

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Andersen, H. C.; af H.C. Andersen.

Titel | Title:

Nye Eventyr

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : C.A. Reitzel, 1844-48

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-2 i 1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

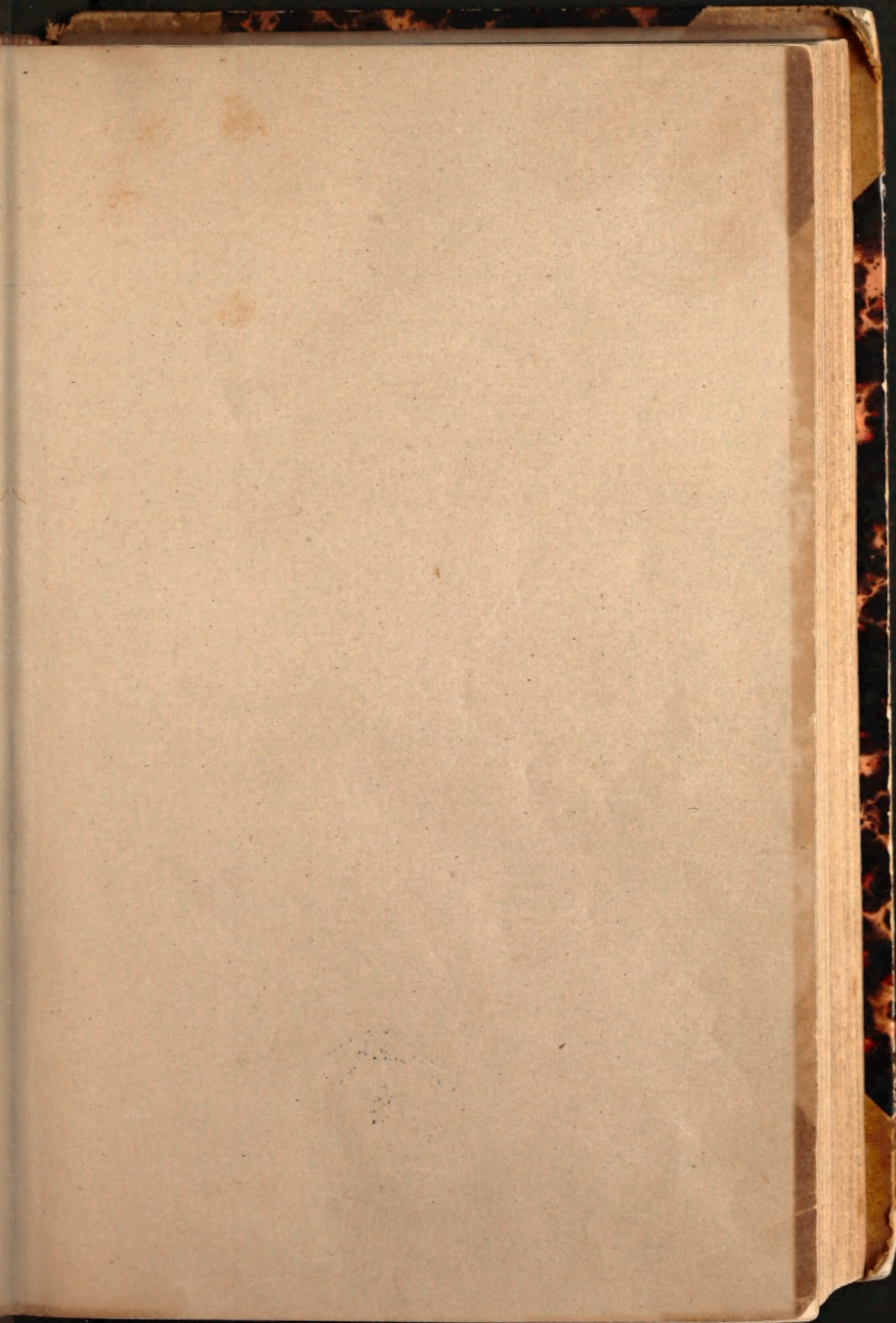
57.-63.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

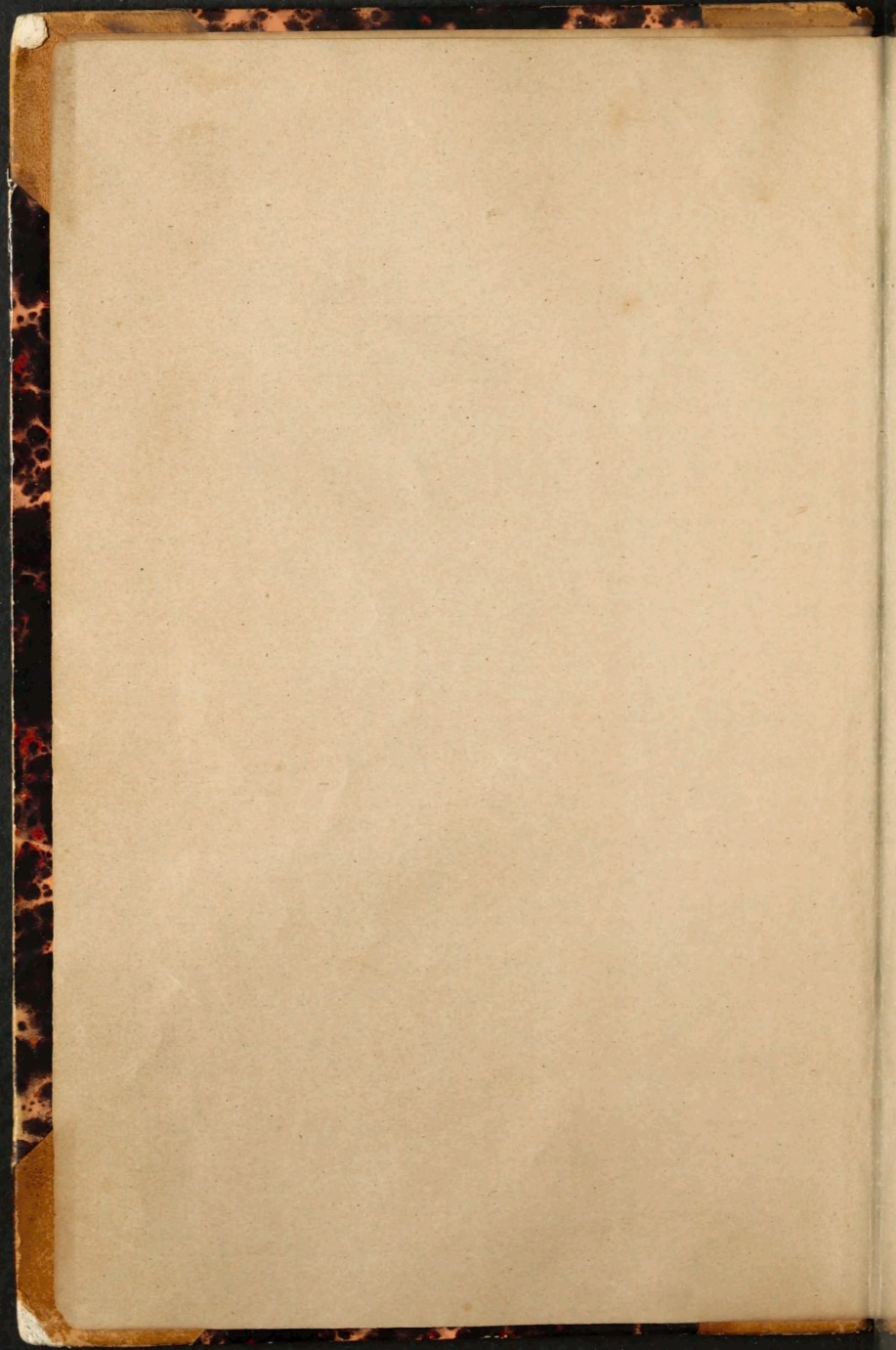

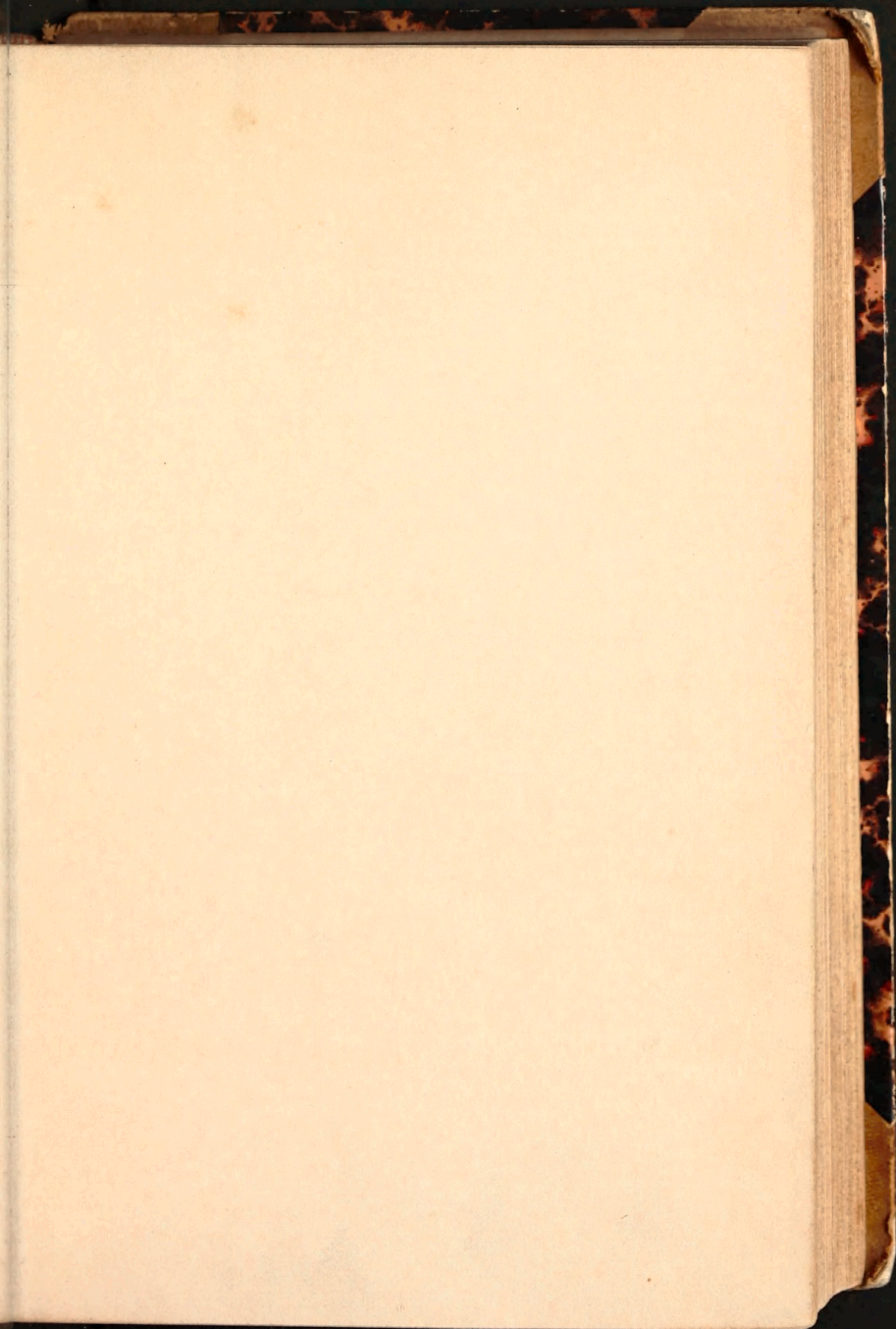
130020103354

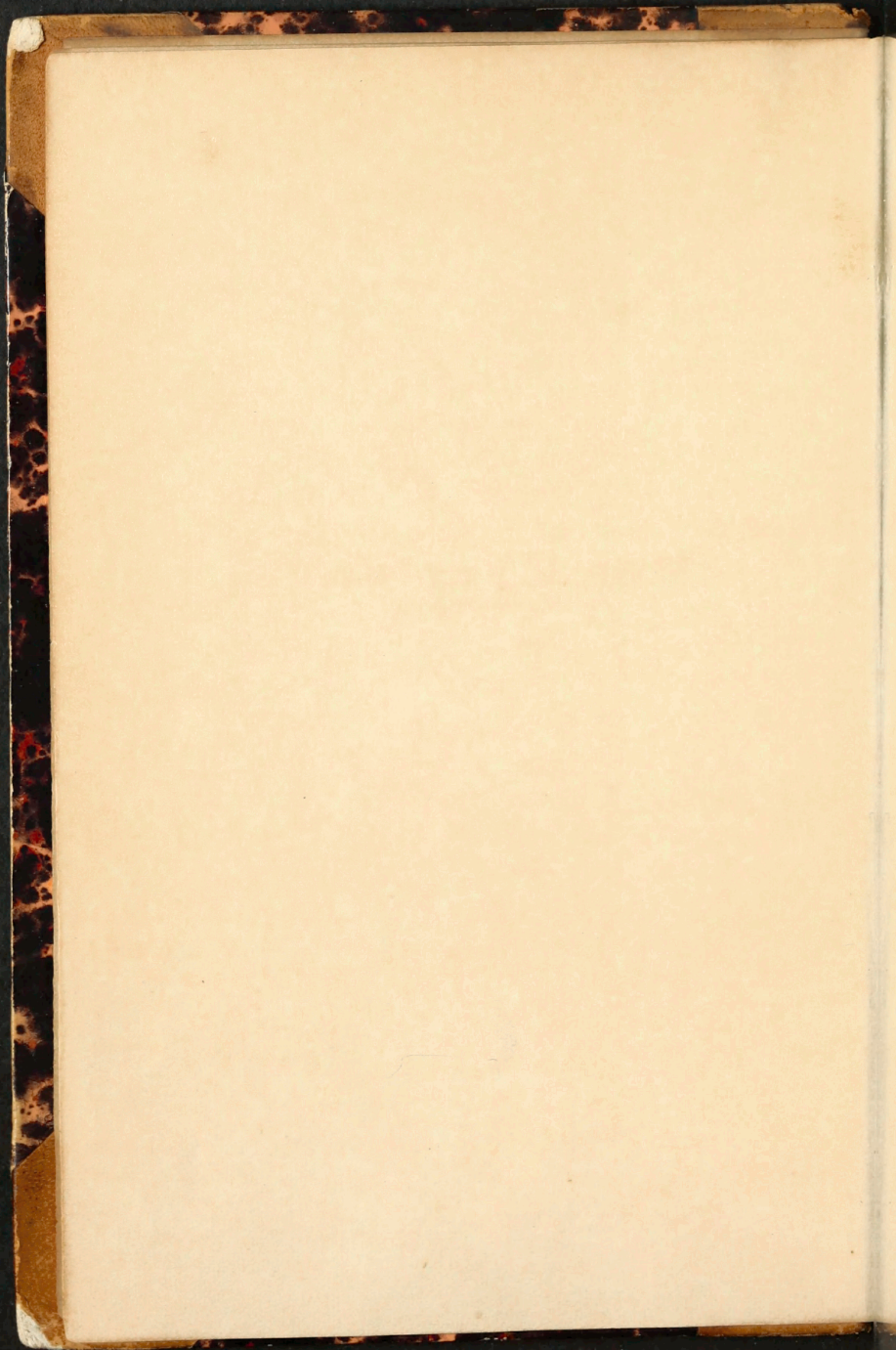

The Coventry.

Nye Eventyr

af

H. C. Andersen.

Kjøbenhavn.

Paa Universitetsboghandler E. A. Reitzels Forlag.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1844.

Digteren

Carl Bagger

bringer jeg disse Blade, som en ringe Tak for de friske
Tanker og varme Følelser, hans rige, poetiske Digtninger
have skjenket mig.

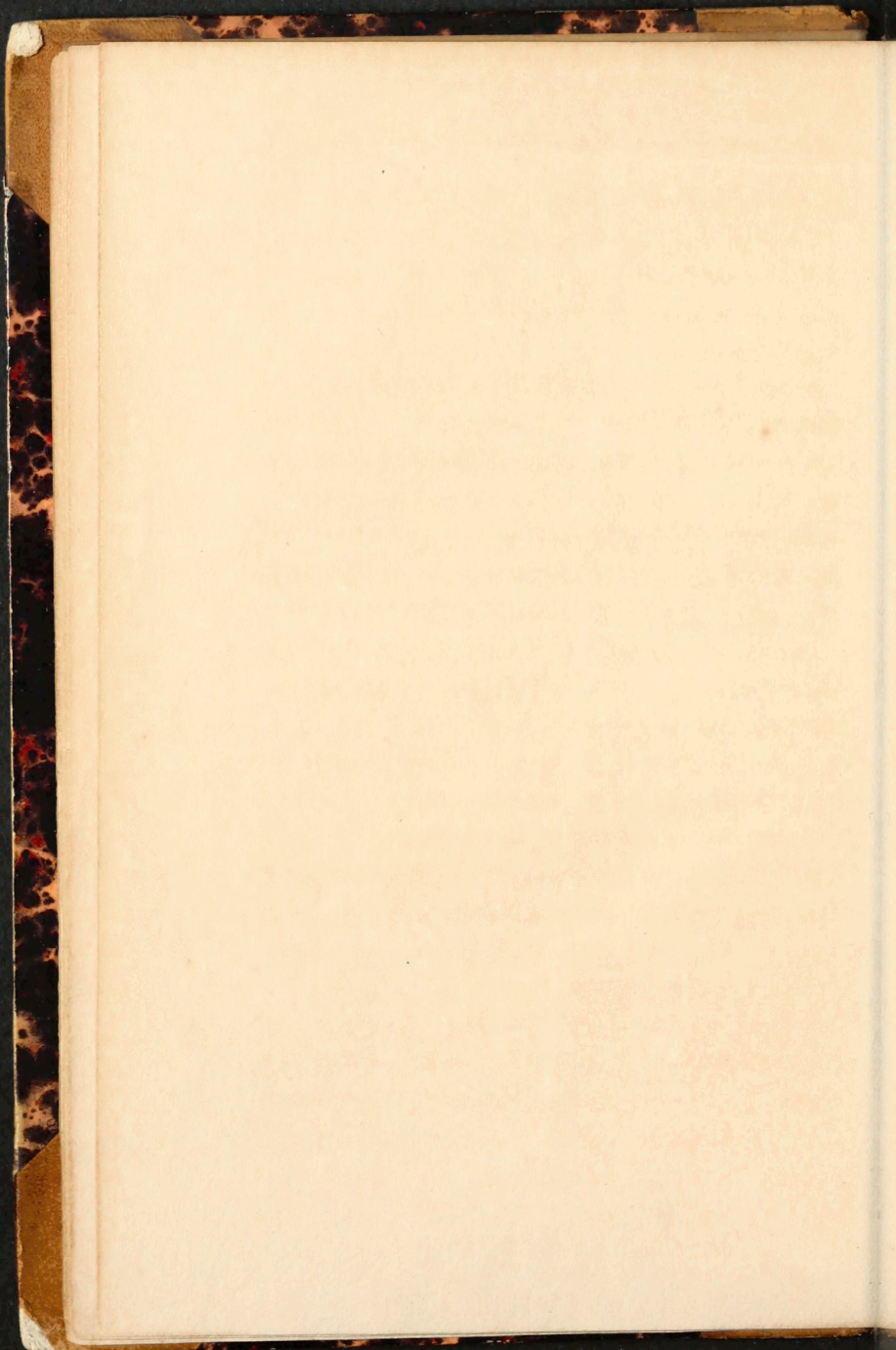
Inhold.

	Side
Engelen.....	1.
Nattergalen.....	7.
Kjærestefolkene.....	25.
Den grimme Velling.....	31.

Engelen.

„Hver Gang et godt Barn døer, kommer der en Guds Engel ned til Jorden, tager det døde Barn paa sine Arme, breder de store hvide Vinger ud, flyver hen over alle de Steder, Barnet har holdt af, og plukker en heel Haandsfuld Blomster, som de bringe op til Gud for der at blomstre endnu smukkere end paa Jorden. Den gode Gud trykker alle Blomsterne til sit Hjerte, men den Blomst, som er ham kjærest, giver han et Kys, og da faaer den Stemme og kan synge med i den store Lykfsalighed!“

See, alt dette fortalte en Guds Engel, idet den bar et dødt Barn bort til Himlen, og Barnet hørte ligesom i Drømme; og de foer hen over de Steder i Hjemmet, hvor den Lille havde leget, og de kom gjennem Haver med deilige Blomster.

„Hvilke skulle vi nu tage med og plante i Him-melen?“ spurgte Engelen.

Dg der stod et slankt, velfignet Rosentræ, men en ond Haand havde knækket Stammen, saa at alle Grenene, fulde af store, halvbudsprungne Knopper, hang visne ned rundtrenom.

„Det stakkels Træ!“ sagde Barnet, „tag det, at det kan komme til at blomstre deroppe hos Gud!“

Og Engelen tog det, men kysede Barnet derfor, og den Lille aabnede halvt sine Dine. De plukkede af de rige Pragtblomster, men toge ogsaa den foragtede Morgenfrue og den vilde Stedmoderblomst.

„Nu have vi Blomster!“ sagde Barnet, og Engelen nikkede, men de fløi endnu ikke op mod Gud. Det var Nat, det var ganske stille, de bleve i den store By, de svævede om i en af de snevreste Gader, hvor der laae hele Bunker Halm, Afse og Skrimmelstrammel, det havde været Flyttedag! der laae Stykker af Talerkener, Gipsstumper, Klude og gamle Hattepulle, Alt hvad der ikke faae godt ud.

Og Engelen pegede i al den Forstyrrelse ned paa nogle Skaar af en Urtepotte, og paa en Klump Jord, der var faldet ud af denne og holdtes sammen ved Rødderne af en stor, visfen Markblomst, der slet ikke dueede og derfor var kastet ud paa Gaden.

„Den tage vi med!“ sagde Engelen, „jeg skal fortælle Dig, medens vi flyve!“

Og saa fløi de, og Engelen fortalte:

„Dernede i den snevre Gade, i den lave Kjælder, boede en fattig, syg Dreng; fra ganske lille af havde han altid været fengeliggende; naar han var

allermeest raſt, kunde han paa Krykker gaae den lille Stue et Par Gange op og ned, det var det hele. Nogle Dage om Sommeren faldt Solſtraalerne en halv Times Tid ind i Kjælder-Forſtuen, og naar da den lille Dreng ſad der og lod den varme Sol ſkinne paa ſig, og ſaae det røde Blod gjennem ſine fine Fingre, ſom han holdt op for Anſigtet, ſaa hed det: „ja i Dag har han været ude!“ — Han kjendte Skoven i dens deilige Foraars-Gronne kun derved, at Naboens Søn bragte ham den første Bøgegreen, og den holdt han over ſit Hoved, og drømte ſig da at være under Bøgene, hvor Solen ſkinne, og Fuglene ſang. En Foraarsdag bragte Naboens Dreng ham ogſaa Markblomſter, og mellem diſſe var, tilfældigviis, en med Rod ved, og derfor blev den plantet i en Urtepotte og ſtillet hen i Vinduet tæt ved Sengen. Og Blomſten var plantet med en lykkelig Haand, den vorede, ſkjød nye Skud og bar hvert Aar ſine Blomſter; den blev den ſyge Drengs deiligſte Urtegaard, hans lille Skat paa denne Jord; han vandede og paſſede den, og ſørge de for, at den fik hver Solſtraale, lige til den ſidſte, der gled ned over det lave Vindue; og Blomſten ſelv vorede ind i hans Drømme, thi for ham blomſtrede den, udsprede ſin Duſt og glædede Diet; mod den vendte han ſig i Døden, da vor Herre kaldte ham. — Et Aar har han nu været hos

Gud, et Aar har Blomsten staaet forglemt i Vinduet og er visnet, og derfor ved Flytningen kastet ud i Feieskarnet paa Gaden. Og det er den Blomst, den fattige,, visne Blomst vi have taget med i Bouquetten, thi den Blomst har glædet mere, end den rigeste Blomst i en Dronnings Have!”

„Men hvorfra veed Du alt dette!” spurgte Barnet, som Engelen bar op mod Himlen.

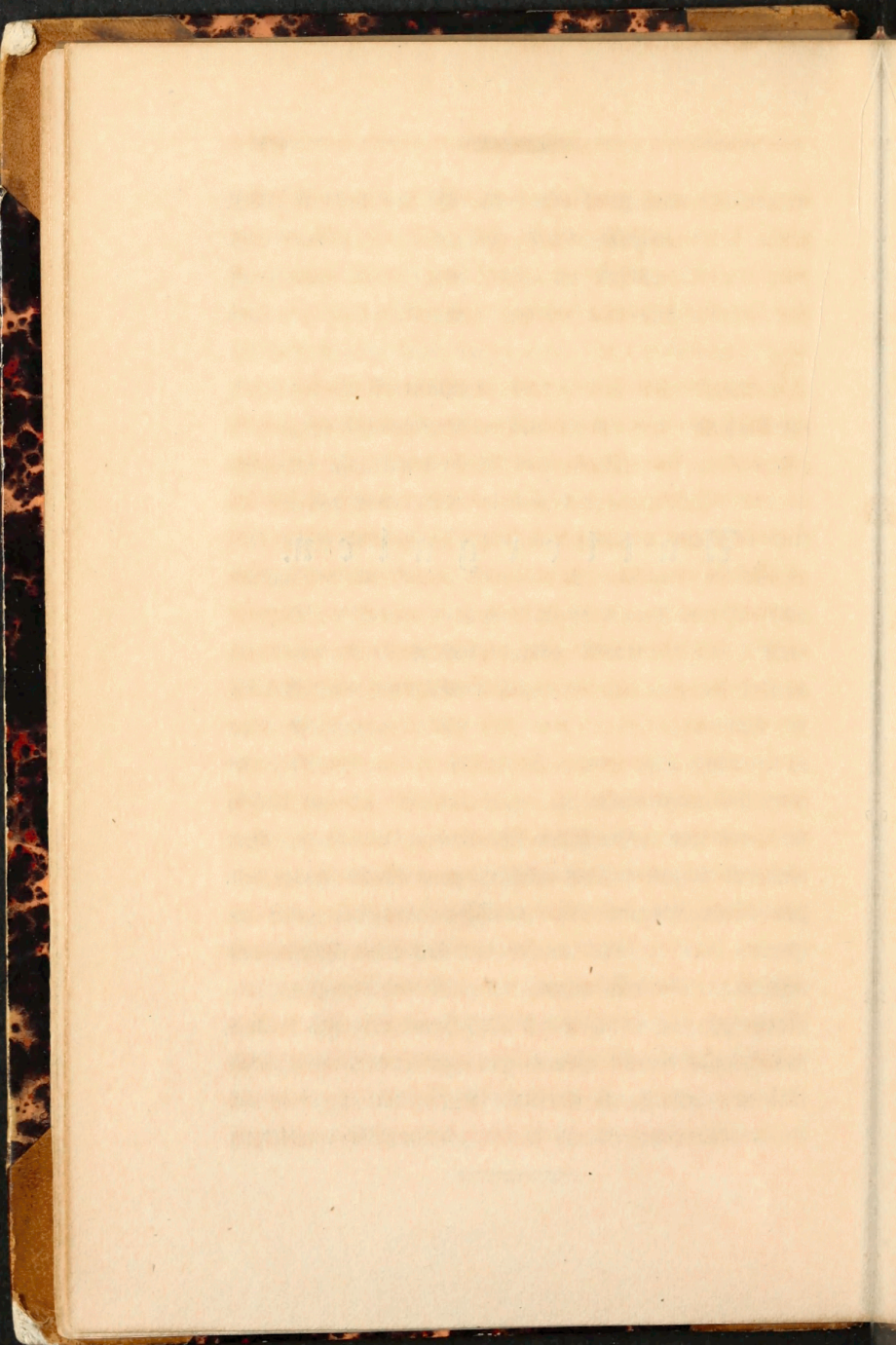
„Jeg veed det!” sagde Engelen. „Jeg var jo selv den syge, lille Dreng, der gif paa Krykker! min Blomst kjender jeg nok!”

Og Barnet aabnede ganske sine Dine og saae ind i Engelen's deilige, glade Ansigt, og i samme Dieblisk vare de i Guds Himmel, hvor der var Glæde og Lyksalighed. Og Gud trykkede det døde Barn til sit Hjerte, og da fik det Vinger, som den anden Engel og fløi Haand i Haand med ham; og Gud trykkede alle Blomsterne til sit Hjerte, men den fattige, visne Markblomst kyskede han og den fik Stemme og sang med alle Englene, der svævede om Gud, nogle ganske nær, andre uden om disse, i store Kredse, altid længer bort, i det Uendelige, men alle lige lykkelige. Og alle sang de, smaa og store, det gode, velsignede Barn, og den fattige Markblomst, der havde ligget visnen, henkastet i Feieskarnet, mellem Flyttedags-Skramlert, i den snevre, mørke Gade.

W a t t e r g a l e n .

S China veed Du jo nok er Keiseren en Chineseer, og Alle de han har om sig ere Chineseere. Det er nu mange Aar siden, men just derfor er det værd at høre Historien, før man glemmer den! Keiserens Slot var det prægtigste i Verden, ganske og aldeles af fint Porcelain, saa kostbart, men saa skjørt, saa vanskeligt at røre ved, at man maatte ordentlig tage sig iagt. I Haven saae man de forunderligste Blomster, og ved de allerprægtigste var der bundet Solvkluffer, der klingede, før at man ikke skulde gaae forbi uden at bemærke Blomsten. Ja, Alting var saa udspeculeret i Keiserens Have, og den strakte sig saa langt, at Gartneren selv ikke vidste Enden paa den; blev man ved at gaae, kom man i den deiligste Skov med høie Træer og dybe Søer. Skoven gik lige ned til Havet, der var blaat og dybt; store Skibe kunde seile lige ind under Grenene, og i disse boede der en Rattergal, der sang saa velsignet, at selv den fattige Fisker, der havde saa meget andet at passe, laae stille og lyttede, naar han om Matten var ude at trække Fiskegarnet op og da hørte Rattergalen. „Herre

Gud, hvor det er kjønt!" sagde han, men saa maatte han passe sine Ting og glemte Fuglen; dog næste Nat naar den igjen sang, og Fisseren kom derud, sagde han det samme: „Herre Gud! hvor det dog er kjønt!"

Fra alle Verdens Lande kom der Reifende til Keiserens Stad, og de beundrede den, Slottet og Haven, men naar de fik Nattergalen at høre, sagde de Allesammen: „Den er dog det bedste!"

Og de Reifende fortalte derom, naar de kom hjem, og de lærde skreve mange Bøger om Byen, Slottet og Haven, men Nattergalen glemte de ikke, den blev sat allerøverst; og de, som kunde digte, skrev de deiligste Digte, allesammen om Nattergalen i Skoven ved den dybe Sø.

De Bøger kom Verden rundt, og nogle kom da ogsaa engang til Keiseren. Han sad i sin Guldstol, læste og læste, hvert Dieblif nikkede han med Hovedet, thi det fornøiede ham at høre de prægtige Beskrivelser over Byen, Slottet og Haven. „Men Nattergalen er dog det allerbedste!" stod der skrevet.

„Hvad for Noget!" sagde Keiseren, „Nattergalen! den kjender jeg jo slet ikke! er her saadan en Fugl i mit Keiserdømme, ovenikjøbet i min Have! det har jeg aldrig hørt! saadant noget skal man læse sig til!"

Dg saa kaldte han paa sin Cavaleer, der var saa fornem, at naar nogen, der var ringere end han, vovede at tale til ham, eller spørge om noget, saa svarede han ikke andet, end „P!“ og det har ikke noget at betyde.

„Her skal jo være en hoist mærkvaerdig Fugl, som kaldes Nattergal!“ sagde Keiseren, „man siger at den er det allerbedste i mit store Rige! hvorfor har man aldrig sagt mig noget om den!“

„Jeg har aldrig før hørt den nævne!“ sagde Cavaleren, „den er aldrig blevet præsenteret ved Hoffet!“ —

„Jeg vil at den skal komme her i Aften og synge for mig!“ sagde Keiseren. „Der veed hele Verden hvad jeg har, og jeg veed det ikke!“

„Jeg har aldrig før hørt den nævne!“ sagde Cavaleren, „jeg skal søge den, jeg skal finde den!“ —

Men hvor var den at finde; Cavaleren løb op og ned af alle Trapper, gennem Sale og Gange, ingen af alle dem, han traf paa, havde hørt tale om Nattergalen, og Cavaleren løb igjen til Keiseren og sagde, at det vist maatte være en Fabel af dem, der skrev Bøger. „Deres keiserlige Majestæt skal ikke troe hvad der skrives! det er Opfindelser og noget, som kaldes den sorte Kunst!“

„Men den Bog, hvori jeg har læst det,“ sagde

Keiseren, „er sendt mig fra den stormægtige Keiser af Japan, og saa kan det ikke være Usandhed. Jeg vil høre Nattergalen! den skal være her i Aften! den har min høieste Raade! og kommer den ikke, da skal hele Hoffet dunkes paa Maven, naar det har spiiist Aftensmad.“

„Tsing-pe!“ sagde Cavaleren, og løb igjen op og ned af alle Trapper, gennem alle Sale og Gange; og det halve Hof løb med, for de vilde ikke gerne dunkes paa Maven. Der var en Spørgen efter den mærkelige Nattergal, som hele Verden kjendte, men Ingen ved Hoffet.

Endelig traf de en lille, fattig Pige i Kjøkkenet, hun sagde: „O Gud, Nattergalen! den kjender jeg godt! ja, hvor den kan synge! hver Aften har jeg Lov til at bringe lidt af Levningerne fra Bordet hjem til min stakkels syge Moder, hun boer nede ved Stranden, og naar jeg saa gaaer tilbage, er træt og hviler i Skoven, saa hører jeg Nattergalen synge! jeg faaer Bandet i Dinene derved, det er ligesom om min Moder kysede mig!“

„Lille Koffepige!“ sagde Cavaleren, „jeg skal skaffe hende fast Ansættelse i Kjøkkenet og Lov til at see Keiseren spise, dersom hun kan føre os til Nattergalen, for den er tilfagt til i Aften!“ —

Dg saa drog de Allesammen ud i Skoven, hvor

Nattergalen pleiede at synge; det halve Hof var med. Som de allerbedst gif, begyndte en Ko at brøle.

„D!“ sagde Hofjunkerne, „nu har vi den! det er dog en mærkelig Kraft i et saadant lille Dyr! jeg har ganske bestemt hørt den før!“

„Nei, det er Køerne, som brøle!“ sagde den lille Koffepige, „vi ere endnu langt fra Stedet!“

Frøerne kvækkede nu i Kjøret.

„Deilig!“ sagde den chinesiske Slotsprovst, „nu hører jeg hende, det er ligesom smaa Kirkeklokker!“

„Nei, det er Frøerne!“ sagde den lille Koffepige. „Men nu tænker jeg snart vi hører den!“

Saa begyndte Nattergalen at synge.

„Den er det,“ sagde den lille Pige, „hør! hør! og der sidder den!“ og saa pegede hun paa en lille, graa Fugl oppe i Grenene.

„Er det muligt!“ sagde Cavaleren, „saaledes havde jeg nu aldrig tænkt mig den! hvor den seer simpel ud! den har vist mistet Couleur over at see saa mange fornemme Mennesker hos sig!“

„Lille Nattergal!“ raabte den lille Koffepige ganske høit, „vor naadige Keiser vil saa gjerne, at De skal synge for ham!“

„Med største Fornøielse!“ sagde Nattergalen og sang, saa at det var en Lyst.

„Det er ligesom Glasflokker!“ sagde Cavaleren,

„og see den lille Strube, hvor den bruger sig! det er mærkværdigt vi aldrig har hørt den før! den vil gjøre en stor succès ved Hoffet!“

„Skal jeg synge endnu engang for Keiseren?“
spurgte Nattergalen, der troede at Keiseren var med.

„Min fortræffelige lille Nattergal!“ sagde Cava-
leren, „jeg har den store Glæde at skulle tilfige Dem
til en Hoffest i Aften, hvor De vil fortrylle hans høie
keiserlige Naade med Deres charmante Sang!“

„Den tager sig bedst ud i det Grønne!“ sagde
Nattergalen, men den fulgte dog gjerne med, da den
hørte, at Keiseren ønskede det.

Paa Slottet var der ordentligt pudset op! Bægge
og Gulv, der var af Porcelain, skinnede ved mange
tusinde Guldlamper! de deiligste Blomster, som ret
kunde klinge, vare stillede op i Gangene; der var en
Løben og en Trækvind, men saa klang just alle Klof-
terne, man kunde ikke høre Drelyd.

Midt inde i den store Sal, hvor Keiseren sad,
var der stillet en Guldpind, og paa den skulde Nat-
tergalen sidde; hele Hoffet var der, og den lille Koffe-
pige havde faaet Lov til at staae bag ved Døren, da
hun nu havde Titel af virkelig Koffepige. Alle vare de
i deres største Pynt, og alle saae de paa den lille
graae Fugl, som Keiseren nikkede til.

Dg Nattergalen sang saa deiligt, at Keiseren fik

Taarer i Dinene, Taarerne trillede ham ned over Kinderne, og da sang Nattergalen endnu smukkere, det gik ret til Hjertet; og Keiseren var saa glad, og han sagde, at Nattergalen skulde have hans Guldtøffel at bære om Halsen. Men Nattergalen takkede, den havde allerede faaet Belønning nok.

„Jeg har seet Taarer i Dinene paa Keiseren, det er mig den rigeste Skat! en Keisers Taarer har en forunderlig Magt! Gud veed, jeg er nok belønnet!“ og saa sang den igjen med sin søde, velsignede Stemme.

„Det er det elskeligste Hofetteri jeg kjender!“ sagde Damerne rundtom, og saa toge de Band i Munden for at klukke, naar nogen talte til dem: de troede da ogsaa at være Nattergaler; ja Laquaierne og Kammerpigerne lode mælde, at ogsaa de vare tilfredse, og det vil sige meget, thi de ere de allervanskeligste at gjøre tilpas. Jo, Nattergalen gjorde rigtignok Lykke!

Den skulde nu blive ved Hoffet, have sit eget Buur, samt Frihed til at spadserere ud to Gange om Dagen og een Gang om Natten. Den fik tolv Tjenerer med, alle havde de et Silkebaand om Benet paa den og holdt godt fast. Der var slet ingen Fornøielse ved den Tour.

Hele Byen talte om den mærkværdige Fugl, og

mødte to hinanden, saa sagde den Ene ikke andet end: „Nat —!“ og den Anden sagde „gal!“ og saa sukede de og forstode hinanden, ja elleve Spekhøkerbørn bleve opkaldte efter den, men ikke een af dem havde en Tone i Livet. —

En Dag kom en stor Pakke til Keiseren, udenpaa stod skrevet: Nattergal.

„Der har vi nu en ny Bog om vor berømte Fugl!“ sagde Keiseren; men det var ingen Bog, det var et lille Kunststykke der laae i en Kiste, en kunstig Nattergal, der skulde ligne den levende, men var overalt besat med Diamanter, Rubiner og Saphirer; saasnart man trak Kunstfuglen op, kunde den synge et af de Stykker, den virkelige sang, og saa gik Halsen op og ned og glindsede af Sølv og Guld. Om Halsen hang et lille Baand, og paa det stod skrevet: „Keiseren af Japans Nattergal er fattig imod Keiserens af China.“

„Det er deiligt!“ sagde de allesammen, og den, som havde bragt den kunstige Fugl, fik strax Titel af Overkeiserlig-nattergalebringer.

„Nu maae de synge sammen! hvor det vil blive en Duet!“

Dg saa maatte de synge sammen, men det vilde ikke rigtig gaae, thi den virkelige Nattergal sang paa sin Maneer, og Kunstfuglen gik paa Balsen; „den

har ingen Skyld," sagde Spillemeisteren „den er særdeles taktfast og ganske af min Skole!" Saa skulde Kunstfuglen synge alene. — Den gjorde ligesaa megen Lykke som den virkelige, og saa var den jo ogsaa saa meget mere nydelig at see paa: den glimrede som Armbaand og Brystnaale.

Tre og tredive Gange sang den eet og det samme Stykke, og den var dog ikke træt; Folk havde gjerne hørt den forfra igjen, men Keiseren meente, at nu skulde ogsaa den levende Nattergal synge lidt — men hvor var den? Ingen havde bemærket, at den var fløiet ud af det aabne Bindue, bort til sine grønne Skove.

„Men hvad er dog det for noget!" sagde Keiseren; og alle Hoffolkene skjændte og meente, at Nattergalen var et høist utaknemmeligt Dyr. „Den bedste Fugl have vi dog!" sagde de, og saa maatte igjen Kunstfuglen synge, og det var den fire og tredivte Gang de fik det samme Stykke, men de kunde det ikke heelt endnu, for det var saa svært, og Spillemeisteren roste saa overordentlig Fuglen, ja forsikrede, at den var bedre end den virkelige Nattergal, ikke blot hvad Klæderne angik og de mange deilige Diamanter, men ogsaa indvortes.

„Thi seer De, mine Herstaber, Keiseren fremfor Alle! hos den virkelige Nattergal kan man aldrig

beregne, hvad der vil komme, men hos Kunstfuglen er Alt bestemt! saaledes bliver det og ikke anderledes! man kan gjøre rede for det, man kan sprætte den op og vise den menneskelig Tænkning, hvorledes Balserne ligge, hvorledes de gaae, og hvordan det ene følger af det andet —!“

„Det er ganske mine Tanker!“ sagde de Allesammen, og Spillemesteren fik Lov til, næste Søndag, at holde Fuglen frem for Folket; de skulde ogsaa høre den synge, sagde Keiseren; og de hørte den, og de bleve saa fornøiede, som om de havde druffet sig lystige i Theevand, for det er nu saa ganske chinesisk, og Alle sagde da „o!“ og stak i Beiret den Finger, man kalder „Slip ot,“ og saa nikkede de; men de fattige Fiskere, som havde hørt den virkelige Nattergal, sagde: „det klinger smukt nok, det ligner ogsaa, men der mangler noget, jeg veed ikke hvad!“

Den virkelige Nattergal var forviist fra Land og Rige.

Kunstfuglen havde sin Plads paa en Silkepude tæt ved Keiserens Seng; alle de Presenter, den havde faaet, Guld og Edelstene, laae rundt omkring den, og i Titel var den steget til „Høikeiserlig Natbord-Sanger,“ i Rang Nummer eet til venstre Side, for Keiseren regnede den Side for at være mest fornem, paa hvilken Hjertet sad, og Hjertet sidder til Venstre

og saa hos en Keiser. Og Spillemesteren skrev fem og tyve Bind om Kunstfuglen, det var saa lærd og saa langt, og med de allersværeste chinesiske Ord, saa alle Folk sagde, at de havde læst og forstaaet det, for ellers havde de jo været dumme og vare da blevne dunkede paa Maven.

Saaledes gif der et heelt Aar; Keiseren, Hoffet og alle de andre Chinesere kunde udenad hvert lille Kluk i Kunstfuglens Sang, men just derfor syntes de nu allerbedst om den; de kunde selv synge med, og det gjorde de. Gadedrengene sang „zizi! klukklukkluk!“ og Keiseren sang det —! jo det var bestemt deilig!

Men en Aften, som Kunstfuglen bedst sang, og Keiseren laae i Sengen og hørte paa den, sagde det „svup!“ inden i Fuglen; der sprang noget: „surrurr!“ alle Hjulene løb rundt, og saa stod Musikken.

Keiseren sprang strax ud af Sengen og lod sin Livlæge kalde, men hvad kunde han hjælpe! saa lod de Uhrmageren hente, og efter megen Tale og megen Seenerster, fik han Fuglen nogenlunde istand, men han sagde, at der maatte spares meget paa den, thi den var saa forslidt i Tapperne og det var ikke muligt at sætte nye, saaledes at det gif sikkert med Musikken. Det var en stor Bedrøvelse! kun een Gang om Aaret

turde man lade Kunstfuglen, synge og det var strengt nok endda; men saa holdt Spillemesteren en lille Tale med de svære Ord og sagde, at det var ligesaa godt, som før, og saa var det ligesaa godt som før.

Nu vare fem Aar gaaet, og hele Landet fik en rigtig stor Sorg, thi de holdt i Grunden Allesammen af deres Keiser; nu var han syg og kunde ikke leve, sagde man, en ny Keiser var allerede valgt, og Folk stode ude paa Gaden og spurgte Cavaleren hvorledes det var med deres Keiser.

„P!“ sagde han og rystede med Hovedet.

Kold og bleg laae Keiseren i sin store, prægtige Seng, hele Hoffet troede ham død, og enhver af dem løb hen for at hilse paa den nye Keiser; Kammerfjenerne løbe ud for at snakke om det, og Slotspigjerne havde stort Caffeselskab. Rundtom i alle Sale og Gange var lagt Klæde, for at man ikke skulde høre Nogen gaae, og derfor var der saa stille, saa stille. Men Keiseren var endnu ikke død; stiv og bleg laae han i den prægtige Seng med de lange Fløielsgardiner og de tunge Guldvæste; høit oppe stod et Vindue aabent, og Maanen skinnede ind paa Keiseren og Kunstfuglen.

Den stakkels Keiser kunde næsten ikke trække Beiret, det var ligesom om der sad noget paa hans Bryst; han slog Dinene op, og da saae han, at det

var Døden, der sad paa hans Bryst og havde taget hans Guldkrone paa, og holdt i den ene Haand Keiserens Guldsabel, i den anden hans prægtige Fane; og rundtom i Folderne af de store Fløiels Senggardiner stak der forunderlige Hoveder frem, nogle ganske fæle, andre saa velsignede milde: det var alle Keiserens onde og gode Gjerninger, der saae paa ham, nu da Døden sad paa hans Hjerte:

„Huffer Du det?“ hvistede den ene efter den anden. „Huffer Du det!“ og saa fortalte de ham saa meget, saa at Sveden sprang ham ud af Panden.

„Det har jeg aldrig vidst!“ sagde Keiseren; „Musik, Musik, den store chinesiske Tromme!“ raabte han, „at jeg dog ikke skal høre alt det, de sige!“

Dg de bleve ved, og Døden nikkede ligesom en Chineseer ved alt, hvad der blev sagt.

„Musik, Musik!“ skreg Keiseren. „Du lille velsignede Guldfugl! syng dog, syng! jeg har givet Dig Guld og Kostbarheder, jeg har selv hængt Dig min Guldtoffel om Halsen, syng dog, syng!“

Men Fuglen stod stille, der var Ingen til at trække den op, og ellers sang den ikke; men Døden blev ved at see paa Keiseren med sine store, tomme Dienhuler, og der var saa stille, saa skrækkeligt stille.

Da lød i det samme, tæt ved Vinduet, den deiligste Sang: det var den lille, levende Nattergal, der

sad paa Grenen udenfor; den havde hørt om sin Keisers Nød, og var derfor kommet at synge ham Trøst og Haab; og alt som den sang, bleve Skikkelserne mere og mere blege, Blodet kom raskere og raskere i Gang i Keiserens svage Lemmer, og Døden selv lyttede og sagde: „bliv ved lille Nattergal! bliv ved!“

„Ja vil Du give mig den prægtige Guldsfabel! ja vil Du give mig den rige Fane! vil Du give mig Keiserens Krone!“

Og Døden gav hvert Klenodie for en Sang, og Nattergalen blev ved endnu at synge, og den sang om den stille Kirkegaard, hvor de hvide Roser groe, hvor Hyldetræet duster, og hvor det friske Græs vandedes af de Esterlevendes Taarer; da fik Døden Længsel efter sin Have og svævede, som en kold, hvid Taage, ud af Vinduet.

„Tak, Tak!“ sagde Keiseren, „Du himmelske lille Fugl, jeg kjender Dig nok! Dig har jeg jaget fra mit Land og Rige! og dog har Du sjunget de onde Syner fra min Seng, faaet Døden fra mit Hjerte! Hvorledes skal jeg lønne Dig?“

„Du har lønnet mig!“ sagde Nattergalen, „jeg har faaet Taarer af Dine Dine første Gang jeg sang, det glemmer jeg Dig aldrig! det er de Juveler,

der gjør et Sanger-Hjerte godt —! men sov nu og bliv frisk og stærk! jeg skal synge for Dig!”

Dg den sang — og Keiseren faldt i en sød Søvn, saa mild og velgjørende var Sønnen.

Solen skinnede ind af Binduerne til ham, da han vaagnede styrket og sund; ingen af hans Tjenere vare endnu komne tilbage, thi de troede, han var død, men Nattergalen sad endnu og sang.

„Alltid maa Du blive hos mig!” sagde Keiseren, „Du skal kun synge, naar Du selv vil, og Kunstfuglen slaaer jeg i tusinde Stykker.“

„Gjør ikke det! sagde Nattergalen, „den har jo gjort det Gode, den kunde! behold den som altid! jeg kan ikke bygge og boe paa Slottet, men lad mig komme, naar jeg selv har Lyst, da vil jeg om Aftenen sidde paa Grenen der ved Binduet og synge for Dig, at Du kan blive glad og takkesfuld tillige! jeg skal synge om de Lykkelige, og om dem, som lide! jeg skal synge om Ondt og Godt, der rundt om Dig holdes skjult! den lille Sangfugl flyver vidt omkring til den fattige Fisser, til Bondemandens Tag, til hver, der er langt fra Dig og Dit Hof! jeg elsker Dit Hjerte meer end Din Krone, og dog har Kronen en Duft af noget Helligt om sig! — jeg kommer, jeg synger for Dig! — men eet maa Du love mig!” —

— „Alt!” sagde Keiseren, og stod der i sin kei-

ferlige Dragt, som han selv havde iført sig og holdt Sabelen, der var tung af Guld, op mod sit Hjerte.

„Gæt beder jeg Dig om! fortæl Ingen, at Du har en lille Fugl, der siger Dig Alt, saa vil det gaae endnu bedre!“

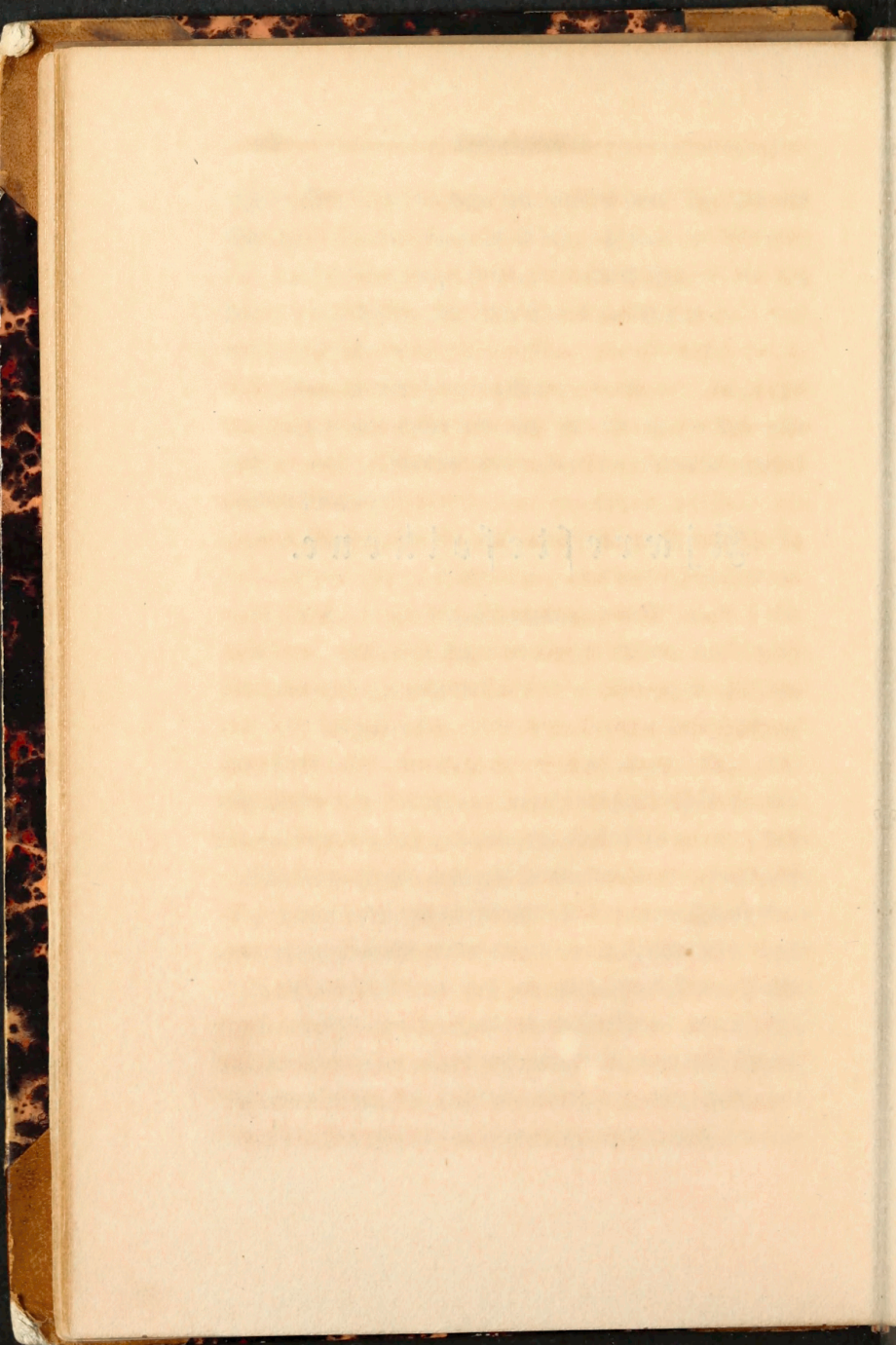
Dg da fløi Nattergalen bort.

Tjenerne kom ind for at see til deres døde Keiser; — — jo der stode de, og Keiseren sagde: „god Morgen!“

Kjærestefolkene.

Toppen og Bolden laae i Skuffe sammen mellem andet Legetøi, og saa sagde Toppen til Bolden: „Skulle vi ikke være Kjærestefolk, siden vi dog ligge i Skuffe sammen“; men Bolden, der var shyet af Saffian, og bildte sig ligesaa meget ind, som en fin Frøken, vilde ikke svare paa saadant noget.

Næste Dag kom den lille Dreng, der eiede Legetøiet, han malede Toppen over med Rødt og Gult, og slog et Messing=Søm midt i den; det saae just prægtigt ud, naar Toppen spingede rundt.

„See paa mig!“ sagde den til Bolden. „Hvad siger De nu? skulde vi saa ikke være Kjærestefolk, vi passe saa godt sammen, De springer og jeg danser! lykkeligere end vi to kunde Ingen blive!“

„Saa, troer De det!“ sagde Bolden, „De veed nok ikke, at min Fader og Moder have været Saffians=Løsler, og at jeg har en Prop i Livet!“

„Ja, men jeg er af Mahognitræ!“ sagde Toppen, „og Byfogden har selv dreiet mig, han har sin egen Dreierbænk, og det var ham en stor Fornøielse!“

„Ja, kan jeg stole paa det!“ sagde Bolden.

„Gid jeg aldrig faae Bidst om jeg lyver!“
svarede Toppen.

„De taler meget godt for dem!“ sagde Bolden,
„men jeg kan dog ikke, jeg er saa godt som halv for-
lovet med en Svaler! hver Gang jeg gaaer til Veirs,
stikker den Hovedet ud af Reden og siger: „vil De?“
og nu har jeg indvortes sagt ja, og det er saa godt
som en halv Forlovelse! men jeg lover Dem, jeg skal
aldrig glemme Dem!“

„Ja, det skal stort hjælpe!“ sagde Toppen, og
saa talte de ikke til hinanden.

Næste Dag blev Bolden taget frem; Top-
pen saae, hvor den foer høit op i Luften, ligesom en
Fugl, man kunde tilsidst slet ikke øine den; hver Gang
kom den tilbage igjen, men gjorde altid et høit Spring,
naar den rørte Jorden; og det kom enten af Længsel,
eller fordi den havde en Prop i Livet. Den niende
Gang blev Bolden borte og kom ikke mere igjen;
og Drengen søgte og søgte, men borte var den.

„Jeg veed nok, hvor den er!“ sukkede Toppen,
„den er i Svalereden og er gift med Svalen!“

Jo mere Toppen tænkte derpaa, desmere ind-
taget blev han i Bolden; just fordi han ikke kunde
faae hende, derfor tog Kjærligheden til; at hun havde
taget en Anden, det var det aparte ved det; og Top-
pen dansede rundt og snurrede, men altid tænkte

den paa Bolden, der i Tankerne blev kjønnere og kjønnere. Saaledes gif mange Aar — — og saa var det en gammel Kjærlighed.

Og Toppen var ikke ung mere — —! men saa blev den en Dag heel og holden forgyldt; aldrig havde den seet saa deilig ud; den var nu en Guldtop og sprang, saa det snurrede efter. Jo, det var noget! men med et sprang den for høit og, — borte var den!

Man søgte og søgte, selv nede i Kjælderen, den var dog ikke at finde.

— — Hvor var den?

Den var sprunget i Skarnsferdingen, hvor der laae alle Slags, Kaalstofke, Feieskarn og Gruus, der var faldet ned fra Tagrenden.

„Nu ligger jeg rigtignok godt! her kan snart Forgyldningen gaae af mig! og hvad det er for nogle Prakkere jeg er kommet imellem!“ og saa skjævede den til en lang Kaalstof, der var pillet altfor nær, og til en underlig rund Ting, der saae ud som et gammelt Uble; — men det var intet Uble, det var en gammel Bold, der i mange Aar havde ligget oppe i Tagrenden, og som Vandet havde sivet igjennem.

„Gud skee Lov, der dog kommer een af Eus Lige, som man kan tale med!“ sagde Bolden og betragtede den forgyldte Top. „Jeg er egentlig af Saf-

fian, syet af Jomfru-Hænder, og har en Prop i Livet, men det skulde Ingen see paa mig! jeg var lige ved at holde Bryllup med en Svale, men saa faldt jeg i Tagrenden, og der har jeg ligget i fem Aar og sivet! Det er en lang Tid, kan De troe, for en Jomfru!”

Men Toppen sagde ikke noget, han tænkte paa sin gamle Kjæreste, og jo mere han hørte, desto klarere blev det ham, at det var hende.

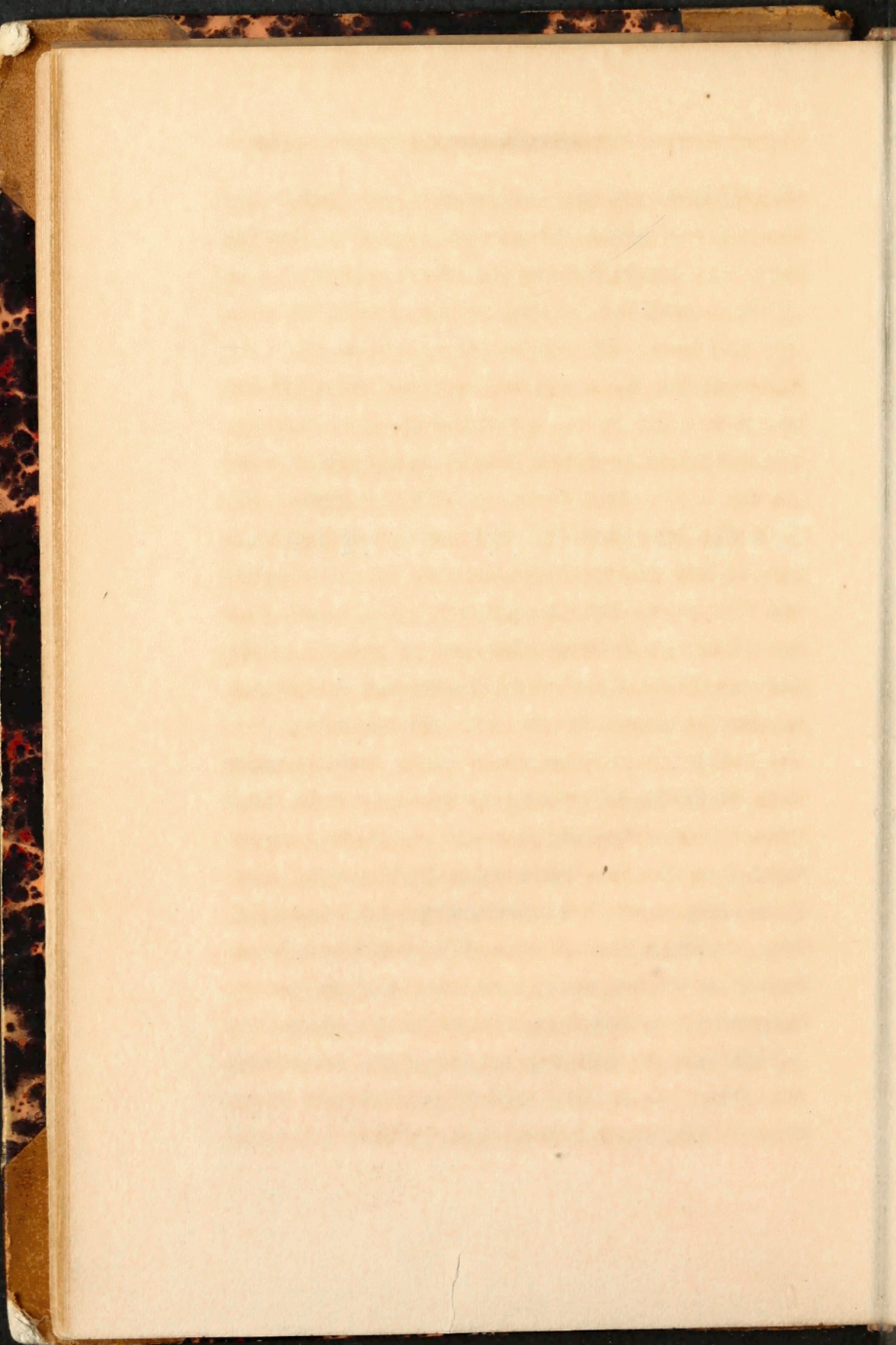
Da kom Tjenestepigen og vilde vende Hjerdingen: „hejsa, der er Guldtoppen!” sagde hun.

Og Toppen kom igjen i Stuen til stor Agt og Ære, men Bolden hørte man intet om, og Toppen snakkede aldrig meer om sin gamle Kjærlighed; den gaaer over, naar Kjæresten har ligget fem Aar i en Vandrende og sivet, ja man kjender hende aldrig igjen, naar man møder hende i Skarnsferdingen.

Den grimme Ælling.

Der var saa deiligt ude paa Landet; det var Sommer, Kornet stod guult, Havren grøn, Høet var reist i Stakke nede i de grønne Enge, og der gik Storfen paa sine lange, røde Been og snakkede ægyptisk, for det Sprog havde han lært af sin Moder. Rundtom Alger og Eng var der store Skove, og midt i Skovene dybe Søer; jo, der var rigtignok deiligt derude paa Landet! Midt i Solskinnet laae der en gammel Herregaard med dybe Canaler rundt om, og fra Muren og ned til Vandet vorte store Skræppeblade, der vare saa høie, at smaa Børn kunde staae opreiste under de største; der var ligesaa vildsomt derinde, som i den tykkeste Skov, og her laae en Mand paa sin Rede; hun skulde ruge sine smaae Ullinger ud, men nu var hun næsten kjed af det, fordi det varede saa længe, og hun sjælden fik Bisitt; de andre Uender holdt mere af at svømme om i Canalerne, end at løbe op og sidde under et Skræppeblad for at snaddre med hende.

Endelig knagede det ene Ug efter det andet: „pip! pip!“ sagde det, alle Uggeblommerne vare blevne levende og stak Hovedet ud.

„Rap! rap!“ sagde hun, og saa rappede de sig alt hvad de kunde, og saae til alle Sider under de grønne Blade, og Moderen lod dem see haa meget de vilde, for det Grønne er godt for Dinene.

„Hvor dog Verden er stor!“ sagde alle Ungerne; thi de havde nu rigtignok ganske anderledes Plads, end da de laae inde i Ægget.

„Troer I, det er hele Verden!“ sagde Moderen, „den strækker sig langt paa den anden Side Haven, lige ind i Præstens Mark! men der har jeg aldrig været! — I ere her dog vel Allesammen!“ — og saa reiste hun sig op, „nei, jeg har ikke alle! det største Æg ligger der endnu; hvor længe skal det vare! nu er jeg snart fjed af det!“ og saa lagde hun sig igjen.

„Naa hvordan gaaer det?“ sagde en gammel And, som kom for at gjøre Visit.

„Det varer saa længe med det ene Æg!“ sagde Anden, som laae; „der vil ikke gaae Hul paa det! men nu skal Du see de andre! de ere de deiligste Ullinger jeg har seet! de ligne Allesammen deres Fader, det Skarn han kommer ikke og besøger mig.“

„Lad mig see det Æg, der ikke vil revne!“ sagde den gamle. „Du kan troe, at det er et Kalkun-Æg! saaledes er jeg ogsaa blevet narret engang, og jeg havde min Sorg og Rød med de Unger, for de ere bange for Vandet, skal jeg sige Dig! jeg kunde ikke

faae dem ud! jeg rappede og snappede, men det hjalp ikke! — Lad mig see Egget! jo, det er et Kalkun-Eg! lad Du det ligge og lær de andre Børn at svømme!”

„Jeg vil dog ligge paa det lidt endnu!“ sagde Anden; „har jeg nu ligget saalænge, saa kan jeg ligge Dyrehavstiden med!”

„Bær saa god!“ sagde den gamle And, og saa gif hun.

Endelig revnede det store Eg. „Pip! pip!“ sagde Ungen og væltede ud; han var saa stor og styg. Anden saae paa ham; „Det er da en forfærdelig stor Ulling den!“ sagde hun; „ingen af de andre see saadanne ud! det skulde dog vel aldrig være en Kalkun-Kylling! naa, det skal vi snart komme efter! i Vandet skal han, om jeg saa selv maa sparke ham ud!”

Næste Dag var det et velsignet, deiligt Veir; Solen skinnede paa alle de grønne Skræpper. Ullingemoderen med hele sin Familie kom frem nede ved Canalen: pladsk! sprang hun i Vandet: „rap! rap!“ sagde hun og den ene Ulling plumpede ud efter den anden; Vandet slog dem over Hovedet, men de kom strax op igjen og fløde saa deiligt; Benene gif af sig selv, og alle vare de ude, selv den stygge, graae Unge svømmede med.

„Nei, det er ingen Kalkun!“ sagde hun; „see

hvor deilig den bruger Benene, hvor rank den holder sig! det er min egen Unge! igrunden er den dog ganske fjøn, naar man rigtig seer paa den! rap! rap! — kom nu med mig, saa skal jeg føre Jer ind i Berden, og præsentere Jer i Andegaarden, men hold Jer altid nær ved mig, at ingen træder paa Jer, og tag Jer iagt for Rattene!”

Og saa kom de ind i Andegaarden. Der var en skrækkelig Støi derinde, thi der var to Familier, som sloges om et Halehoved, og saa fik dog Ratten det.

„See, saaledes gaaer det til i Berden!” sagde Ullingemoderen, og sliffede sig om Snabelen, for hun vilde ogsaa have Halehovedet. „Brug nu Benene!” sagde hun, „see, at I kunne rappe Jer, og nei med Halsen for den gamle And derhenne! hun er den fornemste af dem Alle her! hun er af spansk Blod, derfor er hun svær, og see I, hun har en rød Klud om Benet! det er noget overordentligt deiligt, og den største Udmærkelse nogen And kan faae, det betyder saameget, at man ikke vil af med hende, og at hun skal kjendes af Dyr og af Mennesker! — Rap Jer! — ikke ind til Beens! en velopdragen Ulling sætter Benene vidt fra hinanden, ligesom Fader og Moder! see saa! nei nu med Halsen og stig: rap!”

Og det gjorde de; men de andre Uender rundt

om faae paa dem og sagde ganske høit: „see faa! nu skal vi have det Slæng til! ligesom vi ikke vare nok alligevel! og fy, hvor den ene Ælling seer ud! ham ville vi ikke taale!“ — og strax fløi der en And hen og bed den i Naffen.

„Lad ham være!“ sagde Moderen, „han gjør jo Ingen noget!“

„Ja, men han er for stor og for aparte!“ sagde Anden, som bed, „og saa skal han nosles!“

„Det er kjønne Børn, Moder har!“ sagde den gamle And med Kluden om Benet, „Allesammen kjønne, paa den ene nær, den er ikke lykkes! jeg vilde ønske, hun kunde gjøre den om igjen!“

„Det gaaer ikke, Deres Raade!“ sagde Ællingemoderen, „han er ikke kjøn, men han er et inderligt godt Gemyt, og svømmer saa deiligt, som nogen af de andre, ja, jeg tør sige lidt til! jeg tænker han voxer sig kjøn, eller han med Tiden bliver noget mindre! han har ligget for længe i Ægget, og derfor har han ikke faaet den rette Skikkelse!“ og saa pillede hun ham i Naffen og glattede paa Personen. „Han er desuden en Andrik,“ sagde hun, „og saa gjør det ikke saa meget! jeg troer han faaer gode Kræfter, han slaaer sig nok igjennem!“

„De andre Ællinger ere nydelige!“ sagde den

Gamle, „lad nu, som I var hjemme, og finder I et Halehoved, saa kan I bringe mig det!“ —

Dg saa vare de, som hjemme.

Men den stakkels Ulling, som sidst var kommen ud af Egget, og saae saa fæl ud, blev bidt, puffet og gjort Nar af, og det baade af Uenderne og Hønsene. „Han er for stor!“ sagde de Allesammen, og den kalkunse Hane, der var født med Sporer og troede derfor, at han var en Keiser, pustede sig op som et Fartøi for fulde Seil, gif lige ind paa ham og saa pludrede den og blev ganske rød i Hovedet. Den stakkels Ulling vidste hverken, hvor den turde staae eller gaae, den var saa bedrøvet, fordi den saae saa styg ud og var til Spot for hele Andegaarden.

Saaledes gif det den første Dag, og siden blev det værre og værre. Den stakkels Ulling blev jaget af dem Allesammen, selv hans Sødfende var saa onde imod ham, og de sagde altid: „bare Katten vilde tage Dig, dit fæle Spektakel!“ og Moderen sagde: „gid Du bare var langt borte!“ og Uenderne beed ham, og Hønsene huggede ham, og Pigen, som skulde give Dyrene Ude, sparkede til ham med Foden.

Da løb og fløi han henover Hegnet; de smaa Fugle i Buskene foer forskrækket i Veiret; „det er fordi jeg er saa styg,“ tænkte Ullingen og luffede Dinene, men løb alligevel afsted; saa kom den ud i den

store Mose, hvor Bildænderne boede. Her laae den hele Matten, den var saa træt og forrigfuld.

Om Morgenen fløi Bildænderne op, og de saae paa den nye Kammerat; „hvad er Du for een?“ spurgte de, og Ullingen dreiede sig til alle Sider, og hilsede saa godt den kunde.

„Du er inderlig styg!“ sagde Bildænderne, „men det kan da være os det samme, naar Du ikke gifter Dig ind i vor Familie!“ — Den Stakkel! han tænkte rigtignok ikke paa at gifte sig, turde han bare have Lov at ligge i Sivene og drikke lidt Mosevand.

Der laae han i hele to Dage, saa kom der to Bildgjæs eller rettere Bildgæsfer, for de vare to Hanner; det var ikke mange Tider siden de vare komne ud af Egget, og derfor vare de saa raske paa det.

„Hør Kammerat!“ sagde de, „Du er saa styg at jeg kan godt lide Dig! vil Du drive med og være Træffugl! tæt herved i en anden Mose er der nogle søde velsignede Bildgjæs, allesammen Frøkener, der kunne sige: rap! Du er istand til at gjøre din Lykke, saa styg er Du!“ — —

Pif! paf!“ lød i det samme ovenover, og begge Bildgæsferne faldt døde ned i Sivene, og Vandet blev blodrødt; pif! paf! lød det igjen, og hele Skarer af Bildgjæs fløi op af Sivene, og saa knalbede det igjen. Der var stor Jagt, Jægerne laae rundt om Mosen, ja

nogle sad oppe i Trægrenene, der strakte sig langt ud over Sivene; den blaae Røg gik ligesom Skyer ind imellem de mørke Træer og hang langt hen over Vandet; i Mudderet kom Jagthundene, klast klast; Siv og Rør svaiede til alle Sider; det var en Forstrækkelse for den stakkels Ulling, den dreiede Hovedet om for at faae det under Vingen, og lige i det samme stod tæt ved den en frygtelig stor Hund, Tungen hang ham langt ud af Halsen, og Dinene skinnede grueligt fælt; han satte sit Gab lige ned imod Ullingen, viste de skarpe Tænder — — og pladsk! pladsk! gik han igjen uden at tage den.

„D Gud skee Lov!“ sukede Ullingen, „jeg er saa styg, at selv Hunden ikke gider bide mig!“

Dg saa laae den ganske stille, mens Haglene susede i Sivene, og det knaldede Skud paa Skud.

Forst langt ud paa Dagen blev der stille, men den stakkels Unge turde endnu ikke reise sig, den ventede flere Timer endnu, før den saae sig om, og saa skyndte den sig afsted fra Mosen, alt hvad den kunde; den løb over Mark og over Eng, det var en Blæst, saa at den havde haardt ved at komme afsted.

Mod Aften naaede den et fattigt lille Bondehuus; det var saa elendigt, at det ikke selv vidste til hvad Side det vilde falde, og saa blev det staaende. Blæsten susede saaledes om Ullingen, at han maatte

sætte sig paa Halen for at holde imod; og det blev værre og værre; da mærkede han, at Døren var gaaet af det ene Hængsel, og hang saa skjævt, at han igjennem Sprækken kunde smutte ind i Stuen, og det gjorde han.

Her boede en gammel Kone med sin Kat og sin Høne, og Katten, som hun kaldte Sonneke, kunde skyde Ryg og spinde, han gnistrede saagar, men saa maatte man stryge ham mod Haarene; Hønen havde ganske smaae lave Been, og derfor kaldtes den „Kykkelilavbeen;“ den lagde gode Ugg, og Konen holdt af den, som af sit eget Barn.

Om Morgenen mærkede man strax den fremmede Ulling, og Katten begyndte at spinde og Hønen at klukke.

„Hvad for noget!“ sagde Konen, og saae rundt omkring, men hun saae ikke godt, og saa troede hun, at Ullingen var en feed And, der havde forvildet sig. „Det var jo en rar Fangst!“ sagde hun, „nu kan jeg saae Ande-Ugg, er den bare ikke en Andrik! det maa vi prøve!“

Dg saa blev Ullingen antaget paa Prøve i tre Uger, men der kom ingen Ugg. Dg Katten var Herre i Huset og Hønen var Madamme, og alletider sagde de: „vi og Verden!“ for de troede, at de vare Halvparten, og det den allerbedste Deel. Ullingen

syntes, at man kunde ogsaa have en anden Mening, men det taalte Hønen ikke.

„Kan Du lægge UG?“ spurgte hun.

„Nei!“

„Ja, vil Du saa holde din Mund!“

Dg Katten sagde: „Kan Du flyde Ryg, spinde og gnistre?“

„Nei!“

„Ja saa skal Du ikke have Mening, naar fornuftige Folk tale!“

Dg Ullingen sad i Krogen og var i daarligt Humeur; da kom den til at tænke paa den friske Luft og Solskinnet; den fik saadan en forunderlig Lyst til at flyde paa Bandet, tilsidst kunde den ikke lade være, den maatte sige det til Hønen.

„Hvad gaaer der af Dig?“ spurgte hun. „Du har ingen Ting at bestille, derfor komme de Nykker over dig! Læg UG eller spind, saa gaae de over.“

„Men det er saa deiligt at flyde paa Bandet!“ sagde Ullingen, „saa deiligt at faae det over Hovedet og dukke ned paa Bunden!“

„Ja det er en stor Fornøielse!“ sagde Hønen, „Du er nok bleven gal! Spørg Katten ad, han er den klogeste, jeg kjender, om han holder af at flyde paa Bandet, eller dykke ned! jeg vil ikke tale om mig. — Spørg selv vort Herskab, den gamle Kone,

klogere end hende er der Ingen i Verden! troer Du, hun har Lyst til at flyde og faae Vand over Hovedet!”

„J forstaae mig ikke!“ sagde Ellingen.

„Ja, forstaae vi Dig ikke, hvem skulde saa forstaae Dig! Du vil dog vel aldrig være klogere end Ratten og Konen, for ikke at nævne mig! Skab Dig ikke, Barn! og tak Du din Skaber for alt det Gode, man har gjort for dig! Er Du ikke kommet i en varm Stue og har en Dmgang, Du kan lære noget af! men Du er et Brøvl, og det er ikke morsomt at omgaaes Dig! mig kan Du troe! jeg mener Dig det godt, jeg siger Dig Ubehageligheder, og derpaa skal man kjende sine sande Venner! see nu bare til, at Du lægger Hg og lærer at spinde eller gniastre!“

„Jeg troer, jeg vil gaae ud i den vide Verden!“ sagde Ellingen.

„Ja, gjør Du det!“ sagde Hønen.

Og saa gik Ellingen; den flød paa Bandet, den dykkede ned, men af alle Dyr var den overseet for sin Grimhed.

Nu faldt Efteraaret paa, Bladene i Skoven bleve gule og brune, Blæsten tog fat i dem, saa de dansede omkring, og oppe i Luften saae der koldt ud; Skyerne hang tunge med Hagl og Sneeslokke, og paa Gjærdet stod Ravnene og skreg „av! av!“ af bare Kulde; ja man kunde ordenlig fryse, naar man

tænkte derpaa; den stakkels Ulling havde det rigtig nok ikke godt.

En Aften, Solen gik saa velsignet ned, kom der en heel Flok deilige store Fugle ud af Bussene, Ullingen havde aldrig seet nogen saa smukke, de vare ganske skinnende hvide, med lange, smidige Hals; Det var Svaner, de udstødte en ganske forunderlig Lyd, bredte deres prægtige, lange Binger ud og fløi bort fra de kolde Egne til varmere Lande, til aabne Søer! de steg saa høit, saa høit, og den lille grimme Ulling blev saa forunderlig tilmode, den dreiede sig rundt i Vandet ligesom et Hjul, rakte Halsen høit op i Luften efter dem, udstødte et Skrig saa høit og forunderligt, at den selv blev bange derved. O, den kunde ikke glemme de deilige Fugle, de lykkelige Fugle, og saasnart den ikke længer øinede dem, duffede den lige ned til Bunden, og da den kom op igjen, var den ligesom ude af sig selv. Den vidste ikke, hvad Fuglene hed, ikke hvor de fløi hen, men dog holdt den af dem, som den aldrig havde holdt af nogen; den misundte dem slet ikke, hvor kunde det falde den ind at ønske sig en saadan Deilighed, den vilde være glad, naar bare dog Vænderne vilde have taalt den imellem sig! — det stakkels grimme Dyr!

Og Vinteren blev saa kold, saa kold; Ullingen maatte svømme om i Vandet for at holde det fra at

fryse reent til; men hver Nat blev Hullet, hvori den svømmede, smallere og smallere; det frøs, saa det knagede i Jisforpen; Ullingen maatte altid bruge Benene, at Vandet ikke skulde lukkes; tilsidst blev den mat, laa ganske stille og frøs saa fast i Isen.

Lidlig om Morgenen kom en Bondemand, han saae den, gik ud og slog med sin Trækso Isen i Stykker og bar den saa hjem til sin Kone. Der blev den livet op.

Børnene vilde lege med den, men Ullingen troede, at de vilde gjøre den Fortræd, og foer, i Forskrækkelse, lige op i Melkesfadet, saa at Melken skulpede ud i Stuen; Konen skreg og slog Hænderne i Beiret, og da fløi den i Truget, hvor Smørret var, og saa ned i Meeltønden og op igjen; naa, hvor den kom til at see ud! og Konen skreg og slog efter den med Ildklemmen, og Børnene løbe hinanden overende for at fange Ullingen, og de loe, og de skrege! — godt var det, at Døren stod aaben, ud foer den imel-Buffene i den nysfaldne Sne — der laae den, ligesom i Dvale.

Men det vilde blive altfor bedrøveligt at fortælle al den Rød og Glendighed, den maatte prøve i den haarde Vinter — — den laae i Mosen mellem Rørene, da Solen igjen begyndte at skinne varmt; Lærkerne sang — det var deilig Foraar.

Da løftede den paa eengang sine Binger, de bruste stærkere end før og bare den kraftigt afsted; og før den ret vidste det, var den i en stor Have, hvor Ubletræerne stode i Blomster, hvor Sirenerne duftede og hang paa de lange, grønne Grene lige ned imod de bugtede Canaler! O her var saa deligt, saa foraarsskrift! og lige foran, ud af Tykningen, kom tre deilige, hvide Svaner; de bruste med Hjerene og fløde saa let paa Vandet. Ullingen kjendte de prægtige Dyr og blev betagen af en forunderlig Sørgmodighed.

„Jeg vil flyve hen til dem, de kongelige Fugle! og de vil hugge mig ihjel, fordi jeg, der er saa styg, tør nærme mig dem! men det er det samme! bedre at dræbes af dem, end at nappes af Underne, hugges af Hønsene, sparkes af Pigen, der passer Hønsagaarden, og lide ondt om Vinteren!“ — og den fløi ud i Vandet og svømmede hen imod de prægtige Svaner, disse saae den og skjøde med brusende Hjere henimod den. „Dræber mig kun!“ sagde det stakkels Dyr, og bøiede sit Hoved ned mod Vandfladen og ventede Døden, — men hvad saae den i det klare Vand! den saae under sig sit eget Billed, men den var ikke længere en kluntet, fortgraae Fugl, styg og fæl, den var sely en Svane.

Det gjør ikke noget at være født i Andegaarden, naar man kun har ligget i et Svancøg!

Den følte sig ordenlig glad over al den Nød og Gjenwordighed, den havde prøvet; nu skønnede den just paa sin Lykke, paa al den Deilighed, der hilfede den. — Og de store Svaner svømmede rundt omkring den og strøge den med Råbet.

I Haven kom der nogle smaa Børn, de kastede Brød og Korn ud i Vandet, og den mindste raabte:

„Der er en ny!“ og de andre Børn jublede med: „ja der er kommet en ny!“ og de klappede i Hænderne og dansede rundt; løbe efter Fader og Moder, og der blev kastet Brød og Kage i Vandet, og Alle sagde de: „Den nye er den smukkeste! saa ung og saa deilig!“ og de gamle Svaner neiede for den.

Da følte den sig ganske undseelig og stak Hovedet om bag Bingerne, den vidste ikke selv hvad! den var altfor lykkelig, men slet ikke stolt, thi et godt Hjerte bliver aldrig stolt! den tænkte paa, hvor den havde været forfulgt og forhaanet, og hørte nu Alle sige, at den var den deiligste af alle deilige Fugle; og Sirenerne boiede sig med Grenene lige ned i Vandet til den, og Solen skinnede saa varmt og saa godt, da bruste dens Fjedre, den slanke Hals hævede sig, og af Hjertet jublede den: „saa megen Lykke drømte jeg ikke om, da jeg var den grimme Ulling!“

Digteren

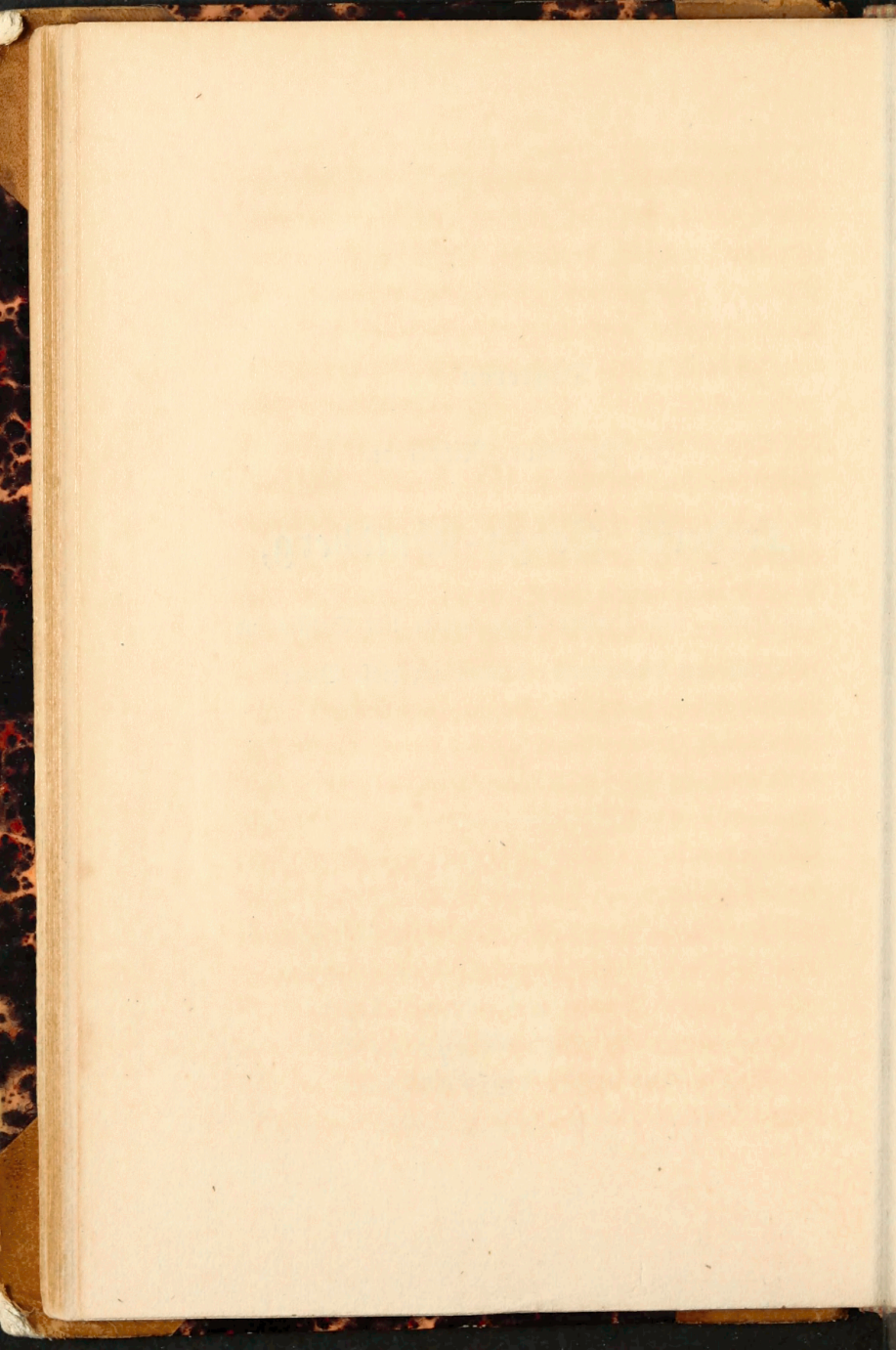
Hr. Professor, Ridder &c.

Frederik Hoegh-Guldberg,

den første, som i ældre Dage kastede lidt Solstin ind
i mit eget Livseventyr, bringer jeg disse Blade.

Gratræet.

Ude i Skoven stod der saadant et nydeligt Grantræ; det havde en god Plads, Sol kunde det faae, Luft var der nok af, og rundtom vorte mange større Kammerater, baade Gran og Fyr; men det lille Grantræ var saa ilter med at vore; det tænkte ikke paa den varme Sol og den friske Luft, det brød sig ikke om Bønderbørnene der gif og smaasnakkede, naar de vare ude at samle Jordbær eller Hindbær; tidt kom de med en heel Kruffe fuld eller havde Jordbær truffet paa Straa, saa satte de sig ved det lille Træ og sagde: „nei! hvor det er nydeligt lille!“ Det vilde Træet slet ikke høre.

Året efter var det en lang Stilk større, og Året efter igjen var det endnu een meget længer; thi paa et Grantræ kan man altid, efter de mange Led, det har, see hvor mange År det har voret.

„D, var jeg dog saadant et stort Træ, som de Andre!“ sukkede det lille Træ, „saa kunde jeg brede

mine Grene saa langt omkring og med Toppen see ud i den vide Verden! Fuglene vilde da bygge Rede imellem mine Grene, og naar det blæste kunde jeg ikke saa fornemt, ligesom de Andre der!”

Det havde slet ingen Fornøielse af Solskinnet, af Fuglene eller de røde Skyer, som Morgen og Aften seilede hen over det.

Var det nu Vinter, og Sneen rundt omkring laae guistrende hvid, saa kom tidt en Hare springende, og satte lige over det lille Træ, — o, det var saa ærgerligt! — Men to Vintre gif, og ved den tredie var Træet saa stort, at Haren maatte gaae uden om det. O, vore, vore, blive stor og gammel, det var dog det eneste deilige i denne Verden, tænkte Træet.

I Efteraaret kom altid Brændehuggerne og fældede nogle af de største Træer, det skete hvert Aar, og det unge Grantræ, som nu var ganske godt vorent, skjælvede derved, thi de store, prægtige Træer faldt med en Knagen og Bragen til Jorden; Grenene bleve hugne fra, de saae ganske nøgne, lange og smalle ud; de vare næsten ikke til at kjende, men saa bleve de lagte paa Bogue, og Heste trak dem afsted ud af Skoven.

Hvor skulde de hen? Hvad forestod dem?

I Foraaret, da Svalen og Storken kom, spurgte Træet dem: „Veed I ikke, hvor de førtes hen? Har I ikke modt dem?”

Svalerne vidste ikke noget, men Storken saae betænkkelig ud, nikkede med Hovedet og sagde: „Jo, jeg troer det! jeg mødte mange nye Skibe da jeg fløi fra Ægypten; paa Skibene vare prægtige Mastetræer, jeg tør sige, at det var dem, de lugtede af Gran; jeg kan hilse mange Gange, de kneise, de kneise!“

„O, var jeg dog ogsaa stor nok til at flyve hen over Havet! Hvorledes er det egentligt dette Hav, og hvad ligner det?“

„Ja det er saa vidtloftigt at forklare!“ sagde Storken, og saa gif den.

„Glad Dig ved din Ungdom!“ sagde Solstrålerne; „glad Dig ved din friske Bæxt, ved det unge Liv, som er i Dig!“

Og Binden kysfede Træet, og Duggen græd Taarer over det, men det forstod Grantræet ikke.

Naar det var ved Juletid, da bleve ganske unge Træer fældede, Træer som tidt ikke engang vare saa store eller i Alder med dette Grantræ, der hverken havde Raft eller Ro, men altid vilde afsted; disse unge Træer, og de vare just de allersmukkeste, beholdt altid alle deres Grene, de bleve lagte paa Bogne og Heste trak dem afsted ud af Skoven.

„Hvorhen skulle de?“ spurgte Grantræet. „De ere ikke større end jeg, der var endogsaa eet, der var

meget mindre; hvorfor beholde de alle deres Grene? Hvor fjøre de hen?"

„Det vide vi! det vide vi!“ quiddrede Graaspurvene. „Vi have nede i Byen figet ind ad Ruderne! vi vide, hvor de fjøre hen! O, de komme til den største Glands og Herlighed, der kan tænkes! Vi have figet ind af Vinduerne og seet at de blive plantede midt i den varme Stue og pyntede med de deiligste Ting, baade forgyldte Gbler, Honningkager, Legetoi og mange hundrede Lys!“

„Dg saa — ?“ spurgte Grantræet og bævede i alle Grene. „Dg saa? Hvad skeer saa?“

„Ja, mere have vi ikke seet! Det var mageløst!“

„Mon jeg er blevet til for at gaae denne straalende Bei?“ jublede Træet. „Det er endnu bedre, end at gaae over Havet! Hvor jeg lider af Længsel! Var det dog Juul! nu er jeg høi og udstrakt, som de andre, der førtes affted sidste Aar! — O, var jeg alt paa Bognen! var jeg dog i den varme Stue med al den Pragt og Herlighed! og da — ? Ja, da kommer noget endnu Bedre, endnu Skjønnere, hvorfor skulle de ellers saaledes pynte mig! der maa komme noget endnu større, endnu herligere — !men hvad? O, jeg lider! jeg længes! jeg veed ikke selv, hvorledes det er med mig!“

„Glød Dig ved mig!“ sagde Lusten og Sollyset; „glød Dig ved din friske Ungdom ude i det Frie!“

Men det glædede sig slet ikke; det vorte og vorte, Vinter og Sommer stod det grønt; mørkegrønt stod det; Folk, som saae det, sagde: „det er et deiligt Træ!“ og ved Juletid blev det faldet først af alle. Dren hug dybt igjennem Marven, Træet faldt med et Suk hen ad Jorden, det følte en Smerte, en Afmagt, det kunde slet ikke tænke paa nogen Lykke, det var bedrevet ved at skilles fra Hjemmet, fra den Plet, hvor det var skudt frem; det vidste jo, at det aldrig mere saae de hjære gamle Kammerater, de smaae Buske og Blomster rundtom, ja maaskee ikke engang Fuglene. Afreisen var slet ikke noget behageligt.

Træet kom først til sig selv, da det i Gaarden, afskallet med de andre Træer, hørte en Mand sige: „Det der er prægtigt! vi bruge ikke uden det!“

Nu kom to Tjenere i fuld Stads og bar Grantræet ind i en stor, deilig Sal. Rundtom paa Bæggene hang Portrætter, og ved den store Elisefalkelovn stode store chinesiske Baser med Lover paa Laaget; der var Gyngestole, Silkesophaer, store Borde fulde af Billedbøger, og med Legetoi for hundred Gange hundred Rigsdaler — idetmindste sagde Børnene det. Og Grantræet blev reist op i en stor Fjerding, fyldt med Sand, men Ingen kunde see, at det var en Fjerding, thi der blev hængt grønt Løi rundt om, og den stod paa et stort broget Teppe. O, hvor Træet bævede!

Hvad vilde der dog skee? Baade Tjenere og Frøkener gik og pyntede det. Paa een Green hang de smaa Næt, udklippede af fouteurt Papir; hvert Næt var fyldt med Sukkergodt; forgyldte Gbler og Balde-
nødder hang, som om de vare vorede fast, og over hundrede røde, blaae og hvide Smaalys bleve stukne fast i Grenene. Duffer, der saae livagtig ud som Mennesker, — Træet havde aldrig seet saadanne før — svævede i det Grønne, og allerøverst oppe i Toppen blev sat en stor Stjerne af Glitter=Guld; det var prægtigt, ganske mageløst prægtigt.

„Jafteu,“ sagde de Allesammen, „jafteu skal det fraale!“

„D!“ tænkte Træet, „var det dog Aften! var bare Lysene snart tændte! og hvad mon da skeer? Mon der komme Træer fra Skoven og see paa mig? Mon Graaspuvvene flyve ved Ruden? Mon jeg her vorer fast og skal staae pyntet Vinter og Sommer?“

Jo, det vidste god Bessed; men det havde ordentligt Barkepine af bare Længsel, og Barkepine er lige-
saa slem for et Træ, som Hovedpine for os Andre.

Nu bleve Lysene tændte. Hvilken Glands, hvilken Pragt, Træet bævede i alle Grene derved, saa at eet af Lysene stak Ild i det Grønne; det svævede ordentligt.

„Gud bevare os!“ skreg Frøkenerne og slukkede i en Hast.

Nu turde Træet ikke engang bøve. O, det var en Gru! Det var saa bange for at tabe noget af al sin Stads; det var ganske fortunlet i al den Glands, — — og nu gif begge Fløidøre op, og en Mængde Børn styrtede ind, som om de vilde vælte hele Træet; de ældre Folk kom besindige bag efter; de Smaa stode ganske tause, — men kun et Dieblif, saa jublede de igjen saa at det rungede efter; de dansede rundt om Træet, og den ene Present efter den anden blev plukket af.

„Hvad er det, de gjør?“ tænkte Træet. „Hvad skal der skee?“ Og Lysene brændte lige ned til Grenene, og eftersom de brændte ned, fluffede man dem, og saa fik Børnene Lov til at plyndre Træet. O, de styrtede ind paa det, saa at det knagede i alle Grenene; havde det ikke ved Snippen og Guldstjernen været bundet fast til Loftet, saa var det styrtet om.

Børnene dansede rundt med deres prægtige Legetøi, Ingen saae paa Træet uden den gamle Børnepige, der gif og tittede ind imellem Grenene, men det var bare for at see, om der ikke var glemt endnu en Figen eller et Æble.

„En Historie! en Historie!“ raabte Børnene og trak en lille tyk Mand hen imod Træet, og han satte sig lige under det, „for saa ere vi i det Grønne,“ sagde han, „og Træet kan have besynderligt godt at

at høre med! men jeg fortæller kun een Historie. Vil I høre den om Ivede=Uvede eller den om Klumpe=Dumpe, som faldt ned af Trapperne og kom dog i Høisædet og fik Brindsessen!"

"Ivede=Uvede!" skreg Nogle, "Klumpe=Dumpe!" skreg Andre; der var en Raaben og Skrigen, kun Grantræet taug ganske stille og tænkte: "Skal jeg slet ikke med, slet ikke gjøre Noget! "Det havde jo været med, havde gjort hvad det skulde gjøre.

Dg Manden fortalte om "Klumpe=Dumpe der faldt ned af Trapperne og kom dog i Høisædet og fik Brindsessen." Dg Børnene klappede i Hænderne og raabte: "fortæl! fortæl!" de vilde ogsaa have "Ivede=Uvede, men de fik kun den om "Klumpe=Dumpe." Grantræet stod ganske stille og tankesuld, aldrig havde Fuglene ude i Skoven fortalt Sligt. "Klumpe=Dumpe faldt ned af Trapperne og fik dog Brindsessen! Ja, ja, saaledes gaaer det til i Verden!" tænkte Grantræet og troede at det var virkelig, fordi det var saadan en net Mand, som fortalte. "Ja, ja! hvem kan vide! maaskee falder jeg ogsaa ned af Trapperne og faaer en Brindsesse!" Dg det glædede sig til næste Dag at blive klædt paa med Lys og Legetøi, Guld og Frugter.

„Imorgen vil jeg ikke ryste!“ tænkte det. „Jeg vil ret fornøje mig i al min Herlighed. Imorgen skal jeg igjen høre Historien om „Klumpe=Dumpe“ og maaskee den med om „Iv ede=Nv ede.“ Dg Træet stod stille og tankesfuld den hele Nat.

Om Morgenens kom Karl og Pige ind.

„Nu begynder Stadsen igjen!“ tænkte Træet, men de slæbte det ud af Stuen, op ad Trappen, ind paa Loftet, og her, i en mørk Krog, hvor ingen Dag skinnede, stillede de det hen. „Hvad skal det betyde!“ tænkte Træet. „Hvad mon jeg her skal bestille? Hvad mon jeg her skal faae at høre?“ Dg det hældede sig op til Muren og stod og tænkte og tænkte. — — Dg god Tid havde det, thi der gik Dage og Nætter; Ingen kom herop, og da der endelig kom Nogen, saa var det for at stille nogle store Kasser hen i Krogen; Træet stod ganske skjult, man skulde troe, at det var reent glemt.

„Nu er det Vinter derude!“ tænkte Træet. „Jorden er haard og dækket med Sne, Menneffene kunne ikke plante mig; derfor skal jeg nok her staae i Læ til Foraaet! hvor det er velbetænkt! hvor dog Menneffene ere gode! — Bar her kun ikke saa mørkt og saa skrækkeligt eensomt! — Ikke engang en lille Hare! — Det var dog saa artig der ude i Skoven, naar Sneen laae, og Haren sprang forbi; ja, selv da den sprang

hen over mig, men det holdt jeg ikke af den Gang. Her oppe er dog skrækkeligt eensomt!”

„Pi, pi!” sagde en lille Muus i det samme og smuttede frem; og saa kom der nok en lille. De snusede til Grantræet og smuttede mellem Grenene paa det.

„Det er en gruelig Kulde!” sagde de smaa Muus. „Ellers er her velsignet at være! Ifkesandt, du gamle Grantræ?”

„Jeg er slet ikke gammel!” sagde Grantræet, „der ere mange, der ere meget ældre end jeg!”

„Hvor kommer Du fra?” spurgte Musene, „og hvad veed du?” De vare nu saa grueligt nysgjerrige. „Fortæl os dog om det deiligste Sted paa Jorden! Har Du været der? Har Du været i Spisefammeret, hvor der ligger Dste paa Hylterne og hænger Skinker under Loftet, hvor man danser paa Tallelys, og gaaer mager ind og kommer feed ud!”

„Det kjender jeg ikke!” sagde Træet, „men Skoven kjender jeg, hvor Solen skinner, og hvor Fuglene synge!” og saa fortalte det Alt fra sin Ungdom, og de smaa Muus havde aldrig før hørt saadant noget, og de hørte saadan efter og sagde: „nei, hvor Du har seet meget! hvor Du har været lykkelig!”

„Jeg!” sagde Grantræet og tænkte over, hvad det selv fortalte; „ja, det var, i Grunden, ganske mor-

somme Tider!" — men saa fortalte det om Juleaften, da det var pyntet med Rager og Lys.

"O!" sagde de smaa Muus, "hvor Du har været lykkelig, du gamle Grantræ!"

"Jeg er slet ikke gammel!" sagde Træet, "det er jo i denne Vinter, jeg er kommet fra Skoven! jeg er i min allerbedste Alder, jeg er bare sat i Bærten!"

"Hvor Du fortæller deilig!" sagde de smaa Muus, og næste Nat kom de med fire andre Smaa-Muus, der skulde høre Træet fortælle, og jo mere det fortalte, desto tydeligere huskede det selv Alt og syntes: "det var dog ganske morsomme Tider! men de kan komme, de kan komme! Klumpe-Dumpe faldt ned af Trapperne og fik dog Prindsessen, maaskee jeg kan ogsaa faae en Prindsesse," og saa tænkte Grantræet paa saadant et lille nydeligt Birketræ, der vorte ude i Skoven, det var for Grantræet en virkelig deilig Prindsesse.

"Hvem er Klumpe-Dumpe?" spurgte de smaa Muus. Og saa fortalte Grantræet hele Eventyret, det kunde huske hvert evige Ord; og de smaa Muus vare færdige ved at springe op i Toppen paa Træet af bare Fornøielse. Næste Nat kom der mange flere Muus, og om Søndagen endogsaa to Rotter; men de sagde, at Historien var ikke morsom, og det bedres vede de smaa Muus, thi nu syntes de ogsaa mindre om den.

„Kan De kun den ene Historie?“ spurgte Rotterne.

„Kun den ene!“ svarede Træet, „den hørte jeg min lykkeligste Aften, men den Gang tænkte jeg ikke paa, hvor lykkelig jeg var!“

„Det er en overmaade daarlig Historie! kan De ingen med Flesk og Tællelys? Ingen Spisefammer-Historier?“

„Nei!“ sagde Træet.

„Ja, saa skal De have Tak!“ svarede Rotterne og gik ind til deres.

De smaa Muus bleve tilsidst ogsaa borte, og da sukede Træet: „Det var dog ganske rart, da de sad omkring mig de vævre Smaa-Muus og hørte, hvad jeg fortalte! Nu er ogsaa det forbi! — men jeg skal huske at fornøie mig, naar jeg nu tages frem igjen!“

Men naar skete det? — Jo! det var en Morgenstund, da kom der Folk og rumsterede paa Loftet; Kasserne bleve flyttede, Træet blev trukket frem; de fastede det rigtignok lidt haardt mod Gulvet, men strax slæbte en Karl det hen imod Trappen, hvor Dagen skinnede.

„Nu begynder Livet igjen!“ tænkte Træet; „det følte den friske Luft, den første Solstraale, — og nu var det ude i Gaarden. Alt gik saa gesvindt, Træet glemte reent at see paa sig selv, der var saa meget

at see rundtom. Gaarden stødte op til en Have, og Alt blomstrede derinde; Roserne hang saa friske og duftende ud over det lille Kælværk, Lindetræerne blomstrede, og Svalerne fløi om og sagde „virre=virre=vit, min Mand er kommet!“ men det var ikke Grantræet, de meente.

„Nu skal jeg leve!“ jublede det og bredte sine Grene vidt ud; af, de vare alle visne og gule; det var i Krogen mellem Ukrud og Nalder, at det laae. Guldpapirs=Stjernen sad endnu oppe i Toppen og glimrede i det klare Solskin.

I Gaarden selv legede et Par af de lystige Børn, der ved Juletid havde danset om Træet og været saa glade ved det. Een af de Mindste foer hen og rev Guldstjernen af.

„See, hvad der sidder endnu paa det ælle, gamle Juletræ!“ sagde han og trampede paa Grenene, saa de knagede under hans Støvler.

Og Træet saae paa al den Blomster=Pragt og Friskhed i Haven, det saae paa sig selv, og det ønskede, at det var blevet i sin mørke Krog paa Loftet; det tænkte paa sin friske Ungdom i Skoven, paa den lystige Juleaften og paa de smaa Muus, der saa glade havde hørt paa Historien om Klumpe=Dumpe.

„Forbi! forbi!“ sagde det stakkels Træ. „Havde jeg dog glædet mig, da jeg kunde! forbi! forbi!“

Og Tjenestekarlen kom og hug Træet i smaa Stykker, et heelt Bundt laae der; deiligt blussede det op under den store Bryggerkjædel; og det sukkede saa dybt, hvert Suk var som et lille Skud; derfor løbe Børnene, som legede, ind og satte sig foran Ilden, saae ind i den og raabte: „pif! paf!“ men ved hvert Knald, der var et dybt Suk, tænkte Træet paa en Sommerdag i Skoven, en Vinternat derude, naar Stjernerne flinnede; det tænkte paa Juleaften og Klumpe=Dumpe, det eneste Eventyr, det havde hørt og vidste at fortælle —, og saa var Træet brændt ud.

Drengene legede i Gaarden, og den Mindste havde paa Brystet Guldstjernen, som Træet havde baaret sin lykkeligste Aften; nu var den forbi, og Træet var forbi og Historien med; forbi, forbi, og det blive alle Historier!

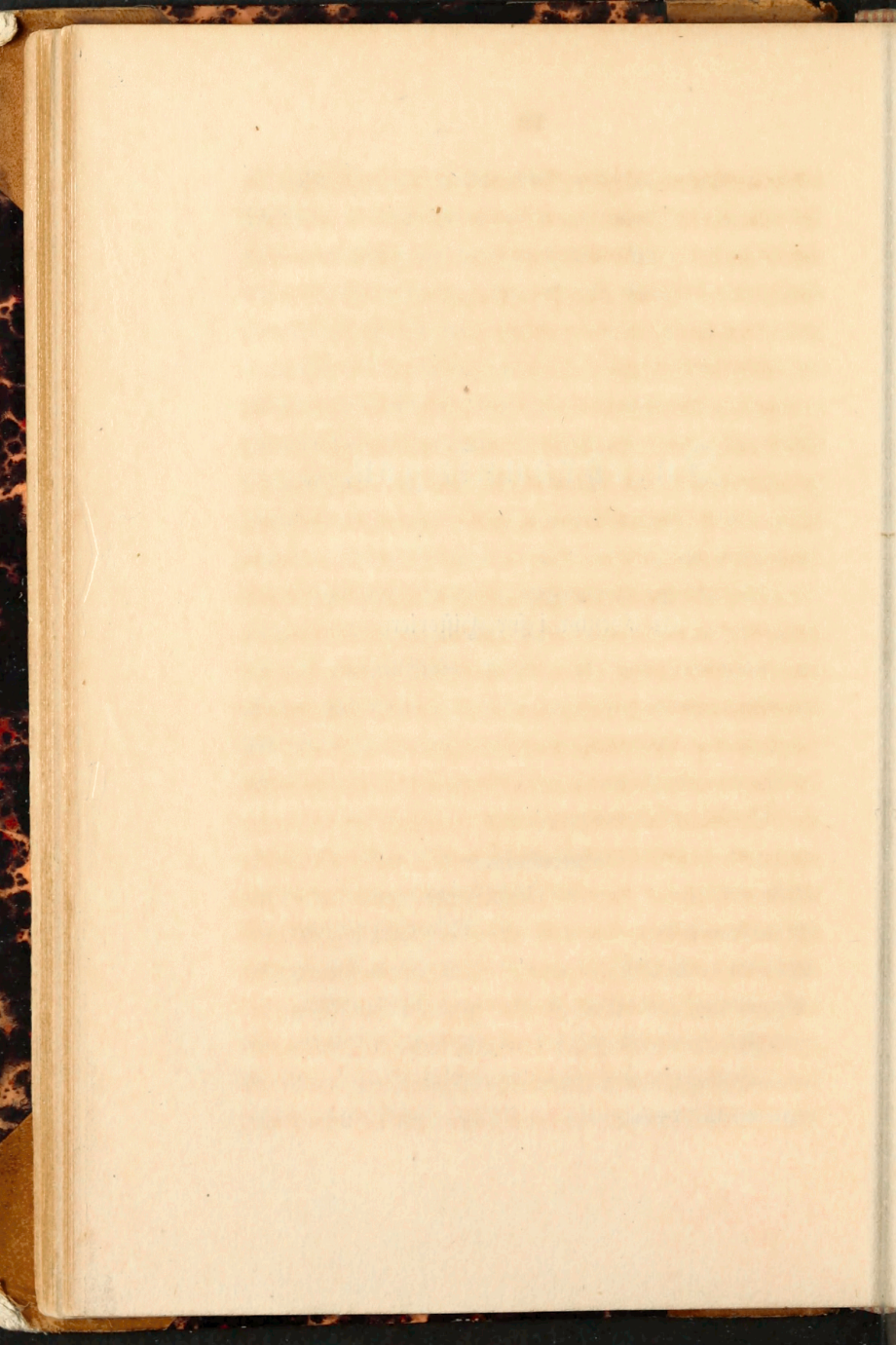

Sneedronningen.

Et Eventyr i syv Historier.

Første Historie,

der handler om Speilet og Stumperne.

See saa! nu begynde vi. Naar vi ere ved Enden af Historien, veed vi mere, end vi nu vide, for det var en ond Trolld! det var een af de allerværste, det var „Dævelen“! Een Dag var han i et rigtigt godt Humeur, thi han havde gjort et Speil, der havde den Egenfkab, at alt Godt og Smukt, som speilede sig deri, svandt der sammen til næsten Ingenting, men hvad der ikke duede og tog sig ilde ud, det traadte ret frem og blev endnu værre. De deiligste Landskaber saae ud deri som kogt Spinat, og de bedste Mennesker bleve ækle eller stode paa Hovedet uden Mave, Ausfigterne bleve saa fordreiede, at de vare ikke til at kjende, og havde man en Fregne, saa kunde man være saa vis paa, at den løb ud over Næse og Mund. Det var udmærket morsomt, sagde „Dævelen.“ Gif der nu en god from Tanke gjennem et Menneske, da kom der et Griin i Speilet, saa Trolddjævelen maatte lee af sin kunstige Opfindelse. Alle de som gif i Trolld=Skole, for han holdt Trolld=Skole,

de fortalte rundt om, at der var skeet et Mirakel; nu kunde man først see, meente de, hvorledes Verden og Menneskene rigtigt saae ud. De lob omkring med Speilet, og tilsidst var der ikke et Land eller et Menneske, uden at det havde været fordreiet deri. Nu vilde de ogsaa flyve op mod Himlen selv for at gjøre Nar af Englene og „vor Herre“. Jo høiere de fløi med Speilet, des stærkere grinede det, de kunde neppe holde fast paa det; høiere og høiere fløi de, nærmere Gud og Englene; da zittede Speilet saa frygteligt i sit Griin, at det foer dem ud af Hænderne og styrtede ned mod Jorden, hvor det gif i hundrede Millioner, Billioner og endnu flere Stykker, og da just gjorde det megen større Ulykke end før; thi nogle Stykker vare knap saa store som et Sandkorn, og disse fløi rundt om i den vide Verden, og hvor de kom Folk i Dinene, der bleve de siddende, og da saae de Mennesker Alting forkeert, eller havde kun Dine for hvad der var galt ved en Ting, thi hvert lille Speilgran havde beholdt samme Kræfter, som det hele Speil havde; nogle Mennesker fik endogsa en lille Speilstump ind i Hjertet, og saa var det ganske gruelt, det Hjerte blev ligesom en Klump Is. Nogle Speilstykker vare saa store, at de bleve brugte til Rudeglas, men gjennem den Rude var det ikke værd at see sine Venner; andre Stykker kom

i Brillen, og saa gif det daarligt, naar Folk toge de Brillen paa for ret at see og være retfærdige; den Unde loe, saa hans Mave revnede, og det kildede ham saa deiligt. Men ude fløi endnu smaa Glasstumper om i Luften. Nu skulle vi høre!

Anden Historie.

En lille Dreng og en lille Pige.

Inde i den store By, hvor der ere saa mange Huse og Menneſker, saa at der ikke bliver Plads nok til, at alle Folk kunne faae en lille Have, og hvor derfor de fleste maa lade sig nøie med Blomster i Urtepotter, der var dog to fattige Børn som havde en Have noget større end en Urtepotte. De vare ikke Broder og Søster, men de holdt ligesaa meget af hinanden, som om de vare det. Forældrene boede lige op til hinanden; de boede paa to Tagkammere; der, hvor Taget fra det ene Naboſuus ſtødte op til det andet og Vandrenden gif langs med Tagſkjæggene, der vendte fra hvert Huus et lille Vindue ud; man behøvede kun at ſkræve over Renden, saa kunde man komme fra det ene Vindue til det andet.

Forældrene havde udenfor hver en stor Trækasse,

og i den vorte Kjøffenuurter, som de brugte, og et lille Rosentræ; der var eet i hver Kasse, det vorte saa velsignet. Nu fandt Forældrene paa at stille Kasserne saaledes tværs over Renden, at de næsten naaede fra det ene Bindue til det andet og saae ganske livagtig ud som to Blomster=Volde. Urterankerne hang ned over Kasserne, og Rosentræerne skjøde lange Grene, snoede sig om Binduerne, bøiede sig mod hinanden: det var næsten som en Ureport af Grønt og af Blomster. Da Kasserne vare meget høie, og Børnene vidste, at de ikke maatte krybe op, saa fik de tidt Lov hver at stige ud til hinanden, sidde paa deres smaa Skamler under Roserne, og der legede de nu saa prægtigt.

Om Vinteren var jo den Fornøielse forbi. Binduerne vare tidt ganske tilfrosne, men saa varmede de Kobberskillinger paa Kaffelovnen, lagde den hede Skilling paa den frosne Rude, og saa blev der et deiligt Kighul, saa rundt, saa rundt; bag ved tittede et velsignet mildt Die, eet fra hvert Bindue; det var den lille Dreng og den lille Pige. Han hed Kay og hun hed Gerda. Om Sommeren kunde de i eet Spring komme til hinanden, om Vinteren maatte de først de mange Trapper ned og de mange Trapper op; ude fygede Sneen.

„Det er de hvide Bier, som sværme,“ sagde den gamle Bedstemoder.

„Har de ogsaa en Vidronning?“ spurgte den lille Dreng, for han vidste, at imellem de virkelige Bier er der saadan een.

„Det har de!“ sagde Bedstemoderen. „Hun flyver der, hvor de varme tættest! hun er størst af dem alle, og aldrig bliver hun stille paa Jorden, hun flyver op igjen i den sorte Sky. Mangen Vinternat flyver hun gjennem Byens Gader og figer ind af Vinduerne, og da fryse de saa underligt, ligesom med Blomster.“

„Ja, det har jeg seet!“ sagde begge Børnene og saa vidste de, at det var sandt.

„Kan Sneedronningen komme herind?“ spurgte den lille Pige.

„Lad hende kun komme,“ sagde Drengen, „saa sætter jeg hende paa den varme Kaffelovn, og saa smelter hun.“

Men Bedstemoderen glattede hans Haar og fortalte andre Historier.

Om Aftenen da den lille Kay var hjemme og halv aflædt, krøb han op paa Stolene ved Vinduet og tittede ud af det lille Hul; et Par Sneeflokker faldt derude, og een af disse, den allerstørste, blev liggende paa Kanten af den ene Blomster-Kasse; Sneeflokken vorte meer og meer, den blev tilsidst til et heelt Tru-entimmer, klædt i de fineste, hvide Flor, der vare som sammensatte af Millioner stjerneagtige Snug. Hun var

jaa smuk og fin, men af Jis, den blændende, blinkende Jis, dog var hun levende; Dinene stirrede som to klare Stjerner, men der var ingen Ro eller Hvile i dem. Hun nikkede til Vinduet og vinkede med Haanden. Den lille Dreng blev forstræffet og sprang ned af Stolen, da var det, som der udenfor fløi en stor Fugl forbi Vinduet.

Næste Dag blev det klar Frost, — og saa kom For-aaret, Solen skinnede, det Grønne pippede frem, Svalerne byggede Rede, Vinduerne kom op, og de smaa Børn sad igjen i deres lille Have høit oppe i Tagrenden over alle Etagerne.

Roserne blomstrede den Sommer saa mageløst; den lille Pige havde lært en Psalme, og i den stod der om Roser, og ved de Roser tænkte hun paa sine egne; og hun sang den for den lille Dreng, og han sang den med:

„Roserne vore i Dale,

Der faae vi Barn-Jesus i Dale!“

Og de Smaa holdt hinanden i Hænderne, kysjede Roserne og saae ind i Guds klare Solskin og talte til det, som om Jesusbarnet var der. Hvor det var deilige Sommerdage, hvor det var velsignet at være ude ved de friske Rosentræer, der aldrig syntes at ville holde op med at blomstre.

Kay og Gerda sad og saae i Billedbogen med

Dyr og Fugle, da var det — Kloffen slog affurat fem paa det store Kirketaarn, — at Kay sagde: „au! det stak mig i Hjertet! og nu fik jeg Noget ind i Diet!“

Den lille Pige tog ham om Halsen; han pliede med Dinene; nei, der var ikke Noget at see.

„Jeg troer, det er borte!“ sagde han; men borte var det ikke. Det var just saadant et af disse Glas-korn, der sprang fra Speilet, Troldspeilet, vi huske det nok, det fæle Glas, som gjorde at alt Stort og Godt, der affpeilede sig deri, blev Smaat og Hæsligt, men det Unde og Slette traadte ordentlig frem, og hver Feil ved en Ting blev strax til at bemærke. Den stakkels Kay han havde ogsaa faaet et Gran lige ind i Hjertet. Det vilde snart blive ligesom en Jisflump. Nu gjorde det ikke ondt mere, men det var der.

„Hvorfor græder Du?“ spurgte han. „Saa seer Du styg ud! jeg feiler jo ikke noget! Fy!“ raabte han ligemed eet: „den Rose der er gnavet af en Orm! og see, den der er jo ganske skjæv! det er i Grunden nogle ækle Roser! de ligne Kasserne, de staae i!“ og saa stødte han med Foden haardt imod Kassen og rev de to Roser af.

„Kay, hvad gør Du!“ raabte den lille Pige; og da han saa hendes Forstræffelse, rev han endnu

en Rose af og løb saa ind af sit Vindue bort fra den velsignede lille Gerda.

Naar hun siden kom med Billedbogen, sagde han, at den var for Pattedørn, og fortalte Bedstemoderen Historier, kom han alletider med et men — kunde han komme til det, saa gif han bag efter hende, satte Briller paa og talte ligesom hun; det var ganske akkurat, og saa loe Folk af ham. Han kunde snart tale og gaae efter alle Mennesker i hele Gaden. Alt, hvad der var aparte hos dem og ikke kjønt, det vidste Kay at gjøre bag efter, og saa sagde Folk: „Det er bestemt et udmærket Hoved, han har den Dreng!“ men det var det Glas, han havde faaet i Diet, det Glas der sad i Hjertet, derfor var det, han drillede selv den lille Gerda, som med hele sin Sjæl holdt af ham.

Hans Lege bleve nu ganske anderledes end før, de vare saa forstandige: — en Vinterdag, som Sneeflokkerne fyggede, kom han med et stort Brændeglas, holdt sin blaa Frakkeflig ud og lod Sneeflokkerne falde paa den.

„See nu i Glasset, Gerda!“ sagde han, og hver Sneeflok blev meget større og saae ud, som en prægtig Blomst eller en tixantet Stjerne; det var deilig at see paa.

„Seer Du, hvor kunstigt!“ sagde Kay, „det er meget interessantere end med de virkelige Blomster!“

og der er ikke en eneste Feil ved dem, de ere ganske akkurate, naar de blot ikke smelte!"

Lidt efter kom Kay med store Handsker og sin Slæde paa Ryggen, han raabte Gerda lige ind i Dreene: „jeg har faaet Lov at kjøre paa den store Plads, hvor de Andre lege!" og aasted var han.

Derhenne paa Pladsen bandt lidt de fjækkeste Drengere deres Slæde fast ved Bondemandens Bogu og saa kjørte de et godt Stykke med. Det gik just lystigt. Som de bedst legede, kom der en stor Slæde; den var ganske hvidmalet, og der sad i den Een, indsvøbt i en laaden hvid Pels og med hvid laaden Hue; Slæden kjørte Pladsen to Gange rundt, og Kay fik gesvindt sin lille Slæde bunden fast ved den, og nu kjørte han med. Det gik raske og raske lige ind i den næste Gade; den, som kjørte, dreiede Hovedet, nikkede saa venligt til Kay, det var ligesom om de kjendte hinanden; hver Gang Kay vilde løsne sin lille Slæde, nikkede Personen igjen, og saa blev Kay siddende; de kjørte lige ud af Byens Port. Da begyndte Sneen saaledes at vælte ned, at den lille Dreng ikke kunde see en Haand for sig, men han foer aasted, da slap han hurtigt Snoren, for at komme løs fra den store Slæde, men det hjalp ikke, hans lille Kjøretøj hang fast, og det gik med Vindens Fart. Da raabte han ganske høit, men Ingen hørte ham, og Sneen fyggede

og Slæden fløi affted; imellem gav den et Spring, det var, som om han foer over Grøfter og Gårder. Han var ganske forskrækket, han vilde læse sit Fader vor, men han kunde kun huske den store Tabel.

Sneeflokkerne bleve større og større, tilsidst saae de ud, som store hvide Høns; med eet sprang de til Side, den store Slæde holdt, og den Person, som kjørte i den, reiste sig op, Pelsen og Huen var af bare Snee; en Dame var det, saa høi og rank, saa skinnende hvid, det var Sneedronningen.

„Vi ere komne godt frem!“ sagde hun, „men er det at fryse! kryb ind i min Bjørnepels!“ og hun satte ham i Slæden hos sig, slog Pelsen om ham, det var, som om han sank i en Sneedrive.

„Fryser Du endnu!“ spurgde hun, og saa kysfede hun ham paa Panden. Uh! det var koldere end Is, det gik ham lige ind til hans Hjerte, der jo dog halv var en Isklump; det var, som om han skulde døe; — men kun et Dieblit, saa gjorde det just godt; han mærkede ikke mere til Kulden rundt om.

„Min Slæde! glem ikke min Slæde!“ det huffede han først paa; og den blev bunden paa een af de hvide Høns, og den fløi bag efter med Slæden paa Ryggen. Sneedronningen kysfede Kay endnu en

Gang, og da havde han glemt lille Gerda og Bedstemoder og dem alle der hjemme.

„Nu faaer Du ikke flere Kys!“ sagde hun, „for saa kysede jeg Dig ihjel!“

Kay saae paa hende, hun var saa smuk, et klogere, deiligere Ansigt kunde han ikke tænke sig, nu syntes hun ikke af Sis, som den Gang hun sad udenfor Vinduet og vinkede ad ham; for hans Dine var hun fuldkommen, han sølte sig slet ikke bange, han fortalte hende at han kunde Hoved-Regnen, og det med Brøk, Landenes Kvadrat-Mile og „hvor mange Indvaanere,“ og hun smilte altid; da syntes han, det var dog ikke nok, hvad han vidste, og han saae op i det store, store Lustrum og hun fløi med ham, fløi høit op paa den sorte Sky, og Stormen susede og brusede, det var, som sang den gamle Viser. De fløi over Skove og Søer, over Have og Lande; neden under susede den kolde Blæst, Ulvene hylede, Sneen gnistrede, hen over den fløi de sorte sstrigende Krager, men oven over skinnede Maanen saa stor og klar, og paa den saae Kay den lange, lange Vinternat; om Dagen sov han ved Sneedronningens Fødder.

Tredie Historie.

Flomster-Haven hos Konen, som kunde Trolddom.

Men hvorledes havde den lille Gerda det, da Kay ikke mere kom? Hvor var han dog? — Ingen vidste det, Ingen kunde give Besked. Drengene fortalte kun, at de havde seet ham binde sin lille Slæde til en prægtig stor, der kjørte ind i Gaden og ud af Byens Port. Ingen vidste, hvor han var, mange Taarer flød, den lille Gerda græd saa dybt og længe; — saa sagde de, at han var død, han var sjunket i Floden, der løb tæt ved Byen; o, det var ret lange, mørke Vinterdage.

Nu kom Baaren med varmere Solskin.

„Kay er død og borte!“ sagde den lille Gerda.

„Det troer jeg ikke!“ sagde Solskinnet.

„Han er død og borte!“ sagde hun til Svalerne.

„Det troer jeg ikke!“ svarede de, og tilfids troede den lille Gerda det ikke heller.

„Jeg vil tage mine ny røde Skoe paa,“ sagde hun en Morgenstund, „dem Kay aldrig har seet, og saa vil jeg gaae ned til Floden og spørge den ad!“

Og det var ganske tidligt; hun kysfede den gamle Bedstemoder, som sov, tog de røde Skoe paa og gik ganske ene ud af Porten til Floden.

„Er det sandt, at Du har taget min lille Legebroder? Jeg vil forære Dig mine røde Skoe, dersom Du vil give mig ham igjen!“

Og Bølgerne, syntes hun, nikkede saa underligt da tog hun sine røde Skoe, det Kjæreste hun havde, og kastede dem begge to ud i Floden, men de faldt tæt inde ved Bredden, og de smaa Bølger bare dem strax i Land til hende, det var ligesom om Floden ikke vilde tage det Kjæreste hun havde, da den jo ikke havde den lille Kay; men hun troede nu, at hun ikke kastede Skoene langt nok ud, og saa krøb hun op i en Baad, der laae i Sivene, hun gik heelt ud i den yderste Ende og kastede Skoene; men Baaden var ikke bundet fast, og ved den Bevægelse, hun gjorde, gled den fra Land; hun mærkede det og skyndte sig for at komme bort, men før hun naaede tilbage, var Baaden over en Allen ude, og nu gled den hurtigere afsted.

Da blev den lille Gerda ganske forstræffet og gav sig til at græde, men Ingen hørte hende uden Graaspurvene, og de kunde ikke bære hende i Land, men de fløi langs med Bredden og sang, ligesom for at trøste hende: „her ere vi! her ere vi!“ Baaden drev med Strømmen; den lille Gerda sad ganske stille i de bare Strømper; hendes smaa røde Skoe flød bag efter, men de kunde ikke naae Baaden, den tog stærkere Fart.

Smukt var der paa begge Bredder, deilige Blomster, gamle Træer og Estranter med Faar og Køer, men ikke et Menneske at see.

„Maaskee bærer Floden mig hen til lille Kay,“ tænkte Gerda og saa blev hun i bedre Humeur, reiste sig op og saae i mange Timer paa de smukke grønne Bredder; saa kom hun til en stor Kirsebær-Have, hvor der var et lille Huus med underlige røde og blaae Vinduer, forresten Straatag og udenfor to Træ-Soldater, som skuldrede for dem, der seilede forbi.

Gerda raabte paa dem, hun troede, at de vare levende, men de svarede naturligviis ikke; hun kom dem ganske nær, Floden drev Baaden lige ind imod Land.

Gerda raabte endnu høiere, og saa kom ud af Huset en gammel, gammel Kone, der støttede sig paa en Krog-Kjæp; hun havde en stor Solhat paa, og den var bemalet med de deiligste Blomster.

„Du lille stakkels Barn!“ sagde den gamle Kone; „hvorledes er Du dog kommet ud paa den store, stærke Strøm, drevet langt ud i den vide Verden!“ og saa gif den gamle Kone heelt ud i Vandet, slog sin Krog-Kjæp fast i Baaden, trak den i Land og løftede den lille Gerda ud.

Og Gerda var glad ved at komme paa det Torre, men dog lidt bange for den fremmede, gamle Kone.

„Kom dog og fortæl mig, hvem Du er, og hvorledes Du kommer her!“ Sagde hun.

Dg Gerda fortalte hende Alting; og den Gamle rystede med Hovedet og sagde „Hm! hm!“ og da Gerda havde sagt hende Alting og spurgt om hun ikke havde seet lille Kay, sagde Konen, at han var ikke kommen forbi, men han kom nok, hun skulde bare ikke være bedrovet, men smage hendes Kirsebær, see hendes Blomster, de vare smukkere end nogen Billedbog, de kunde hver fortælle en heel Historie. Saa tog hun Gerda ved Haanden, de gik ind i det lille Huus, og den gamle Kone lukkede Døren af.

Binduerne fæde saa høit oppe og Glasfene vare røde, blaae og gule; Daglyset skinnede saa underligt derinde med alle Couleurer, men paa Bordet stode de deiligste Kirsebær, og Gerda spiste saa mange hun vilde, for det turde hun. Dg mens hun spiste, kjæmmede den gamle Kone hendes Haar med en Guldkam, og Haaret krøllede og skinnede saa deiligt guult rundt om det lille, venlige Ansigt, der var saa rundt og saae ud som en Rose.

„Saadan en sød lille Pige har jeg rigtig længtes efter!“ sagde den Gamle. „Nu skal Du see, hvor vi to godt skulle komme ud af det!“ og alt som hun kjæmmede den lille Gerda's Haar, glemte Gerda meer og meer sin Pleiebroder Kay; for den gamle Kone

kunde Trolddom, men en ond Trolde var hun ikke, hun troldede bare lidt for sin egen Fornøielse, og nu vilde hun gjerne beholde den lille Gerda. Derfor gif hun ud i Haven, strakte sin Krog-Kjæp ud mod alle Rosentræerne, og, i hvor deilig de blomstrede, sank de dog alle ned i den sorte Jord og man kunde ikke see, hvor de havde staaet. Den Gamle var bange for, at naar Gerda saae Roserne, skulde hun tænke paa sine egne og da huske lille Kay og saa løbe sin vei.

Nu førte hun Gerda ud i Blomster-Haven. — Rei! hvor her var en Duft og Deilighed! alle de takkelige Blomster, og det for enhver Aarstid, stode her i det prægtigste Flor; ingen Billedbog kunde være mere broget og smuk. Gerda sprang af Glæde, og legede, til Solen gif ned bag de høie Kirsebærtræer, da fik hun en deilig Seng med røde Silkedyner, de vare stoppede med blaae Violer, og hun sov og drømte der saa deiligt, som nogen Dronning paa sin Bryllupsdag.

Næste Dag kunde hun lege igjen med Blomsterne i det varme Solstin, — saaledes gif mange Dage. Gerda kjendte hver Blomst, men i hvor mange der vare, syntes hun dog, at der manglede een, men hviften vidste hun ikke. Da sidder hun en Dag og seer paa den gamle Kones Solhat med de malede Blom-

ster, og just den smukkeste der var en Rose. Den Gamle havde glemt at faae den af Hatten, da hun fik de andre ned i Jorden. Men saaledes er det, ikke at have Tankerne med sig! „Hvad!“ sagde Gerda, „er her ingen Roser!“ og sprang ind imellem Bedene, søgte og søgte, men der var ingen at finde; da satte hun sig ned og græd, men hendes hede Taarer faldt netop der, hvor et Rosentræ var sjunket, og da de varme Taarer vandede Jorden, skjød Træet med eet op, saa blomstrende, som da det sank, og Gerda omfavnede det, kyskede Roserne og tænkte paa de deilige Roser hjemme og med dem paa den lille Kay.

„O, hvor jeg er bleven sunket!“ sagde den lille Pige. „Jeg skulde jo finde Kay! — Veed I ikke hvor han er?“ spurgte hun Roserne. „Troer I at han er død og borte?“

„Død er han ikke,“ sagde Roserne. „Vi have jo været i Jorden, der ere alle de Døde, men Kay var der ikke!“

„Tak skal I have!“ sagde den lille Gerda og hun gik hen til de andre Blomster og saae ind i deres Kalk og spurgte: „Veed I ikke, hvor lille Kay er?“

Men hver Blomst stod i Solen og drømte sit eget Eventyr eller Historie, af dem fik lille Gerda saa mange, mange, men Ingen vidste noget om Kay.

Og hvad sagde da Ildkilden?

„Hører Du Trommen: bum! bum! det er kun to Døner, alltd bum! bum! hør Dvinderens Sorgesang! hør Præsternes Raab! — I sin lange røde Kjortel staaer Hindue-Konen paa Baalet, Flammerne flaae op om hende og hendes døde Mand; men Hindue-Konen tænker paa den Levende her i Kredsen, ham, hvis Dine brænde hedere end Flammerne, ham, hvis Dines Ild naae mere hendes Hjerter, end de Flammer, som snart brænde hendes Legeme til Aske. Kan Hjertets Flamme døe i Baalets Flamme?“

„Det forstaaer jeg slet ikke!“ sagde den lille Gerda.

„Det er mit Eventyr!“ sagde Ildlilien.
Hvad siger Convolvulus?

„Ad over den snevre Hjeldvei hænger en gammel Ridderborg; det tatte Ewiggrønt voxer op om de gamle røde Mure, Blad ved Blad, hen om Altanen, og der staaer en deilig Pige; hun bøier sig ud over Rækværket og seer ned ad Veien. Ingen Rose hænger friskere fra Grenene, end hun, ingen Vleblomst, naar Vinden bærer den fra Træet, er mere svævende, end hun; hvor rasler den prægtige Silkekjortel. „„Kommer han dog ikke!““

„Er det Kay, Du mener,“ spurgte lille Gerda.

„Jeg taler kun om mit Eventyr, min Drøm,“ svarede Convolvulus.

Hvad siger den lille Sommergjæk?

„Mellem Træerne hænger i Snore det lange Bræt, det er en Gyng; to nydelige Smaafiger, — Kjølerne ere hvide som Sne, lange grønne Silkebånd slagre fra Hattene, — sidde og gyng; Broderen, der er større end de, staaer op i Gyngen, han har Armen om Snoren for at holde sig, thi i den ene

Haand har han en lille Skaal, i den anden en Kridtpibe, han blæser Sæbebobler; Gyngen gaaer, og Boblerne flyve med deilige, verlende Farver; den sidste hænger endnu ved Pibestilkens og bøier sig i Vinden; Gyngen gaaer. Den lille sorte Hund, let som Boblerne, reiser sig paa Bagbenene og vil med i Gyngen, den flyver; Hunden dumper, bjæffer og er vred; den gjækkes, Boblerne briste, — Et gyngende Bræt, et springende Skumbilled er min Sang!”

„Det kan gjerne være, at det er smukt, hvad Du fortæller, men Du siger det saa sørgeligt og nævner slet ikke Kay. Hvad sige Hyazinterne?”

„Der var tre deilige Søstre, saa gennemsigtige og fine; den Enes Skjortel var rød, den Andens var blaa, den Tredies ganske hvid; Haand i Haand dansede de ved den stille Sø i det klare Maaneskin. De vare ikke Elverpiger, de vare Menneskebørn. Der duftede saa sødt, og Pigerne svandt i Skoven; Duften blev stærkere; — tre Liigkister, i dem laae de deilige Piger, glede fra Skovens Tylning hen over Søen; Sankt Hansorme sløi skinnende rundt om, som smaa svævende Lys. Sove de dansende Piger, eller ere de døde? — Blomsterduften siger, de ere Liig; Aftenklokken ringer over de Døde!”

„Du gjør mig ganske bedrøvet,” sagde den lille Gerda. „Du dufter saa stærkt; jeg maa tænke paa de døde Piger! ak, er da virkelig lille Kay død? Roserne have været nede i Jorden, og de sige nei!”

„Ding, dang!” ringede Hyazintens Klokker. „Vi ringe ikke over lille Kay, ham kjende vi ikke! vi synge kun vor Vise, den eneste, vi kunne!”

Dg Gerda gik hen til Smørblomsten, der skinnede frem imellem de glindsende, grønne Blade.

„Du er en lille klar Sol!“ sagde Gerda.
 „Siig mig, om Du veed, hvor jeg skal finde min Le-
 gebroder?“

Dg Smørblomsten skinnede saa smukt og saae paa
 Gerda igjen. Hvilken Bise kunde vel Smørblom-
 sten synge? Den var heller ikke om Kay.

„I en lille Gaard skinnede vor Herres Sol saa varmt
 den første Foraars Dag; Straalerne glæde ned ad Naboens
 hvide Væg, tat ved groede de første gule Blomster, skinnende
 Guld i de varme Solstraalet; gamle Bedstemoder var ude i
 sin Stol, Datterdatteren den fattige, kjonne Tjenestepige, kom
 hjem fra et kort Besøg; hun kyssede Bedstemoderen. Det var Guld,
 Hjertets Guld i det velsignede Kys. Guld paa Munden, Guld i
 Grunden, Guld deroppe i Morgensunden! See, det er min
 lille Historie!“ sagde Smørblomsten.

„Min gamle stakkels Bedstemoder!“ sukede Gerda.
 „Ja hun længes vist efter mig, er bedrovet for mig,
 ligesom hun var for lille Kay. Men jeg kommer
 snart hjem igjen, og saa bringer jeg Kay med. —
 Det kan ikke hjælpe, at jeg spørger Blomsterne, de kunne
 kun deres egen Bise, de siige mig ikke Besked!“ og
 saa bandt hun sin lille Kjøle op, for at hun kunde
 løbe raskere; men Pindselillien slog hende over Benet,
 i det hun sprang over den; da blev hun staaende,
 saae paa den lange gule Blomst og spurgte: „Beed
 Du maaskee Noget?“ og hun boiede sig lige ned til
 Pindselillien; Dg hvad sagde den?

„Jeg kan see mig selv! jeg kan see mig selv!“ sagde

Pindselikien. „D, o, hvor jeg lugter! — Dyrpe paa det lille Dværfkammer, halv klædt paa, staaer en lille Dandsferinde, hun staaer snart paa eet Been, snart paa to, hun sparker af den hele Verden, hun er bare Dienforblindelse. Hun hælder Vand af Theepotten ud paa et Stykke Løi, hun holder, det er Snørlivet; — Keenlighed er en god Ting! den hvide Kjøle hænger paa Knagen, den er ogsaa vadsfet i Theepotten og tørret paa Taget; den tager hun paa, det safransgule Tørklæde om Halsen, saa skinner Kjølen mere hvid. Venet i Veiret! see hvor hun kneiser paa een Stilk! jeg kan see mig selv! jeg kan see mig selv!“

„Det bryder jeg mig slet ikke om!“ sagde Gerda. „Det er ikke noget at fortælle mig!“ og saa løb hun til Udkanten af Haven.

Døren var lukket, men hun vriskede i den rustne Krampe, saa den gik løs, og Døren sprang op, og saa løb den lille Gerda paa bare Fødder ud i den vide Verden. Hun saae tre Gange tilbage, men der var Ingen, som kom efter hende; tilsidst kunde hun ikke løbe mere og satte sig paa en stor Steen, og da hun saae sig rundt om, var Sommeren forbi, det var seent paa Efteraaret, det kunde man slet ikke mærke derinde i den deilige Have, hvor der var altid Solskin og alle Aarstidens Blomster.

„Gud! hvor jeg har sinket mig!“ sagde den lille Gerda: „Det er jo blevet Efteraar! saa tør jeg ikke hvile!“ og hun reiste sig for at gaae.

D, hvor hendes smaa Fødder vare ømme og

trætte, og rundt om saae det koldt og raat ud; de lange Pileblade vare ganske gule og Taagen dryppede i Vand fra dem, eet Blad faldt efter et andet, kun Slaaentornen stod med Frugt, saa stram og til at rimpe Munden sammen. O hvor det var graat og tungt i den vide Verden.

Fjerde Historie.

Prinds og Prindsesse.

Gerda maatte igjen hvile sig; da hoppede der paa Sneen, ligeover for hvor hun sad, en stor Krage, den havde længe siddet, seet paa hende og vrisfet med Hovedet; nu sagde den: „Kra! kra! — go' Da'! go' Da'!“ Bedre kunde den ikke sige det, men den meente det saa godt med den lille Pige og spurgte, hvorhen hun gif saa alene ude i den vide Verden. Det Ord: alene forstod Gerda meget godt og følte ret, hvor meget der laae deri, og saa fortalte hun Kragen sit hele Liv og Levnet og spurgte, om den ikke havde seet Kay;

Og Kragen nikked ganske betænksomt og sagde: „det kunde være! det kunde være!“

„Hvad, troer Du!“ raabte den lille Pige og havde nær klemt Kragen ihjel, saaledes kyskede hun den.

„Fornuftig, fornuftig!“ sagde Kragen. „Jeg troer, jeg veed, — jeg troer, det kan være den lille Kay! men nu har han vist glemt Dig for Prindsessen!“

„Boer han hos en Prindsesse?“ spurgte Gerda.

„Ja hör!“ sagde Kragen, „men jeg har saa svært ved at tale dit Sprog. Forstaaer Du Kragemaal saa skal jeg bedre fortælle!“

„Nei, det har jeg ikke lært!“ sagde Gerda, „men Bedstemoder kunde det, og P=Maal kunde hun. Vare jeg havde lært det!“

„Gjør ikke noget!“ sagde Kragen, „jeg skal fortælle, saa godt jeg kan, men daarligt bliver det alligevel,“ og saa fortalte den, hvad den vidste.

„I dette Kongerige, hvor vi nu sidde, boer en Prindsesse, der er saa uhyre klog, men hun har ogsaa læst alle Aviser, der ere til i Verden, og glemt dem igjen, saa klog er hun. Forleden sidder hun paa Thronen, og det er ikke saa morsomt endda, siger man, da kommer hun til at nynne en Vise, det var netop den: „„hvorfor skulde jeg ikke gifte mig!““ „Hör, det er der noget i,““ siger hun, og saa vilde hun gifte sig, men hun vilde have en Mand, der forstod at svare, naar man talte til ham, En der ikke stod og kun saae fornem ud, for det er saa kjedeligt. Nu lod hun alle Hofdamerne tromme sammen, og da de

hørte, hvad hun vilde, bleve de saa fornøiede, „det kan jeg godt lide!“ sagde de, „saadant noget tænkte jeg ogsaa paa forleden!“ — Du kan troe, at det er sandt hvert Ord jeg siger!“ sagde Kragen. „Seg har en tam Kjæreste, der gaaer frit om paa Slottet, og hun har fortalt mig Alt!“

Det var naturligviis ogsaa en Krage hans Kjæreste, for Krage søger Mage, og det er altid en Krage.

„Aviserne kom strax ud med en Kant af Hjertes og Prindsessens Navnetræk; man kunde læse sig til, at det stod enhver ung Mand, der saae godt ud, frit for at komme op paa Slottet og tale med Prindsessen, og den, som talte, saa at man kunde høre han var hjemme der, og talte bedst, ham vilde Prindsessen tage til Mand! — Ja, ja!“ sagde Kragen „Du kan troe mig, det er saa vist, som jeg sidder her, Folk strømmede til, der var en Trængsel og en Løben, men det lykkedes ikke, hverken den første eller anden Dag. De kunde Allesammen godt tale, naar de vare ude paa Gaden, men naar de kom ind af Slotsporten og saae Garden i Solv, og op ad Trapperne Laquaierne i Guld og de store oplyste Sale, saa bleve de forbløffede; og stode de foran Thronen, hvor Prindsessen sad, saa vidste de ikke at sige uden det sidste Ord, hun havde sagt, og det brød hun sig ikke om at høre igjen. Det var ligesom om Folk derinde havde

faaet Snuustobak paa Maveu og vare faldet i Dvale, indtil de kom ud paa Gaden igjen, ja, saa kunde de snakke. Der stod en Række lige fra Byens Port til Slottet. Jeg var selv inde at see det!" sagde Kragen. "De bleve baade sultne og tørstige, men fra Slottet fik de ikke engang saa meget, som et Glas lunket Vand. Vel havde nogle af de Klogeste taget Smørrebød med, men de deelte ikke med deres Nabo, de tænkte, som saa: lad ham kun see sulten ud, saa tager Prindsessen ham ikke!"

"Men Kay, lille Kay!" spurgte Gerda. "Naar kom han? Var han mellem de mange?"

"Giv Tid! giv Tid! nu ere vi lige ved ham! det var den tredie Dag, da kom der en lille Person, uden Hest eller Bogn, ganske freidig marcherende lige op til Slottet; hans Dine skinnede som dine, han havde deilige lange Haar, men ellers fattige Klæder!"

"Det var Kay!" jublede Gerda. "D, saa har jeg fundet ham!" og hun klappede i Hænderne.

"Han havde en lille Kandsel paa Ryggen!" sagde Kragen.

"Nei, det var vist hans Slæde!" sagde Gerda, "for med Slæden gif han bort!"

"Det kan gjerne være!" sagde Kragen, "jeg saa ikke saa noie til! men det veed jeg af min tamme Kjøreste, at da han kom ind af Slotsporten og saa

Livgarden af Sølv og opad Trappen Garden i Guld, blev han ikke det bitterste forknytt, han nikkede og sagde til dem: „det maa være kjædeligt at staae paa Trappen, jeg gaaer heller indensfor!“ Der skinnede Sælene med Lys; Geheimeraader og Excellenser gik paa bare Fødder og bare Guldsfæde; man kunde nok blive høitidelig! hans Støvler knirkede saa frygtelig stærkt, men han blev dog ikke bange!“

„Det er ganske vist Kay!“ sagde Gerda, „jeg veed, han havde nye Støvler, jeg har hørt dem knirke i Bedstemoders Stue!“

„Ja knirke gjorde de!“ sagde Kragen, „og freidig gif han lige ind for Prindsessen, der sad paa en Perle, saa stor som et Rokkehjul; og alle Hofdamerne med deres Piger og Pigers Piger, og alle Cavaliererne med deres Tjenere og Tjeneres Tjenere, der holde Dreng, stode opstillede rundt om; og jo nærmere de stode ved Døren, jo stoltere saae de ud. Tjenernes Tjeners Dreng, der altid gaaer i Tøfler, er næsten ikke til at see paa, saa stolt staaer han i Døren!“

„Det maa være grueligt!“ sagde den lille Gerda. „Og Kay har dog faaet Prindsessen?“

„Harde jeg ikke været en Krage, saa havde jeg taget hende, og det uagtet jeg er forlovet. Han skal have talt ligesaa godt, som jeg taler, naar jeg taler

Kragemaal, det har jeg fra min tamme Kjæreste. Han var freidig og nydelig; han var slet ikke kommet for at frie, bare alene kommet for at høre Prindsessens Klogskab, og den fandt han god, og hun fandt ham god igjen:“

„Ja, vist! det var Kay!“ sagde Gerda, „han var saa klog, han kunde Hoved-Regning med Brød! — D, vil Du ikke føre mig ind paa Slottet!“

„Ja, det er let sagt!“ sagde Kragen. „Men hvorledes gjøre vi det? Jeg skal tale derom med min tamme Kjæreste; hun kan vel raade os; thi det maa jeg si Dig, saadan en lille Pige, som Du, faaer aldrig Lov at komme ordenlig ind!“

„Jo, det gjør jeg!“ sagde Gerda. „Naar Kay hører jeg er her, kommer han strax ud og henter mig!“

„Bent mig ved Stenten der!“ sagde Kragen, vriffede med Hovedet og fløi bort.

Først da det var mørk Aften kom Kragen, igjen tilbage: „Nar! rar!“ sagde den. „Jeg skal hilse Dig fra hende mange Gange! og her er et lille Brød til Dig, det tog hun i Kjøkkenet, der er Brød nok og Du er vist fulten! — Det er ikke muligt, at Du kan komme ind paa Slottet, Du har jo bare Fodder; Gården i Solv og Laquaierne i Guld ville ikke tillade det; men gåd ikke, Du skal dog nok komme derop.

Min Kjæreste veed en lille Bagtrappe, som fører til Sovekammeret, og hun veed, hvor hun skal tage Nøglen!"

Og de gik ind i Haven, i den store Allee, hvor det ene Blad faldt efter det andet, og da paa Slottet Lyfene sluffedes, det ene efter det andet, førte Krage den lille Gerda hen til en Bagdør, der stod paa klem.

O, hvor Gerdas Hjerte bankede af Angest og Længsel! det var ligesom om hun skulde gjøre noget Ondt, og hun vilde jo kun have at vide, om det var lille Kay; jo, det maatte være ham; hun tænkte paa levende paa hans kloge Dine, hans lange Haar; hun kunde ordentlig see, hvorledes han smilede, som da de sad hjemme under Roserne. Han vilde vist blive glad ved at see hende, høre hvilken lang Bei, hun havde gaaet for hans Skyld, vide, hvor bedrøvet de Alle hjemme havde været, da han ikke kom igjen. O, det var en Frygt og en Glæde.

Nu vare de paa Trappen; der brandte en lille Lampe paa et Skab; midt paa Gulvet stod den tamme Krage og dreiede Hovedet til alle Sider og betragtede Gerda, der neiede, som Bedstemoder havde lært hende.

„Min Forlovede har talt saa smukt om dem, min lille Frøken,“ sagde den tamme Krage, „deres Vita, som man kalder det, er ogsaa meget rørende! —

Vil de tage Lampen, saa skal jeg gaae foran. Vi gaae her den lige Vej, for der træffe vi Ingen!”

„Jeg synes her kommer Noget lige bag efter!” sagde Gerda, og det susede forbi hende; det var ligesom Skygger hen ad Bæggen, Heste med slagrende Manker og tynde Been, Jægerdrenge, Herrer og Damer til Hest.

„Det er kun Drømmene!” sagde Kragen, „de komme og hente det høie Herfskabs Tanker til Jagt, godt er det, saa kan De bedre betragte dem i Sengen. Men lad mig see, kommer De til Gæ og Værdighed, at De da viser et taknemmeligt Hjerte!”

„Det er jo ikke noget at snakke om!” sagde Kragen fra Skoven.

Nu kom de ind i den første Sal, den var af rosenrødt Atlass med kunstige Blomster opad Bæggen; her susede dem allerede Drømmene forbi, men de foer saa hurtigt, at Gerda ikke fik seet det høie Herfskab. Den ene Sal blev prægtigere end den anden; jo man kunde nok blive forbløffet, og nu vare de i Sovkammeret. Loftet herinde lignede en stor Palme med Blade af Glas, kostbart Glas, og midt paa Gulvet hang i en tyk Stilk af Guld to Senge, der hver saae ud som Lillier: den ene var hvid, i den laae Prindsessen; den anden var rød, og i den var det at Gerda skulde søge lille Kay; hun bødede eet af de røde

Blade tilside og da saae hun en brun Nakke. — D, det var Kay! — Hun raabte ganske høit hans Navn, holdt Lampen hen til ham — Drømmene fasede til Høit ind i Stuen igjen — han vaagnede, dreiede Hovedet og — — det var ikke den lille Kay.

Brindsen lignede ham kun paa Nakkens, men ung og smuk var han. Dg fra den hvide Lillie-Seng tittede Brindsessen ud, og spurgte hvad det var. Da græd den lille Gerda og fortalte hele sin Historie og Alt, hvad Kragerne havde gjort for hende.

„Din lille Stakkel!“ sagde Brindsen og Brindsessen, og de roste Kragerne og sagde, at de vare slet ikke vrede paa dem, men de skulde dog ikke gjøre det oftere. Imidlertid skulde de have en Belønning.

„Vilje I flyve frit?“ spurgte Brindsessen, „eller ville I have fast Ansættelse som Hofkrager med Alt, hvad der falder af i Kjøkkenet?“

Dg begge Kragerne neiede og bade om fast Ansættelse; for de tænkte paa deres Alderdom og sagde, „det var saa godt at have noget for den gamle Mand,“ som de kalde det.

Dg Brindsen stod op af sin Seng og lod Gerda sove i den, og mere kunde han ikke gjøre. Hun foldede sine smaa Hænder og tænkte: „hvor dog Menneffer og Dyr ere gode,“ og saa lukkede hun sine Dine og sov saa velsignet. Alle Drømmene kom igjen fly-

vende ind, og da saae de ud som Guds Engle, og de trak en lille Slæde, og paa den sad Kay og nikkede; men det Hele var kun Drømmeri, og derfor var det ogsaa borte igjen, saasnart hun vaagnede.

Næste Dag blev hun klædt op fra Top til Taa i Silke og Fløiel; hun fik Tilbud at blive paa Slottet og have gode Dage, men hun bad alene om at faae en lille Vogn med en Hest for og et Par smaa Støvler, saa vilde hun igjen kjøre ud i den vide Verden og finde Kay.

Dg hun fik baade Støvler og Muffe; hun blev saa nydeligt klædt paa, og da hun vilde afsted, holdt ved Døren en ny Karreet af puurt Guld; Prindsens og Prindsessens Vaaben lyste fra den som en Stjerne; Kudsk, Tjenere og Forridere, for der vare ogsaa Forridere, sade klædte i Guldkroner. Prindsen og Prindsessen hjalp hende selv i Vognen og ønskede hende al Lykke. Skovkragen, der nu var bleven gift, fulgte med de første tre Mile; den sad ved Siden af hende, for den kunde ikke taale at kjøre baglænds; den anden Krage stod i Porten og slog med Vingerne, den fulgte ikke med, thi den leed af Hovedpine, siden den havde faaet fast Ansættelse og for meget at spise. Indeni var Karreet foret med Sukkerkringler, og i Sædet vare Frugter og Pebernødder.

„Farvel! farvel!“ raabte Prinds og Prindsesse,

og lille Gerda græd, og Kragen græd; — saaledes gik de første Mile; da sagde ogsaa Kragen farvel, og det var den tungeste Afsked; den sloi op i et Træ og slog med sine sorte Vinger, saalænge den kunde see Bognen, der straalede, som det klare Solskin.

Femte Historie.

Den lille Koverpige.

De kjørte gjennem den mørke Skov, men Karreten skinnede som et Blus, det skar Koverne i Dinene, det kunde de ikke taale.

„Det er Guld! det er Guld!“ raabte de, styrtede frem, toge fat i Hestene, sloge de smaae Jokeier, Kudsken og Tjenerne ihjel, og trak nu den lille Gerda ud af Bognen.

„Hun er feed, hun er nydelig, hun er fedet med Røddeskjerne!“ sagde den gamle Koverkjelling, der havde et langt, stridt Skjæg og Dienbryn, der hang hende ned over Dinene. „Det er saa godt som et lille Fedelam! naa, hvor hun skal smage!“ og saa trak hun sin blanke Kniv ud og den skinnede, saa at det var gruelt.

„Au!“ sagde Kjellingens ligitilsvarende, hun

blev bidt i Dret af sin egen lille Datter, der hang paa hendes Ryg og var saa vild og uvoorn, saa det var en Lyst. „Din lede Unge!“ sagde Moderen og fik ikke Tid til at slagte Gerda.

„Hun skal lege med mig!“ sagde den lille Røverpige. „Hun skal give mig sin Muffe, sin smukke Kjole, sove hos mig i min Seng!“ og saa beed hun igjen, saa Røverkjellingen sprang i Beiret og dreiede sig rundt, og alle Røverne loe og sagde: „see, hvor hun danser med sin Unge!“

„Jeg vil ind i Karreten!“ sagde den lille Røverpige og hun maatte og vilde have sin Billie, for hun var saa forkjælet og saa stiv. Hun og Gerda sad inde i den, og saa kjørte de over Stub og Tjorn dybere ind i Skoven. Den lille Røverpige var saa stor som Gerda, men stærkere, mere bredskuldret og mørk i Huden; Dinene vare ganske sorte, de saae næsten bedrøvede ud. Hun tog den lille Gerda om Livet og sagde: „De skal ikke slagte Dig, saa længe jeg ikke bliver vred paa Dig! Du er sagtens en Brindsfesse?“

„Nei,“ sagde lille Gerda og fortalte hende Alt, hvad hun havde oplevet, og hvormegit hun holdt af lille Kay.

Røverpigen saae ganske alvorlig paa hende, nikkede lidt med Hovedet og sagde: „De skal ikke

slagte Dig, selv om jeg endogsaa bliver vred paa Dig, saa skal jeg nok selv gjøre det!" og saa tørrede hun Gerda's Dine og puttede saa begge sine Hænder ind i den smukke Muffe, der var saa blød og saa varm.

Ku holdt Karreten stille; de vare midt inde i Gaarden af et Røverslot; det var revnet fra øverst til nederst, Ravne og Krager fløi ud af de aabne Huller, og de store Bulbidere, der hver saae ud til at kunne sluges et Menneske, sprang høit i Beiret, men de gjøede ikke, for det var forbudt.

I den store, gamle, fodede Sal brændte midt paa Steengulvet en stor Ild; Røgen traf hen under Loftet og maatte selv see at finde ud; en stor Bryggerfjedel kogte med Suppe, og baade Harer og Kaniner vendtes paa Spid.

"Du skal sove i Nat med mig her hos alle mine Smaadyr!" sagde Røverpigen. De fik at spise og drikke og gik saa hen i et Hjørne, hvor der laae Halm og Tepper. Ovenover sad paa Lægter og Binde næsten hundrede Duer, der alle syntes at sove, men dreiede sig dog lidt, da Smaapigerne kom.

"Det er allesammen mine!" sagde den lille Røverpige og greb raast fat i een af de nærmeste, holdt den ved Benene og rystede den, saa at den slog med Vingerne. "Kys den!" raabte hun og baskede

Gerda med den i Ansigtet. „Der sidder Skovca-naillerne!“ blev hun ved og viste bag en Mængde Tremmer, der var flaaet for et Hul i Muren høit oppe. „Det er Skovcaillaer, de to! de flyve strax væk, har man dem ikke rigtigt laaset; og her staaer min gamle Kjæreste Bæ!“ og hun trak ved Hornet et Rensdyr, der havde en blank Kobbering om Halsen og var bundet. „Ham maa vi ogsaa have i Klemme, ellers springer han med fra os. Hver evige Aften kilder jeg ham paa Halsen med min skarpe Kniv, det er han saa bange for!“ og den lille Pige trak en lang Kniv ud af en Sprække i Muren og lod den glide over Rensdyrets Hals; det stakkels Dyr slog ud med Benene, og Røverpigen lo og trak saa Gerda med ned i Sengen.

„Bil Du have Kniven med, naar Du skal sove?“ spurgte Gerda og saae lidt bange til den.

„Jeg sover altid med Kniv!“ sagde den lille Røverpige. „Man veed aldrig, hvad der kan komme. Men fortæl mig nu igjen, hvad Du fortalte før om lille Kay, og hvorfor Du er gaaet ud i den vide Verden. Og Gerda fortalte forfra, og Skovduerne kurrede deroppe i Buret, de andre Duer sov. Den lille Røverpige lagde sin Arm om Gerdas Hals, holdt Kniven i den anden Haand og sov, saa man kunde høre det; men Gerda kunde slet ikke luffe

fine Dine, hun vidste ikke, om hun skulde leve eller døe. Røverne sad rundt om Ilden, sang og drak, og Røverkjællingen slog Kolbotter. O! det var ganske grueligt for den lille Pige at see paa.

„Da sagde Skovduerne: „Kurre, kurre! vi have seet den lille Kay. En hyid Hone bar hans Slæde, han sad i Sneedronningens Bogn, der foer lavt hen over Skoven, da vi laae i Rede; hun blæste paa os Unger, og alle døde de uden vi to; kurre! kurre!“

„Hvad sige I deroppe?“ raabte Gerda, „hvor reiste Sneedronningen hen? Veed I noget derom?“

„Hun reiste sagtens til Lapland, for der er altid Sne og Is! spørg bare Rensdyret, som staaer bundet i Strikken.“

„Der er Is og Sne, der er velsignet og godt!“ sagde Rensdyret; „der springer man frit om i de store skinnende Dale! der har Sneedronningen sit Sommertelt, men hendes faste Slot er oppe mod Nordpolen, paa den D, som kaldes Spitsberg!“

„O Kay, lille Kay!“ sukede Gerda.

„Nu skal Du ligge stille!“ sagde Røverpigen, „ellers faaer Du Kniven op i Maven!“

„Om Morgenens fortalte Gerda hende Alt, hvad Skovduerne havde sagt, og den lille Røverpige saae ganske alvorlig ud, men nikkede med Hovedet og

sagde: „Det er det samme! det er det samme. — Beed Du, hvor Lapland er?“ spurgte hun Kendsdyret.

„Hvo skulde bedre vide det end jeg,“ sagde Dyret, og Dinene spillede i Hovedet paa det. „Der er jeg født og baaret, der har jeg sprunget paa Sneemarken!“

„Hør!“ sagde Røverpigen til Gerda, „Du seer, at alle vore Mandfolk ere borte, men Mutter er her endnu, og hun bliver, men op ad Morgenstunden drikker hun af den store Flaske og tager sig saa en lille Luur ovenpaa; — saa skal jeg gjøre noget for Dig!“ Nu sprang hun ud af Sengen, foer hen om Halsen paa Moderen, trak hende i Mundstjægget og sagde: „min egen søde Gjedebuk, god Morgen!“ Og Moderen knipsede hende under Næsen, saa den blev rød og blaa, men det var altsammen af bare Skjærighed.

Da saa Moderen havde drukket af sin Flaske og fik sig en lille Luur, gik Røverpigen hen til Kendsdyret og sagde: jeg kunde have besynderlig Lyst til endnu at kilde Dig mange Gange med den skarpe Kniv, for saa er Du saa morsom, men det er det samme, jeg vil løsne din Snor og hjælpe Dig udenfor, at Du kan løbe til Lapland, men Du skal tage Benene med Dig og bringe mig denne lille Pige til Sneedronningens Slot, hvor hendes Legebroder er.

Du har nok hørt, hvad hun fortalte, thi hun snakkede høit nok, og Du lurer!”

Rensdyret sprang høit af Glæde. Røverpigen løftede lille Gerda op og havde den Forsigtighed at binde hende fast, ja endogsaa at give hende en lille Pude at sidde paa. „Det er det samme,” sagde hun, „der har Du dine laadne Støvler, for det bliver foldt, men Muffen beholder jeg, den er alfor nydelig! Alligevel skal Du ikke fryse. Her har Du min Moders store Bælvanter, de naae Dig lige op til Albuen; stik i! — Nu seer Du ud paa Hænderne ligesom min æhle Moder!”

Og Gerda græd af Glæde.

„Jeg kan ikke lide at Du twiner!” sagde den lille Røverpige. „Nu skal Du just see fornøiet ud! og der har Du to Brød og en Skinke, saa kan Du ikke sulte.” Begge Dele bleve bundne bag paa Rensdyret; den lille Røverpige aabnede Døren, løskede alle de store Hunde ind, og saa skar hun Strikken over med sin Kniv og sagde til Rensdyret: „Løb saa! men pas vel paa den lille Pige!”

Og Gerda strakte Hænderne, med de store Bælvanter, ud mod Røverpigen og sagde farvel, og saa fløi Rensdyret afsted over Buske og Stubbe, gennem den store Skov, over Moser og Stepper, alt hvad det kunde. Ulvene hylede, og Ravnene skreg. „Fut!

ful!“ sagde det paa Himlen. Det var ligesom om den nyeste rodt.

„Det er mine gamle Nordlys!“ sagde Rensdyret, „see, hvor de lyse!“ og saa løb det endnu mere afsted, Nat og Dag; Brødene bleve spist, Skinken med og saa vare de i Lapland.

Sjette Historie.

Lappekonen og Finnekonen.

De holdt stille ved et lille Huus; det var saa ynkeligt; Taget gik ned til Jorden, og Døren var saa lav, at Familien maatte krybe paa Maven, naar den vilde ud eller ind. Her var Ingen hjemme uden en gammel Lappekone, der stod og stegte Fisk ved en Tranlampe; og Rensdyret fortalte hele Gerda's Historie, men først sin egen, for det syntes, at den var meget vigtigere, og Gerda var saa forkommet af Kulde, at hun ikke kunde tale.

„Ak, I arme Stakler!“ sagde Lappekonen, „da have I langt endnu at løbe! I maa afsted over hundred Mile ind i Finmarken, for der ligger Sneedronningen paa Landet og brænder Blaalyt hver

evige Aften. Jeg skal skrive et Par Ord paa en tør Klipfisk, Papir har jeg ikke, den skal jeg give Eder med til Finnekonen deroppe, hun kan give Eder bedre Besked, end jeg!”

Dg da nu Gerda var blevet varmet og havde faaet at spise og drikke, skrev Lappekonen et Par Ord paa en tør Klipfisk, bad Gerda passe vel paa den, bandt hende igjen fast paa Rensdyret og det sprang afsted. „Fut! fut!“ sagde det oppe i Luften, hele Natten brændte de deiligste blaae Nordlys; — og saa kom de til Finmarken og bankede paa Finnekoneis Skofsteen, for hun havde ikke engang Dør.

Der var en Hede derinde, saa Finnekonen selv gik næsten ganske nøgen; lille var hun og ganske grumset; hun løsede strax Klæderne paa lille Gerda, tog Bælvanterne og Støvlerne af, for ellers havde hun faaet det for hedt, lagde Rensdyret et Stykke Is paa Hovedet og læste saa, hvad der stod skrevet paa Klipfisken; hun læste det tre Gange, og saa kunde hun det udenad og puttede Fisken i Mad-Gryden, for den kunde jo godt spises, og hun spildte aldrig noget.

Nu fortalte Rensdyret først sin Historie, saa den lille Gerdas, og Finnekonen plirede med de flogte Dine, men sagde ikke noget.

„Du er saa klog,“ sagde Rensdyret; „jeg veed, Du kan binde alle Verdens Binde i en Sytraad;

naar Skipperen løser den ene Knude, faaer han god Bind, løser han den anden, da blæser det skrap, og løser han den tredie og fjerde, da stormer det, saa Skovene falde om. Vil Du ikke give den lille Pige en Drif, saa hun kan faae tolv Mands Styrke og overvinde Sneedronningen "

"Tolv Mands Styrke," sagde Finnekonen; „jo, det vil godt forslaae!" og saa gif hun hen paa en Hylde, tog et stort sammenrullet Skind frem, og det rullede hun op; der var skrevet underlige Bogstaver derpaa, og Finnekonen læste, saa Bandet hængte ned af hendes Bænde.

Men Rensdyret bad igjen saa meget for den lille Gerda, og Gerda faae med saa bedende Dine, fulde af Taarer, paa Finnekonen, at denne begyndte igjen at plire med sine og trak Rensdyret hen i en Krog, hvor hun hvidskede til det, medens det fik frisk Vis paa Hovedet:

„Den lille Kay er rigtignok hos Sneedronningen og finder alt der efter sin Lyst og Tanke og troer, det er den bedste Deel af Verden, men det kommer af, at han har faaet en Glas=Splint i Hjertet og et lille Glas=Korn i Diet; de maa først ud, ellers bliver han aldrig til Menneske, og Sneedronningen vil beholde Magten over ham!"

„Men kan Du ikke give den lille Gerda noget ind, saa hun kan faae Magt over det Hele?“

„Jeg kan ikke give hende større Magt, end hun allerede har! seer Du ikke, hvor stor den er? Seer Du ikke, hvor Mennesker og Dyr maae tjene hende, hvorledes hun paa bare Been er kommen saa vel frem i Verden. Hun maa ikke af os vide sin Magt, den sidder i hendes Hjerte, den sidder i, hun er et jødt uskyldigt Barn. Kan hun ikke selv komme ind til Sneedronningen og faae Glasset ud af lille Kay, saa kunne vi ikke hjælpe! To Mile herfra begynder Sneedronningens Have, derhen kan Du bære den lille Pige; sæt hende af ved den store Busk, der staaet med røde Bær i Sneen, hold ikke lang Faddersladder og skynd dig her tilbage!“ Og saa løftede Finnekonen den lille Gerda op paa Kendsdyret, der løb alt, hvad det kunde.

„O, jeg fik ikke mine Støvler! jeg fik ikke mine Bælvanter!“ raabte den lille Gerda, det mærkede hun i den sviende Kulde, men Kendsdyret turde ikke standse, det løb, til det kom til den store Busk med de røde Bær; der satte det Gerda af, kysjede hende paa Munden, og der løb store, blanke Taarer ned over Dyrets Kinder, og saa løb det, alt hvad det kunde, igjen tilbage. Der stod den stakkels Gerda,

uden Sko, uden Handsker, midt i det frygtelige iis-
kolde Finmarken.

Hun løb fremad, saa stærkt hun kunde; da kom der et heelt Regiment Sneeflokker; men de faldt ikke ned fra Himlen, den var ganske klar og skinnede af Nordlys; Sneeflokkerne løb lige hen ad Jorden, og jo nærmere de kom, des større bleve de; Gerda huffede nok, hvor store og kunstige de havde seet ud, dengang hun saae Sneeflokkerne giennem Brændglasset, men her vare de rigtignok anderledes store og frygtelige, de vare levende, de vare Sneedronningens Forposter; de havde de underligste Skikkelser; nogle saae ud som fæle store Pindsvin, andre, som hele Knuder af Slangar, der stak Hovederne frem, og andre, som smaa tykke Bjørne paa hvem Haarene struttede, alle skinnende hvide, alle vare de levende Sneeflokker.

Da bad den lille Gerda sit Fadervor, og Kulden var saa stærk at hun kunde see sin egen Aande; som en heel Røg stod den hende ud af Munden; Aanden blev tættere og tættere og den formede sig til smaa klare Engle, der vorte meer og mere, naar de rorte ved Jorden; og alle havde de Hjelm paa Hovedet og Spyd og Skjold i Hænderne; de bleve flere og flere, og da Gerda havde endt sit Fadervor, var der en heel Legion om hende; de

hug med deres Spyd paa de gruelige Sneeflokker saa de sprang i hundrede Stykker, og den lille Gerda gif ganske sikker og freidig frem. Englene klappede hende paa Fødderne og paa Hænderne, og saa folte hun mindre, hvor koldt det var, og gif raft frem mod Sneedronningens Slot.

* Men nu skulle vi først see, hvorledes Kay har det. Han tænkte rigtignok ikke paa lille Gerda, og allermindst at hun stod udenfor Slottet.

Syvende Historie.

Hvad der skete i Sneedronningens Slot, og hvad der siden skete.

Slottets Vægge vare af den flygende Sne og Binduer og Døre af de skjærende Vinde; der vare over hundrede Sale, alt ligesom Sneen flygede, den største strakte sig mange Mile, alle belyste af de stærke Nordlys, og de vare saa store, saa tomme, saa isnende kolde og saa skinnende. Aldrig kom her Lystighed, ikke engang saa meget, som et lille Bjørne-Bal, hvor Stormen kunde blæse op, og Isbjørnene gaae paa Bagbenene og have fine Manerer; aldrig et lille Spillefskab med Munddast og slaae paa Lappen; aldrig en lille Smule Kaffe=Commerts af de hyide Rave=Jref=

ner; tomt, stort og foldt var det i Sneedronningens Sale. Nordlysene blussede saa noiagtigt, at man kunde tælle til, naar de vare paa det Høieste, og naar de vare paa det Laveste. Midt derinde i den tomme uendelige Sneesal var der en frofsen Sø; den var revnet i tusinde Stykker, men hvert Stykke var saa akkurat ligt det andet, at det var et heelt Kunststykke; og midt paa den sad Sneedronningen, naar hun var hjemme, og saa sagde hun, at hun sad i Forstandens Speil, og at det var det eneste og bedste i denne Verden.

Lille Kay var ganske blaa af Kulde, ja næsten sort, men han mærkede det dog ikke, for hun havde jo kysset Kuldegysset af ham, og hans Hjerte var saa godt som en Iisklump. Han gif og slæbte paa nogle skarpe flade Iisstykker, som han lagde paa alle mulige Maader, for han vilde have noget ud deraf; det var ligesom naar vi andre have smaa Træplader og lægge disse i Figurer, der kaldes det chinesiske Spil. Kay gif ogsaa og lagde Figurer, de allerkunstigste, det var Forstand's Iisspillet; for hans Dine vare Figurerne ganske udmærkede og af den allerhøieste Vigtighed; det gjorde det Glaskorn, der sad ham i Diet! han lagde hele Figurer, der vare et skrevet Ord, men aldrig kunde han finde paa at lægge det Ord, som han just vilde, det Ord: Evigheden, og Sneedronningen havde sagt: „Kan Du udfinde mig den Figur, saa skal Du

være Din egen Herre, og jeg forærer Dig hele Verden og et Par nye Skøiter" Men han kunde ikke.

"Nu suser jeg bort til de varme Lande!" sagde Sneedronningen, "jeg vil hen og kige ned i de sorte Gryder!" — Det var de ildsprudende Bjerge, Etna og Vesuv, som man kalder dem. — "Jeg skal hvidte dem lidt! det hører til; det gjør godt oven paa Citroner og Biindruer!" og saa fløi Sneedronningen, og Kay sad ganske ene i den mange Mile store tomme Jisfal og saae paa Jisstykkerne og tænkte og tænkte, saa det knagede i ham, ganske stiv og stille sad han, man skulde troe han var frosset ihjel.

Da var det, at den lille Gerda traadte ind i Slottet gjennem den store Port, der var skjærende Vinde; men hun læste en Astenben, og da lagde Bindene sig, som de vilde sove, og hun traadte ind i de store, tomme kolde Sale — da saae hun Kay, hun kjendte ham, hun fløi ham om Halsen, holdt ham saa fast og raabte: "Kay! søde lille Kay! saa har jeg da fundet Dig!"

Men han sad ganske stille, stiv og kold; — da græd den lille Gerda hede Taarer, de faldt paa hans Bryst, de trængte ind i hans Hjerte, de optoede Jisflumpen og fortærede den lille Speilstump derinde; han saae paa hende og hun sang Psalmen:

„Roserne vore i Dale.

Der faae vi Varn-Jesus i Dale!“

Da brast Kay i Graad; han græd, saa Speil-
kornet trillede ud af Dinene, han kjendte hende
og jublede: „Gerda! søde lille Gerda! — hvor
har Du dog været saa længe? Og hvor har
jeg været?“ Og han saae rundt om sig. „Hvor
her er koldt! hvor her er tomt og stort!“ og han holdt
sig fast til Gerda, og hun lo og græd af Glæde;
det var saa velsignet, at selv Jisstykkerne dansede af
Glæde rundt om og da de vare trætte og lagde sig,
laae de netop i de Bogstaver, som Sneedronningen
havde sagt, han skulde udfinde, saa var han sin egen
Herre, og hun vilde give ham hele Verden og et Par
nye Skoiter.

Og Gerda kysede hans Kinder, og de bleve
blomstrende; hun kysede hans Dine, og de lyste som
hendes, hun kysede hans Hænder og Fødder, og han
var sund og raff. Sneedronningen maatte gjerne
komme hjem: hans Fribrev stod skrevet der med skin-
nende Jisstykker.

Og de toge hinanden i Hænderne og vandrede
ud af det store Slot; de talte om Bedstemoder og om
Roserne oppe paa Taget; og hvor de gif, laae Vin-
dene ganske stille og Solen brød frem; og da de naaede
Busken med de røde Bær, stod Kendsdyret der og

ventede; det havde en anden ung Keen med, hvis Iver var fuldt, og den gav de Smaa sin varme Mælk og kyskede dem paa Munden. Saa bare de Kay og Gerda først til Finnekonen, hvor de varmede sig op i den hede Stue og fik Besked om Hjemreisen, saa til Lappekønen, der havde syet dem nye Klæder og gjort sin Slæde istand.

Dg Kendsdyret og den unge Keen sprang ved Siden og fulgte med, lige til Landets Grændse, der tittede det første Grønne frem, der toge de Afsked med Kendsdyret og med Lappekønen. „Farvel!“ sagde de Allesammen. Dg de første smaa Fugle begyndte at quiddre, Skoven havde grønne Knoppe, og ud fra den kom ridende paa en prægtig Hest, som Gerda kjendte (den havde været spændt for Guldfarreeten) en ung Pige med en skinnende rød Hue paa Hovedet og Pistoler foran sig; det var den lille Røverpige, som var kjed af at være hjemme og vilde nu først Nord paa og siden af en anden Kant, dersom hun ikke blev fornøiet. Hun kjendte strax Gerda, og Gerda kjendte hende, det var en Glæde.

„Du er en rar Fyr til at træffe om!“ sagde hun til lille Kay; „jeg gad vide, om Du fortjener, man løber til Verdens Ende for din Skyld!“

„Men Gerda klappede hende paa kinden, og spurgte om Brinds og Brindseske.

„De ere reiste til fremmede Lande!“ sagde Røverpigen.

„Men Kragen?“ spurgte den lille Gerda.

„Ja Kragen er død!“ svarede hun. „Den tamme Kjæreste er bleven Enke og gaaer med en Stump sort Uldgarn om Benet; hun klager sig ynkeligt og Brøvl er det Hele! — Men fortæl mig nu, hvorledes det er gaaet Dig, og hvorledes Du fik fat paa ham!“

Og Gerda og Kay fortalte begge to.

„Og Snip=snap=snurre=basselsurre!“ sagde Røverpigen, tog dem begge to i Hænderne og lovede, at hvis hun engang kom igjennem deres By, saa vilde hun komme op at besøge dem, og saa red hun ud i den vide Verden, men Kay og Gerda gif Haand i Haand, og som de gif, var det et deiligt Foraar med Blomster og Grønt; Kirkeklokkerne ringede, og de kjendte de høie Taarne, den store By, det var i den de boede, og de gif ind i den og hen til Bedstemoders Dør, op ad Trappen, ind i Stuen, hvor Alt stod paa samme Sted som før, og Uhret sagde: „dik!“ og Viseren dreiede; men idet de gif igjennem Døren, mærkede de, at de vare blevne voksne Mennesker. Roserne fra Tagrenden blomstrede ind af de aabne Binduer, og der stode de smaa Børnestole, og Kay og Gerda satte sig paa hver sin og holdt hin-

anden i Hænderne, de havde glemt som en tung
 Drøm den kolde tomme Herlighed hos Sneedronningen.
 Bedstemoder sad i Guds klare Solskin og læste høit af
 Bibelen: „uden at I blive som Børn, komme I ikke
 i Guds Rige!“

Og Kay og Gerda saae hinanden ind i Diet,
 og de forstode paa eengang den gamle Pjalme:

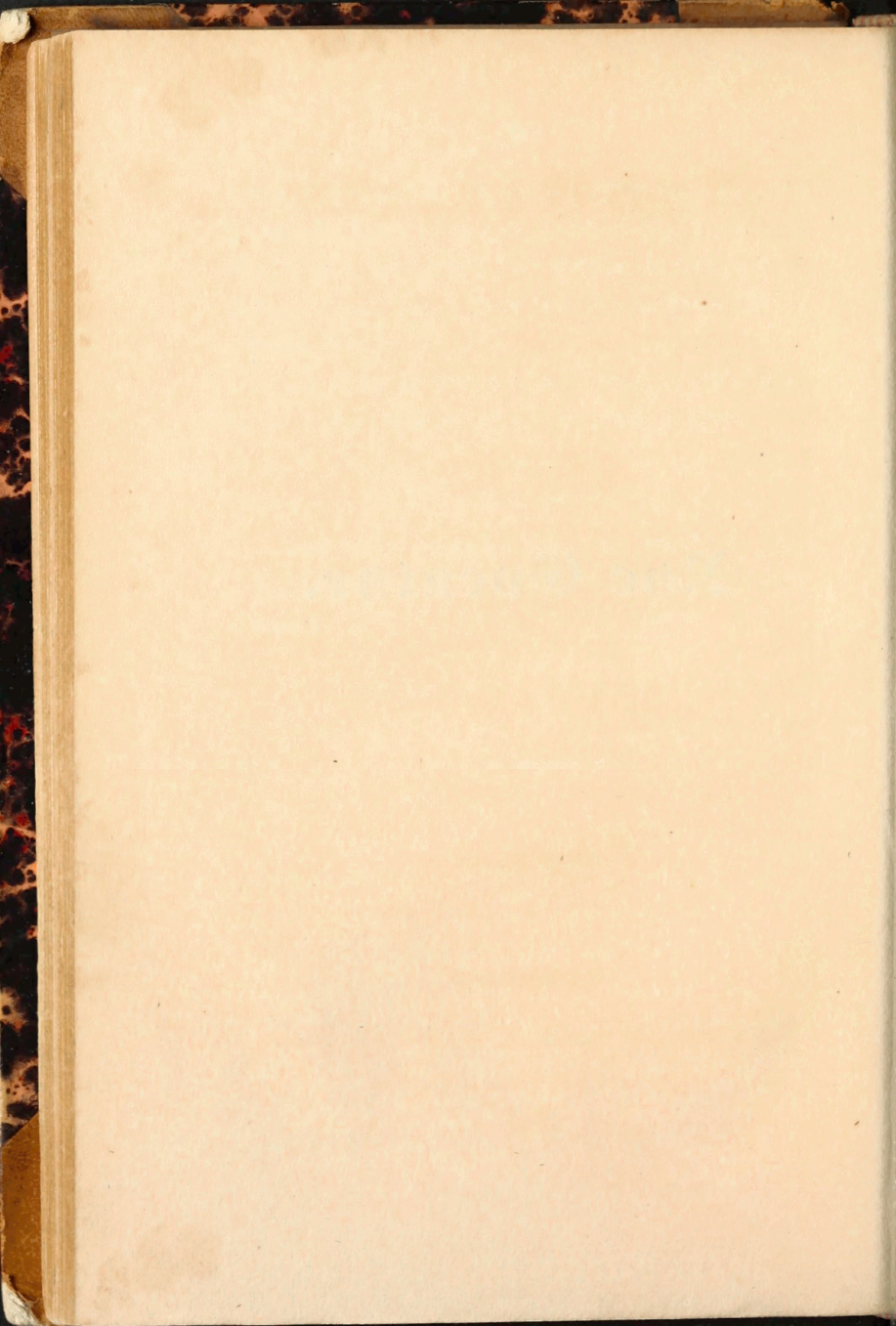
„Roferne vore i Dale,
 Der faae vi Barn-Jesus i Tale.“

Der sad de begge to Borne og dog Børn, Børn
 i Hjertet, og det var Sommer, den varme, velsignede
 Sommer.

Nye Gventyr.

Nye Eventyr

af

H. C. Andersen.

Credie Samling.

Kjøbenhavn.

Paa Universitetsboghandler C. N. Reitzels Forlag.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

The Eventyr

af

H. C. Andersen.

Første Bind.

Kjøbenhavn.

Paa Universitetsboghandler C. A. Reitzels Forlag.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

Indhold.

Første Samling.

	Side.
Engelen	1.
Nattergalen	7.
Kjærestefolkene	25.
Den grimme Ulling	31.

Anden Samling.

Grantræet	3.
Sneedronningen	17.

Tredie Samling.

Elverhøi	1.
De røde Skoe	15.
Springfyrene	27.
Hyrdinden og Skofsteensfejeren	33.
Holger Danste	43.

Alle disse Eventyr ere egen Opfindelse.

Digteren

Henrik Herk

bringer jeg i Foraars-Hilsen disse Eventyr til Tak for
de Bærker, hans dybe poetiske Sjæl og hans rige Vid
og Lune har skjænket os.

Indhold.

Elverhøi	1.
De røde Skoe	15.
Springfyrene	27.
Hyrindin og Størsteensfeieren	33.
Holger Danske	43.

Elverhøi.

Der løb saa vims nogle store Fiirbeen i Sprækskerne paa et gammelt Træ; de kunde godt forstaae hinanden, for de talte Fiirbene-Sproget.

„Nei, hvor det rumler og brumler i den gamle Elverhøi!“ sagde den ene Fiirbeen; „jeg har, for det Spectakel, nu ikke i to Nætter luffet mine Dine, jeg kunde ligesaa godt ligge og have Tandpine, for saa sover jeg heller ikke!“

„Der er noget paa Færde derinde!“ sagde den anden Fiirbeen, „Høien lade de staae paa fire røde Bæle lige til Hanegal, der bliver ordenlig lustet ud og Elverpigerne have lært nye Dandse, som der trampes i. Der er noget paa Færde!“

„Ja, jeg har talt med en Regnorm af mit Beskjendtskab“, sagde den tredie Fiirbeen; „Regnormen kom lige op af Høien hvor den, Nætter og Dage, havde rodet i Jorden; den havde hørt en heel Deel, see kan den jo ikke, det elendige Dyr, men føle sig for

og høre efter, det forstaaer den. De vente Fremmede i Elverhøi, fornemme Fremmede, men hvem, vilde Regnormen ikke sige, eller han vidste det nok ikke. Alle Lygtemændene ere sagte til for at gjøre Fakkeltog, som man kalder det, og Sølv og Guld, hvoraf der er nok i Høien, bliver poleret og stillet ud i Maanestkin!“

„Hvem kan dog de Fremmede være!“ sagde alle Fiirbenene. „Hvad mon der er paa Færde? Hør, hvor det summer! hør hvor det brummer!“

Lige i det samme skiltes Elverhøi ad, og en gammel Elverpige, rygløs var hun, men ellers meget anstændigt klædt paa, kom trippende ud, det var den gamle Elverkonges Huusholderstke, hun var langt ude af Familien, og havde Ravhjerte paa Panden. Benene gif saa flinke paa hende: trip, trip! hille den, hvor hun kunde trippe og det lige ned i Mosen til Natravnen.

„De bliver inviteret til Elverhøi, og det i Nat!“ sagde hun, „men vil De ikke først gjøre os en stor Tjeneste og tage Dem af Indbydelserne! Gavn maa De gjøre, da De ikke selv holder Huus! Vi faae nogle høi=fornemme Fremmede, Troldfolk der have noget at sige, og derfor vil den gamle Elverkonge vise sig!“

„Hvem skal inviteres?“ spurgte Natravnen.

„Ja, til det store Bal kan Alverden komme, selv Menneffer, naar de bare kunne tale i Søvne eller

gjøre saadan en lille Smule af hvad der falder i vor Art. Men til det første Gilde skal der være strengt Udvalg, vi ville kun have de Allerfornemste. Jeg har stridt med Elverkongen, thi jeg holder for, vi kunne ikke engang have Spøgelse med. Havmanden og hans Døttre maae først inviteres, de holde vel ikke meget af at komme paa det Tørre, men de skal nok hver faae en vaad Steen at sidde paa eller noget bedre, og saa tænker jeg nok de sige ikke af denne Gang. Alle gamle Trolde af første Klasse med Hale, Namanden og Nisserne maa vi have, og saa tænker jeg at vi kunne ikke forbigaae Gravsoen, Helhesten og Kirkegrimen; de høre jo rigtignok med til Geistligheden, som ikke ere af vore Folk, men det er nu deres Embede, de ere os nær i Familie og de gjøre stadigen Bisfiter!" —

„Bra!“ sagde Natravnen og fløi afsted for at invitere.

Elverpigerne dandsede allerede paa Elverhøi, og de dandsede med Langschawl vævet af Taage og Maaneskin, og det seer nydelig ud for dem, der synes om den Slags. Midt inde i Elverhøi var den store Sal ordenligt pudset op; Gulvet var vadsfet med Maaneskin og Bæggene vare gnedne med Heresedt, saa at de skinnede som Tulipanblade foran Lyset. I Kjøkkenet var der fuldt op med Frøer paa Spid, Snogez

skind med smaa Børnesfingere i og Salater af Padehatte=Frø, vaade Musesnuder og Skarntyde, Al fra Mosekonens Bryg, skinnende Salpeterviin fra Gravhjalderen, Alt meget solidt; rustne Søm og Kirkerude=Glas hørte til Knaset.

Den gamle Elverkonge lod sin Guldkrone polere i stødt Griffel, det var Dure=Griffel og det er meget vanskeligt for Elverkongen at faae Dure=Griffel! I Sovesammeret hang de Gardiner op, og hæftede dem fast med Snogespyt. Jo, der var rigtignok en Summen og Brummen.

„Nu skal her ryges med Krølhaar og Svinebørster, saa troer jeg at jeg har gjort mit!“ sagde den gamle Elverpige.

„Søde Fader!“ sagde den mindste af Døttrene; „saaer jeg saa at vide hvem de fornemme Fremmede ere?“

„Naa da!“ sagde han, „saa maa jeg vel sige det! To af mine Døttre maae holde sig parate til Giftermaal! to blive vist gifte bort. Trold=Gubben oppe fra Norge, ham der boer i det gamle Dovre=Fjeld og har mange Klippe=Slotte af Kampesteen, og et Guld=Bærk, som er bedre end man troer, kommer herved med sine to Dreng, de skulle søge sig en Kone ud. Trold=Gubben er saadan en rigtig, gammel ærlig norsk Gubbe, lystig og ligefrem, jeg kjender ham fra gamle Dage, da vi drak Duus, han var her nede at hente sin Kone, nu er hun død, hun var en Datter af

Klintekongen paa Møen. Han tog sin Kone paa Kridt, som man siger! O hvor jeg længes efter den norske Trold-Gubbe! Drengene, siger man, skulle være nogle uvorne, kjæphøie Unger, men man kan jo ogsaa gjøre dem Uret, og de blive nok gode naar de blive gjemte. Lad mig see at I sætte Skik paa dem!"

"Og naar komme de?" spurgte den ene Datter.

"Det kommer an paa Vind og Veir!" sagde Elverkongen. "De reise oeconomisk! De komme herved med Skibsleilighed. Jeg vilde at de skulde gaae over Sverrige, men den Gamle holder endnu ikke til den Side! Han følger ikke med Tiderne, og det kan jeg ikke lide!"

I det samme kom der to Lygtemænd hoppende, den ene hurtigere end den anden og derfor kom den ene først.

"De komme! de komme!" raabte de.

"Giv mig min Krone, og lad mig staae i Maaneskinnet!" sagde Elverkongen.

Døttrene løstede paa Langschawlerne og neiede lige til Jorden.

Der stod Trold-Gubben fra Dovre, med Krone af hårdebe Istappe og polerede Grankogler, iøvrigt havde han Bjørnepels og Kane-Støvler; Sønerne derimod gif barhalsket og uden Seler, for de vare Kraftmænd.

„Er det en Høi?“ spurgte den mindste af Drengene og pegede paa Elverhøi. „Det kalde vi oppe i Norge et Hul!“

„Gutter!“ sagde den Gamle. „Hul gaaer indad, Høi gaaer opad! har I ikke Dine i Hovedet!“

Det eneste der undrede dem herne, sagde de, var at de saaledes uden videre kunde forstaae Sproget!

„Stab Jer nu ikke!“ sagde den Gamle, „man kunde troe at I var ikke rigtig gjennembagte!“

Og saa gif de ind i Elverhøi, hvor der rigtignok var fiint Selskab, og det i en Hast, man skulde troe at de vare blæste sammen og nydelig og net var der indrettet for enhver. Havfolkene sad til Bords i store Vandkar, de sagde, det var ligesom om de vare hjemme. Alle holdt de Bordstik uden de to smaa norske Trolde, de lagde Benene op paa Bordet, men de troede nu at Alting klæbte dem!

„Fødderne af Fadet!“ sagde den gamle Trolde og saa lystrede de, men de gjorde det da ikke lige strax. Deres Bord-Dame kildrede de med Granfogler, som de havde med i Lommen og saa trak de deres Støvler af for at sidde mageligt og gav hende Støvlerne at holde, men Faderen, den gamle Dovre-Trolde, han var rigtignok ganske anderledes; han fortalte saa deilig om de stolte norske Fjelde, og om Fosser der styrte de skumhvide ned, med et Bulder som Jordenskrald og Orgelklang; han fortalte om Laxen der sprang op mod de styr-

tende Bunde naar Nøkken spillede paa Guldhjarpe. Han fortalte om de skinnende Vinternætter, naar Kanebjældeerne klang og Knøfene løb med brændende Blus hen over den blanke Is, der var saa gjennemsigtig at de saae Fiskene blive bange under deres Fødder. Jo han kunde fortælle, saa at man saae og hørte hvad han sagde, det var ligesom Saugmøllerne gif, som om Karle og Piger sang Viser og dandsede Hallingedands; husfa! lige med Gæt gav Trolde-Gubben den gamle Elverpige et Morbroder-Smadsk, det var et ordenligt Kys og de vare dog slet ikke i Familie.

Nu maatte Elverpigerne dandse og det baade simpelt og det med at trampe, og det klædte dem godt, saa kom Kunstdansen eller som det kaldtes: „at træde udenfor Dandsen“, hille den, hvor de kunde strække Been, man vidste ikke hvad der var Ende og hvad der var Begyndelse, man vidste ikke hvad der var Arme og hvad der var Been, det gif imellem hinanden ligesom Saugspaaner og saa snurrede de rundt saa Helhesten fik ondt og maatte gaae fra Bordet.

„Brrrrr!“ sagde Trolde-Gubben, „det er Commers med Beentsøiet! Men hvad kan de mere end dandse, strække Been og gjøre Hvirvelvind?“

„Det skal Du saae at vide!“ sagde Elverkongen og saa kaldte han den yngste af sine Døttre frem; hun var saa spinkel og klar, som Maanestien, hun var

den fineste af alle Søstrene; hun tog en hvid Bind i Munden, og saa var hun reent borte, det var hendes Kunst.

Men Trold=Gubben sagde, at den Kunst kunde han ikke lide hos sin Kone og han troede heller ikke at hans Dreng holdt af den.

Den anden kunde gaae ved Siden af sig selv ligesom om hun havde Skygge, og det har nu Trold=folk ikke.

Den tredie var af en ganske anden Slags, hun havde lært i Mosekonens Bryggerhuus og det var hende som forstod at spække Elletrunter med Sanct Hans Urme.

„Hun bliver en god Huusmoder!“ sagde Trold=Gubben og saa klinkede han med Dinene; for han vilde ikke drikke saa meget.

Nu kom den fjerde Elverpige, hun havde en stor Guldharpe at spille paa, og da hun slog paa den første Stræng løstede Alle det venstre Been, for Trold=folk er keitbenede, og da hun slog den anden Stræng maatte de Alle gjøre hvad hun vilde.

„Det er et farligt Fruentimmer!“ sagde Trold=Gubben, men begge Sønerne gik ud af Høien, for nu vare de fjede af det.

„Dg hvad kan den næste Datter?“ spurgte Trold=Gubben.

„Jeg har lært at holde af de Norske!“ sagde hun, „og aldrig gifter jeg mig uden at jeg kan komme til Norge!“

Men den mindste af Søstrene hvidskede til Trold-Gubben: „Det er bare fordi hun har hørt af en norsk Bisc, at naar Verden forgaaer, saa vil dog de norske Klipper staae som Bauta, og derfor vil hun derop for hun er saa bange for at forgaae.“

„So, ho!“ sagde Trold-Gubben, „slap det derud. Men hvad kan den syvende og sidste?“

„Den sjette kommer før den syvende!“ sagde Elverkongen, for han kunde regne, men den Sjette vilde ikke rigtig komme frem.

„Jeg kan kun sige Folk Sandhed!“ sagde hun, „mig bryder Ingen sig om, og jeg har nok at gjøre med at sje paa mit Liigtøi!“

Nu kom den syvende og sidste, og hvad kunde hun? Sa hun kunde fortælle Eventyr og det saa mange hun vilde.

„Her er alle mine fem Fingre!“ sagde Trold-Gubben, „fortæl mig et om hver!“

Og Elverpigen tog ham om Haandleddet, og han loe saa det klukkede i ham, og da hun kom til Guldbrand, der havde Guldring om Livet, ligesom den vidste at der skulde være Forlovelse, sagde Trold-Gubben, „hold fast hvad Du har, Haanden er Din! Dig vil jeg selv have til Kone!“

Dg Ellepigen sagde, at der var endnu tilbage om Guldbrand og lille Beer Spillemand!

„Dem skulle vi høre til Vinter!“ sagde Trolde-Gubben, „og om Granen skulle vi høre og om Birken og om Huldregaverne og den klingrende Frost! Du skal nok komme til at fortælle, før det gjør endnu Ingen rigtig deroppe! — og saa skulle vi sidde i Steenstuen hvor Fyrrespaanen brænder, og drikke Mjød af de gamle norske Kongers Guldhorn; Nøkken har skjenket mig et Par Stykker, og naar vi saa sidde, saa kommer Garboen og gjør Bisit, han synger Dig alle Sæterpigens Sange. Det skal blive lystigt! Læren vil springe i Føssen og slaae mod Steenvæggen, men den kommer dog ikke ind! — Ja Du kan troe der er godt i det fjære gamle Norge! Men hvor ere Gutterne?“

Ja, hvor vare Gutterne. De løb omkring paa Marken og klæste Lygtemændene ud, der kom saa skikkeligt og vilde gjøre Fakkeltog.

„Er det at søite om!“ sagde Trolde-Gubben, „nu har jeg taget en Moder til Eder, nu kunne I tage en Moster!“

Men Gutterne sagde at de vilde helst holde en Tale og drikke Duus, giste sig det havde de ingen Lyst til. — Dg saa holdt de Tale, drak Duus og satte Glasset paa Reglen for at vise at de havde drukket ud; trak saa Kjolerne af og lagde sig paa

Bordet at sove, for de generede sig ikke. Men Trolde-Gubben dansede Stuen rundt med sin unge Brud og byttede Støvler med hende, for det er finere end at bytte Ring.

„Nu galder Hanen!“ sagde den gamle Elverpige, som holdt Huus. „Nu maa vi lukke Vinduesfudderne at ikke Solen brænder os inde!“

Dg saa lukkede Høien sig.

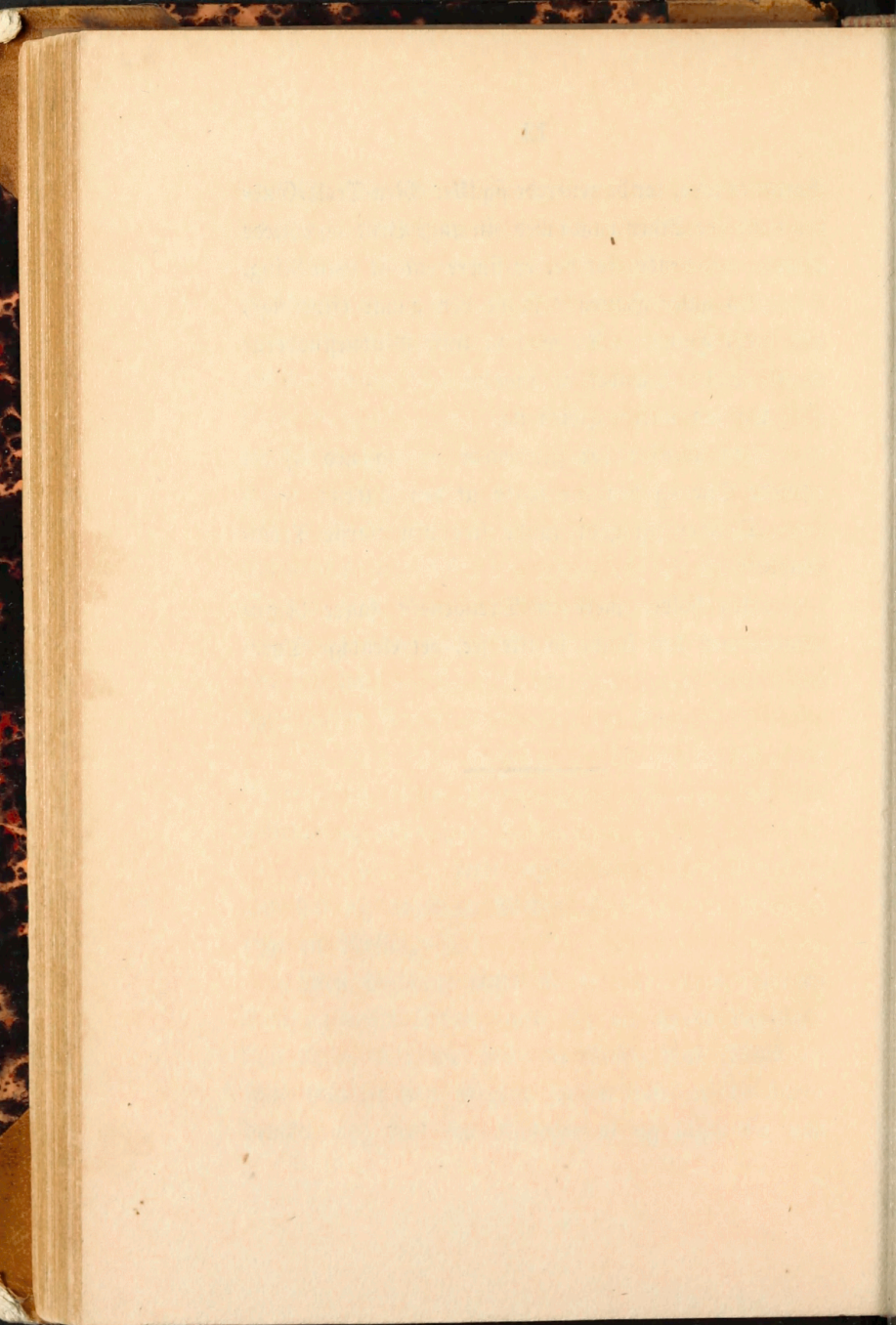
Men udenfor løb Fjirbenene op og ned af det revnede Træ og den ene sagde til den anden:

„D hvor jeg godt kunde lide den norske Trolde-Gubbe!“

„Jeg holder mere af Drengene!“ sagde Regnormen, men den kunde jo ikke see, det elendige Dyr.

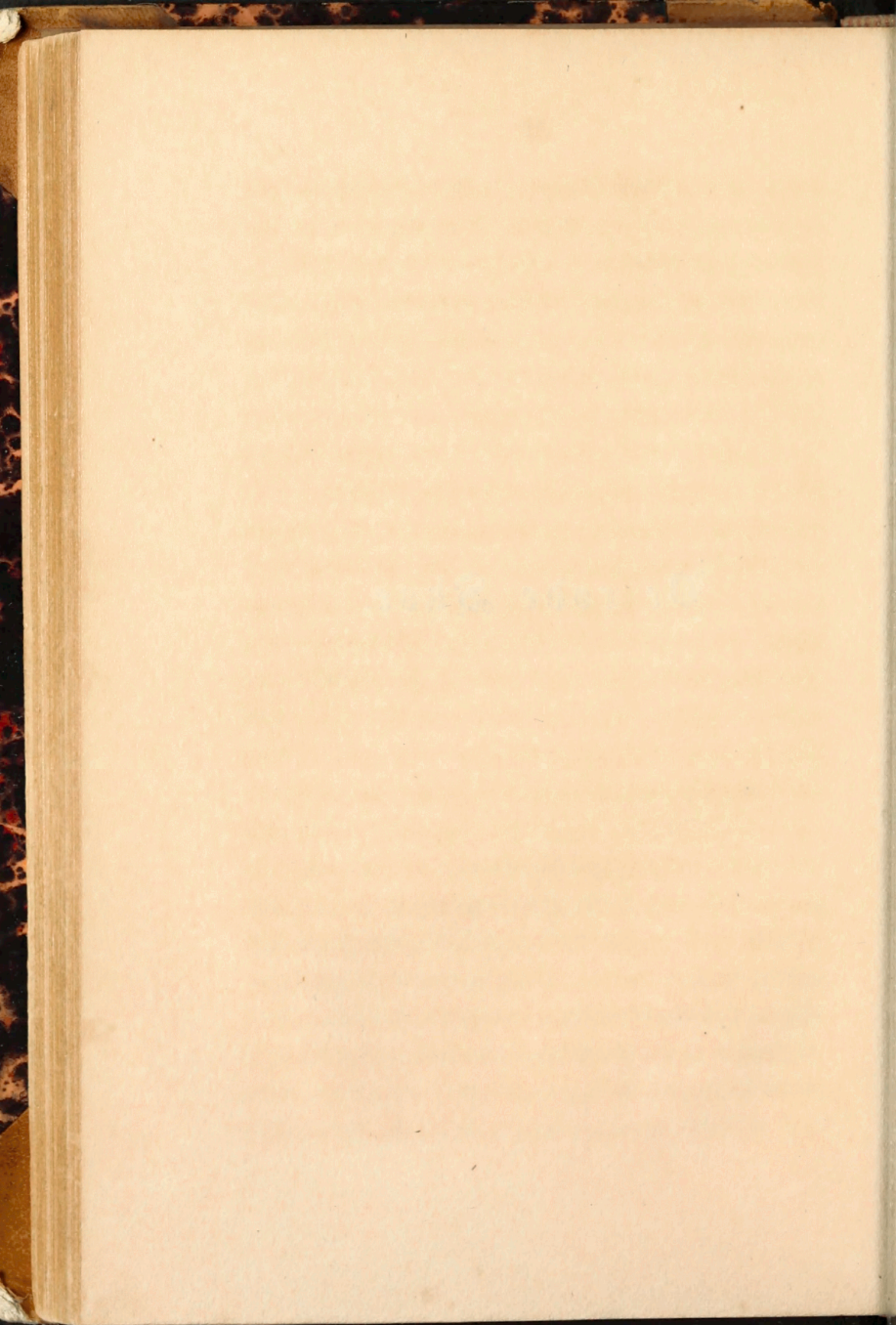

De rode Skoe.

Der var en lille Pige, saa fin og saa nydelig, men om Sommeren maatte hun altid gaae med bare Fødder, for hun var fattig, og om Vinteren med store Træskoer, saa at den lille Brist blev ganske rød og det saa grueligt.

Midt i Bondebyen boede den gamle Moer Skomagers, hun sad og syede, saa godt hun kunde det, af røde, gamle Klæde=Strimler et Par smaa Skoer, ganske kluntede, men godt meente vare de, og dem skulde den lille Pige have. Den lille Pige hedte Karen.

Just den Dag hendes Moder blev begravet fik hun de røde Skoer og havde dem første Gang paa; det var jo rigtignok ikke noget at sørge med, men hun havde nu ingen andre og saa gif hun med bare Been i dem, bag efter den fattige Straakiste.

Da kom der i det samme en stor, gammel Bogn, og i den sad der en stor, gammel Frue, hun saae paa den lille Pige og havde ondt af hende og saa sagde

hun til Præsten: „Hør, giv mig den lille Pige, saa skal jeg være god imod hende!“

Og Karen troede det var altsammen for de røde Skoe, men den gamle Frue sagde at de vare gruelige, og de bleve brændte, men Karen selv blev klædt paa reent og net; hun maatte lære at læse og sye, og Folk sagde at hun var nydelig, men Speilet sagde: „Du er meget mere end nydelig, Du er deilig!“

Da reiste Dronningen engang igjennem Landet og hun havde med sig sin lille Datter, der var en Prindsesse, og Folk strømmede til udenfor Slottet og der var da Karen ogsaa, og den lille Prindsesse stod i fine, hvide Klæder i et Bindue og lod sig see paa; hun havde hverken Slæb eller Guldfrone, men deilige røde Saphians-Skoe; de vare rigtignok anderledens nette, end de Moer Skomagers havde syet til lille Karen. Intet i Verden kunde dog lignes ved røde Skoe!

Nu var Karen saa gammel at hun skulde confirmeres, nye Klæder fik hun, og nye Skoe skulde hun ogsaa have. Den rige Skomager inde i Byen tog Maal af hendes lille Fod, det var hjemme i hans egen Stue, og der stode store Glasstabe med yndige Skoe og blanke Støvler. Det saae nydeligt ud, men den gamle Frue saae ikke godt, og saa havde hun ingen Fornøielse deraf; midt imellem Skoene stode et Par

røde, ganske som de Prindsessen havde baaret; hvor de vare smukke! Stomageren sagde ogsaa at de vare syede til et Greve-Barn, men de havde ikke passet.

„Det er nok Blankklæder!“ sagde den gamle Frue, „de skinne!“

„Ja de skinne!“ sagde Karen; og de passede og de bleve kjøbt; men den gamle Frue vidste ikke af at de vare røde, thi hun havde aldrig tilladt Karen at gaae til Confirmation i røde Skoe, men det gjorde hun nu.

Alle Mennesker saae paa hendes Fødder, og da hun gik op ad Kirkegulvet til Chordøren, syntes hun at selv de gamle Billeder paa Begravelserne, disse Portrætter af Præster og Præstefoner med stive Kraver og lange sorte Klæder, hæftede Bineene paa hendes røde Skoe, og kun paa disse tænkte hun, da Præsten lagde sin Haand paa hendes Hoved og talte om den hellige Daab, om Bagten med Gud og at hun nu skulde være et stort christent Menneske; og Orgelet spillede saa høitideligt, de smukke Børnestemmer sang og den gamle Kantor sang, men Karen tænkte kun paa de røde Skoe.

Om Eftermiddagen vidste da den gamle Frue af alle Mennesker at Skoene havde været røde og hun, sagde at det var stygt, at det passede sig ikke og at

Karen herefter, naar hun gik i Kirke, skulde altid gaae med sorte Skoe, selv om de vare gamle.

Næste Søndag var der Altergang, og Karen saae paa de sorte Skoe, hun saae paa de røde — og saa saae hun paa de røde igjen og tog de røde paa.

Det var deiligt Solffkins Beir; Karen og den gamle Frue gik ad Stien gennem Kornet; der stode de det lidt.

Bed Kirkedøren stod en gammel Soldat med en Krykkestok og med et underligt langt Skjæg, det var meer rødt end hvidt, for det var rødt; og han bøiede sig lige ned til Jorden og spurgte den gamle Frue, om han maatte tørre hendes Skoe af. Og Karen strakte ogsaa sin lille Fod ud. „See, hvilke deilige Dandseffoe!“ sagde Soldaten, „sid fast naar I dandse!“ og saa slog han med Haanden paa Eaallerne.

Og den gamle Frue gav Soldaten en lille Skilling og saa gik hun med Karen ind i Kirken.

Og alle Menneffer derinde saae paa Karens røde Skoe, og alle Billederne saae paa dem og da Karen knælede for Alteret og satte Guldkalken for sin Mund, tænkte hun kun paa de røde Skoe og det var som om de svømmede om i Kalken for hende; og hun glemte at synge sin Psalme, hun glemte at læse sit „Fader vor“.

Nu gik alle Folk fra Kirke og den gamle Frue

steg ind i sin Bogn. Karen løstede Foden for at stige bag efter, da sagde den gamle Soldat, som stod tæved: „see hvilke deilige Dandseskoe!“ og Karen kunde ikke lade være, hun maatte gjøre nogle Dandsetrin, og da hun begyndte bleve Benene ved at dandse, det var ligesom om Skoene havde faaet Magt over dem; hun dandsede omkring Kirkehjørnet, hun kunde ikke lade være, Kudsken maatte løbe bag efter og tage fat paa hende, og han løstede hende ind i Bognen, men Fødderne bleve ved at dandse, saa hun sparkede saa grueligt den gode gamle Frue. Endelig fik de Skoene af og Benene kom i Ro.

Hjemme bleve Skoene satte op i et Skab, men Karen kunde ikke lade være at see paa dem.

Nu laae den gamle Frue syg, de sagde at hun kunde ikke leve! pleies og passes skulde hun og ingen var nærmere til det, end Karen; men henne i Byen var der et stort Bal, Karen var inviteret; — hun saae paa den gamle Frue, der jo dog ikke kunde leve, hun saae paa de røde Skoe, og det syntes hun der ingen Synd var i; — hun tog de røde Skoe paa, det kunde hun jo ogsaa nok; — men saa gif hun paa Bal og saa begyndte hun at dandse.

Men da hun vilde til Høire, saa dandsede Skoene til Venstre, og da hun vilde op ad Gulvet, saa dandsede Skoene ned ad Gulvet, ned ad Trappen, gjen-

nem Gaden og ud af Byens Port. Dandse gjorde hun og dandse maatte hun, lige ud i den mørke Skov.

Da skinnede det oppe mellem Træerne og hun troede at det var Maanen, for det var et Ansigt, men det var den gamle Soldat med det røde Skjæg, han sad og nikkede og sagde: „see hvilke deilige Dandseskoe!“

Da blev hun forfærdet og vilde kaste de røde Skoe, men de hang fast, og hun flængede sine Strømper af, men Skoene vare voxede fast til hendes Fødder, og dandse gjorde hun og dandse maatte hun over Mark og Eng, i Regn og i Solskin, ved Nat og ved Dag, men om Natten var det gruelt.

Hun dandsede ind paa den aabne Kirkegaard, men de Døde der dandsede ikke, de have noget meget bedre at bestille end at dandse; hun vilde sætte sig paa den Fattiges Grav hvor den bittre Regnsfang groede, men for hende var ikke Ro eller Hvile og da hun dandsede henimod den aabne Kirkedør, saa hun der en Engel i lange hvide Klæder, med Vinger som naaede ham fra Skuldrene ned til Jorden, hans Ansigt var strengt og alvorligt, og i Haanden holdt han et Sværd, saa bredt og skinnende:

„Dandse skal Du!“ sagde han, „dandse paa dine røde Skoe, til Du bliver bleg og kold! til din Hud skrumpes sammen som en Beenrads! dandse skal Du fra Dør til Dør og hvor der boe stolte forfængelige

Børn, skal Du banke paa, saa at de høre Dig og frygte Dig! Dandse skal Du, dandse — —!“

„Naade!“ raabte Karen. Men hun hørte ikke hvad Engelen svarede, thi Skoene bare hende igjen nem Laagen, ud paa Marken, over Bei og over Sti og altid maatte hun dandse.

En Morgenstund dandsede hun forbi en Dør, hun kjendte godt; indensfor lød Psalmesang, de bare en Kiste ud, som var pyntet med Blomster; da vidste hun, at den gamle Frue var død og hun syntes at nu var hun forladt af Alle og forbandet af Guds Engel.

Dandse gjorde hun og dandse maatte hun, dandse i den mørke Nat. Skoene bare hende afsted over Tjørne og Stubbe, hun rev sig til Blods; hun dandsede hen over Heden til et lille eensomt Huus. Her vidste hun at Skarpretteren boede og hun bankede med Fingeren paa Ruden og sagde:

„Kom ud! — kom ud! — Jeg kan ikke komme ind, for jeg dandser!“

Dg Skarpretteren sagde: „Du veed nok ikke hvem jeg er? Jeg hugger Hovedet af de onde Menneſker, og jeg kan mærke at min Dre dirrer!“

„Hug ikke Hovedet af mig!“ sagde Karen, „for saa kan jeg ikke angre min Synd! men hug mine Fødder af med de røde Skoe!“

Dg saa skriftede hun hele sin Synd, og Skarp-

retteren huggede af hende Fødderne med de røde Skoe, men Skoene dandsede med de smaa Fødder hen over Marken ind i den dybe Skov.

Dg han suittede hende Træbeen og Krykker, lærte hende en Psalme, den Synderne altid synge, og hun kysfede den Haand, som havde ført Dren, og gif hen over Heden.

„Nu har jeg lidt nok for de røde Skoe!“ sagde hun, „nu vil jeg gaae i Kirke at de kunne see mig!“ og hun gif nok saa raff mod Kirkedøren, men da hun kom der, dandsede de røde Skoe foran hende og hun blev forfærdet og vendte om.

Hele Ugen igjennem var hun bedrøvet og græd mange tunge Taarer, men da det blev Søndag, sagde hun: „see saa! nu har jeg lidt og stridt nok! jeg skulde troe, at jeg er ligesaa god som Mange af dem der sidde og kneise derinde i Kirken!“ og saa gif hun nok saa modig; men hun kom ikke længer end til Laagen, da saae hun de røde Skoe dandse foran sig og hun forfærdedes og vendte om og angrede ret i Hjertet sin Synd.

Dg hun gif hen til Præstegaarden og bad om hun maatte komme i Tjeneste der, flittig vilde hun være og gjøre Alt hvad hun kunde, paa Lønnen saae hun ikke, kun at hun maatte saae Tag over Hovedet og være hos gode Menneſter. Dg Præstekonen havde ondt af hende og gav hende Tjeneste. Dg hun var

flittig og tankefuld. Stille sad hun og hørte til naar om Aftenen Præsten læste høit af Bibelen. Alle de Smaa holdt meget af hende, men naar de talte om Pynt og Stads og at være deilig som en Dronning, rystede hun med Hovedet.

Næste Søndag gif de Alle til Kirke og de spurgte hende om hun vilde med, men hun saae bedrøvet, med Taarer i Øinene, paa sine Krykker, og saa gif de andre hen at høre Guds Ord, men hun gif alene ind i sit lille Kammer; det var ikke større, end at der kunde staae Sengen og en Stol, og her satte hun sig med sin Psalmebog; og alt som hun med fromt Sind læste i den, bar Binden Orgeltonerne fra Kirken over til hende, og hun løftede med Taarer sit Ansigt og sagde: „D, Gud hjælpe mig!“

Da skinnede Solen saa klart og lige foran hende stod den Guds Engel i de hvide Klæder, ham hun hiin Nat havde seet i Kirke døren, men han holdt ikke længer det skarpe Sværd, men en deilig grøn Green, der var fuld af Roser, og han rørte med den ved Loftet og det hævede sig saa høit og hvor han havde rørt skinnede der en Guldstjerne, og han rørte ved Bæggene og de udvidede sig, og hun saae Orgelet, som spillede, hun saae de gamle Billeder med Præster og Præstefoner; Menigheden sad i de pyntede Stole og sang af deres Psalmebog. — For Kirken var selv

kommen hjem til den stakkels Pige i det lille snevre Kammer eller ogsaa var hun kommen derhen; hun sad i Stolen hos de andre Præstens Folk og da de havde endt Psalmen og saae op, nikkede de og sagde: „Det var Ret Du kom, Karen!“

„Det var Naade!“ sagde hun.

Og Orgelet klang og Børnestemmerne i Choret lode saa blødt og deiligt! Det klare Solskin strømmede saa varmt gennem Binduet ind i Kirkestolen hvor Karen sad; hendes Hjerte blev saa fuldt af Solskin, af Fred og Glæde, at det brast; hendes Sjæl floi paa Solskin til Gud, og der var der Ingen som spurgte om de røde Skoe.

Springfyrene.

Loppen, Græshoppen og Springgaafen vilde engang see hvem af dem der kunde springe høiest og saa inviterede de hele Verden og hvem der ellers vilde komme at see den Stads, og det var tre ordenlige Springsfyre, da de kom sammen i Stuen.

„Ja, jeg giver min Datter til den, som springer høiest!“ sagde Kongen, „for det er saa fattigt at de Personer skulle springe om ingen Ting!“

Loppen kom først frem, den havde saadanne nette Manerer og hilste til alle Sider, for den havde Frøken-Blod i sig og var vant til kun at omgaaes med Menneker, og det gjør nu saa meget.

Nu kom Græshoppen, den var rigtignok betydelig sværere, men den havde dog ganske god Skik paa sig og var i grøn Uniform, og den var medfødt; desuden sagde Personen, at den havde en meget gammel Familie i det Land Ægypten, og at den her hjemme var høit vurderet, den var taget lige fra

Marken og sat i et Korthuus der havde tre Etager, allefammen af Herreblade, der vendte den couleuerte Side indad; der vare baade Dør og Binduer og det fkaarne ud i Livet paa Hjerter Dame. „Jeg synger faaledes“, sagde den, „at fexten indfødte Faarefyllinger der have pebet fra Smaa af og dog ikke faaet Korthuus, have ved at høre mig ærgret sig endnu tyndere end de vare!“

Begge to, baade Loppen og Græshoppen gjorde faaledes godt rede for hvem de vare og at de troede de nok kunde ægte en Prindsesse.

Springgaasen sagde ikke noget, men man sagde om den, at den tænkte desto mere og da Hofhunden bare snøftede til den, indeftod han for at Springgaasen var af god Familie; den gamle Raadmand, der havde faaet tre Ordener for at tie stille, forfikkrede at han vidste at Springgaasen var begavet med Spaadoms-Kraft, man kunde see paa Ryggen af den om man fik en mild eller en stræng Winter og det fan man ikke engang see paa Ryggen af ham der skriver Almanaken.

„Ja, jeg siger nu ikke noget!“ sagde den gamle Konge, „men jeg gaaer nu saadan altid og tænker mit!“

Nu var det Springet om at gjøre. Loppen sprang saa høit at Ingen kunde see det og saa paa-

stode de at den slet ikke havde sprunget og det var nu lumpent!

Græshoppen sprang kun halv saa høit, men den sprang Kongen lige i Ansigtet og saa sagde han at det var æfelt.

Springgaasen stod længe stille og betænkte sig, man troede tilsidst at den slet ikke kunde springe.

„Bare den ikke har faaet ondt!“ sagde Hofhunden og saa snøftede han igjen til den: rutsch! sprang den et lille skjævt Spring hen i Skjødets paa Brindsessen der sad lavt paa en Guld-Skammel.

Da sagde Kongen: „Det høieste Spring er at springe op til min Datter, for det er det Fine af det, men Sligt hører der Hoved til at falde paa og Springgaasen har viist at den har Hoved. Den har Been i Panden!“

Dg saa fik den Brindsessen.

„Jeg sprang dog høiest!“ sagde Loppen. „Men det kan være det samme! lad hende kun have den Gaaferad med Bind og med Beeg! jeg sprang dog høiest, men der skal i denne Verden Krop til for at de kunne see Gen!“

Dg saa gik Loppen i fremmed Krigstjeneste, hvor man siger at den blev slaact ihjel.

Græshoppen satte sig ude i Grøsten og tænkte over hvorledes det egentlig gik til i Verden og den

ſagde ogsaa: „Krop ſkal der til! Krop ſkal der til!“
og ſaa ſang den ſin egen bedrøvelige Wiſe og det er
af den vi have taget Historien, ſom dog gjerne
kunde være Løgn om den endogsaa var trykt.

Gyrdinden og Skorsteens-
feieren.

Har Du nogenstunde seet et rigtig gammelt Træskab, ganske fort af Alderdom og skaaret ud med Snirkler og Løvværk? Just saadant et stod der i en Dagligstue, det var arvet fra Oldemoder, og udskaaret med Roser og Tulipaner fra øverst til nederst; der vare de underligste Snirkler og mellem dem stak smaa Hjorte Hovedet frem med mange Taffer, men midt paa Skabet stod snittet en heel Mand, han var rigtignok gruinagtig at see paa og grine gjorde han, man kunde ikke kalde det at lee, han havde Gjedebukkebeen, smaa Horn i Panden og et langt Skjæg. Børnene i Stuen kaldte ham altid Gjedebukkebeens-Overogunder- generalkrigskommandeer-sergeanten, for det var et svært Navn at sige, og der ere ikke mange der faae den Titel; men at lade ham skjære ud det var ogsaa noget. Dog nu var han der jo! altid saae han hen til Bordet under Speilet, for der stod en yndig lille Hyrdinde af Porcelain; Skoene vare forgyldte, Kjolen nydelig

hæftet op med en rød Rose og saa havde hun Guldhæt og Hyrdestav; hun var deilig. Tæt ved hende stod en lille Skorsteensfeier, saa sort som et Kul, men iøvrigt ogsaa af Porcelain; han var ligesaa reen og peen som nogen Anden, at han var Skorsteensfeier, det var jo bare noget han forestillede, Porcelainsmageren kunde ligesaa godt have gjort en Prinds af ham, for det var eet!

Der stod han med sin Stige saa nydeligt, og med et Ansigt, saa hvidt og rødt som, en Pige og det var egentligt en Feil, for lidt sort kunde han gjerne have været. Han stod ganske nær ved Hyrdinden; de vare begge to stillede hvor de stode, og da de nu vare stillede, saa havde de forlovet sig, de påsede jo for hinanden, de vare unge Folk, de vare af samme Porcelain og begge lige skrøbelige.

Tæt ved dem stod der nok en Duffe, der var tre Gange større, det var en gammel Chineseer, som kunde nikke; han var ogsaa af Porcelain og sagde at han var Bedstefader til den lille Hyrdinde, men det kunde han nok ikke bevise, han påastod at han havde Magt over hende, og derfor havde han nikket til Gjedebukkebeens = Overogundergeneralfrikscommandeersergeanten, der friede til den lille Hyrdinde.

„Der faaer Du en Mand,“ sagde den gamle Chineseer, „en Mand, som jeg næsten troer er af

Mahognitræ, han kan gjøre Dig til Gjedebuffebeens-
 Overogundergeneralrigscommandeersergeantinde, han
 har hele Skabet fuldt af Solvtøi, foruden hvad han
 har i de hemmelige Gjemmer!”

„Jeg vil ikke ind i det mørke Skab!“ sagde den
 lille Hyrdinde, „Jeg har hørt sige, at han har der-
 inde elleve Porcelains Koner!“ —

„Saa kan Du være den tolvte!“ sagde Chine-
 seren, „inat, saasnart det knager i det gamle Skab,
 skal I have Bryllup, saasandt som jeg er en Chine-
 ser!“ og saa nikkede han med Hovedet og faldt i Søvn.

Men den lille Hyrdinde græd og saae paa sin
 Hjertensallerkjæreste, den Porcelains Skorsteensfeier.

„Jeg troer jeg vil bede Dig,“ sagde hun, „at Du
 vil gaae med mig ud i den vide Verden, for her
 kunne vi ikke blive!“

„Jeg vil alt hvad Du vil!“ sagde den lille Skor-
 steensfeier, „lad os strax gaae, jeg tænker nok jeg
 kan ernære Dig ved Professionen!“

„Bare vi vare vel nede af Bordet!“ sagde hun,
 „jeg bliver ikke glad før vi ere ude i den vide
 Verden!“

Og han trøstede hende og viste hvor hun skulde
 sætte sin lille Fod paa de udskaarne Kanter og det
 forgyldte Lovværk ned om Bordbenet, sin Stige tog
 han ogsaa til Hjælp og saa vare de nede paa Gulvet,

men da de saae hen til det gamle Skab, var der saadant et Røre; alle de udskaarne Hjorte stak Hovederne længere frem, reiste Tafferne og dreiede med Halsen; Gjedebukkebeens=Dverogundergeneralkrigscommandeersergeanter sprang høit i Beiret, og raabte over til den gamle Chineseer, „nu løbe de! nu løbe de!“

Da bleve de lidt forskrækkede, og sprang gesvindt op i Skuffen til Forhøiningen.

Her laae tre, fire Spil Kort, som ikke vare complete og et lille Duffe-Theater, der var reist op, saa godt det lod sig gjøre; der blev spillet Komedie og alle Damerne, baade Ruder og Hjertes, Klover og Spader, sad i første Række og vistede sig med deres Tulipan og bag ved dem stode alle Knægtene og viste at de havde Hoved, baade foroven og forneden, saaledes som Spille-Kort have det. Komedien handlede om to, som ikke maatte saae hinanden, og Hyrdinden græd derover, for det var ligesom hendes egen Historie.

„Det kan jeg ikke holde ud!“ sagde hun. „Jeg maa op af Skuffen!“ men da de kom paa Gulvet og saae op til Bordet, saa var den gamle Chineseer vaagnet, og rokkede med hele Kroppen, han var jo en Klump forneden!

„Nu kommer den gamle Chineseer!“ freg den lille

Hyrbinde og saa faldt hun lige ned paa sine Porcelains Knæ, saa bedrøvet var hun.

„Jeg saaer en Tanke,“ sagde Skorsteensfeieren, „skulle vi krybe ned i den store Potpourrifrukke der staaer i Krogen, der kunne vi ligge paa Roser og Lavendler og kaste ham Salt i Dinene naar han kommer.“

„Det kan ikke forflaae!“ sagde hun, „desuden veed jeg at gamle Chineser og Potpourrifrukken have været forlovede og der bliver altid lidt Godhed tilbage naar man saaledes har staaet i Forhold! nei der er ikke andet for end at gaae ud i den vide Verden!“

„Har Du virkelig Mod til at gaae med mig ud i den vide Verden?“ spurgte Skorsteensfeieren. „Har Du betænkt hvor stor den er, og at vi aldrig mere kunne komme her tilbage!“

„Det har jeg!“ sagde hun.

Og Skorsteensfeieren saaе ganske stivt paa hende og saa sagde han: „Min Bei gaaer gjennem Skorstenen! har Du virkelig Mod til at krybe med mig gjennem Kaffelovnen baade gjennem Tromlen og Røret? saa komme vi ud i Skorstenen og der forstaaer jeg at bruge mig! vi stige saa høit at de ikke kunne naae os, og øverst oppe er der et Hul ud til den vide Verden!“

Og han førte hende hen til Kaffelovns-Døren.

„Der seer fort ud!“ sagde hun, men hun gif dog med ham, baade gjennem Tromlen og gjennem Røret, hvor der var den bælmørke Nat.

„Nu ere vi i Skorstenen!“ sagde han, „og see! see! ovenover skinner den deiligste Stjerne!“

Dg det var en virkelig Stjerne paa Himmelen, der skinnede lige ned til dem, ligesom om den vilde vise dem Veien. Dg de kravlede og de krøb, en gruelig Bei var det, saa høit, saa høit; men han løftede og lettede, han holdt hende og viste de bedste Steder hvor hun skulde sætte sine smaa Porcelains Fodder og saa naaede de lige op til Skorsteens-Randen og paa den satte de sig, for de vare rigtignok trætte og det kunde de ogsaa være.

Himlen med alle sine Stjerner vare oven over, og alle Byens Tage neden under; de saae saa vidt omkring, saa langt ud i Verden; den stakfæls Hyrdinde havde aldrig tænkt sig det saaledes, hun lagde sit lille Hoved op til sin Skorsteensfeier og saa græd hun, saa at Guldet sprang af hendes Livbaand.

„Det er altfor meget!“ sagde hun. „Det kan jeg ikke holde ud! Verden er altfor stor! gid jeg var igjen paa det lille Bord under Speilet! jeg bliver aldrig glad før jeg er der igjen! nu har jeg fulgt

Dig ud til den vide Verden, nu kan Du gjerne følge mig hjem igjen, dersom Du holder noget af mig!"

Dg Skorsteensfeieren talte fornuftig for hende, talte om gamle Chineseer og om Gjedebuffebeens-Dverogundergeneralfrigscommandeersergeanten, men hun hulkede saa gruelig, og kysfede sin lille Skorsteensfeier, saa han kunde ikke andet end føie hende, skjøndt det var galt.

Dg saa kravlede de igjen med stor Besværlighed ned af Skorstenen, og de krøb gjennem Tromlen og Røret, det var slet ikke rart, og saa stode de i den mørke Kaffelovn; der lurede de bag Døren for at faae at vide, hvorledes det stod til i Stuen. Der var ganske stille; de kigede ud — af, der laae midt paa Gulvet den gamle Chineseer, han var faldet ned af Bordet, da han vilde efter dem og laae slaaet i tre Stykker; hele Ryggen var gaaet af i een Stump og Hovedet laae trillet hen i en Krog; Gjedebuffebeens-Dverogundergeneralfrigscommandeersergeanten stod hvor han altid havde staaet og tænkte over.

"Det er grueligt!" sagde den lille Hyrdinde, "gamle Bedstefader er slaaet i Stykker, og vi ere Skyld deri! det kan jeg aldrig overleve!" og saa vred hun sine smaa bitte Hænder.

"Han kan klinkes endnu!" sagde Skorsteensfeieren. "Han kan meget godt klinkes! — Vær bare ikke saa heftig! naar de lime ham i Ryggen og give

ham en god Klinker i Nafften, saa vil han være saa god som ny igjen og kan sige os mange Ubehageligheder!”

„Troer Du?“ sagde hun. Og saa krøb de op igjen paa Bordet hvor de før havde staaet.

„See saa langt kom vi!“ sagde Skorsteensfeieren, „der kunde vi have sparet os al den Uleilighed!”

„Bare vi havde den gamle Bedstefader klinket!“ sagde Hyrindin. „Kan det være saa dyrt?”

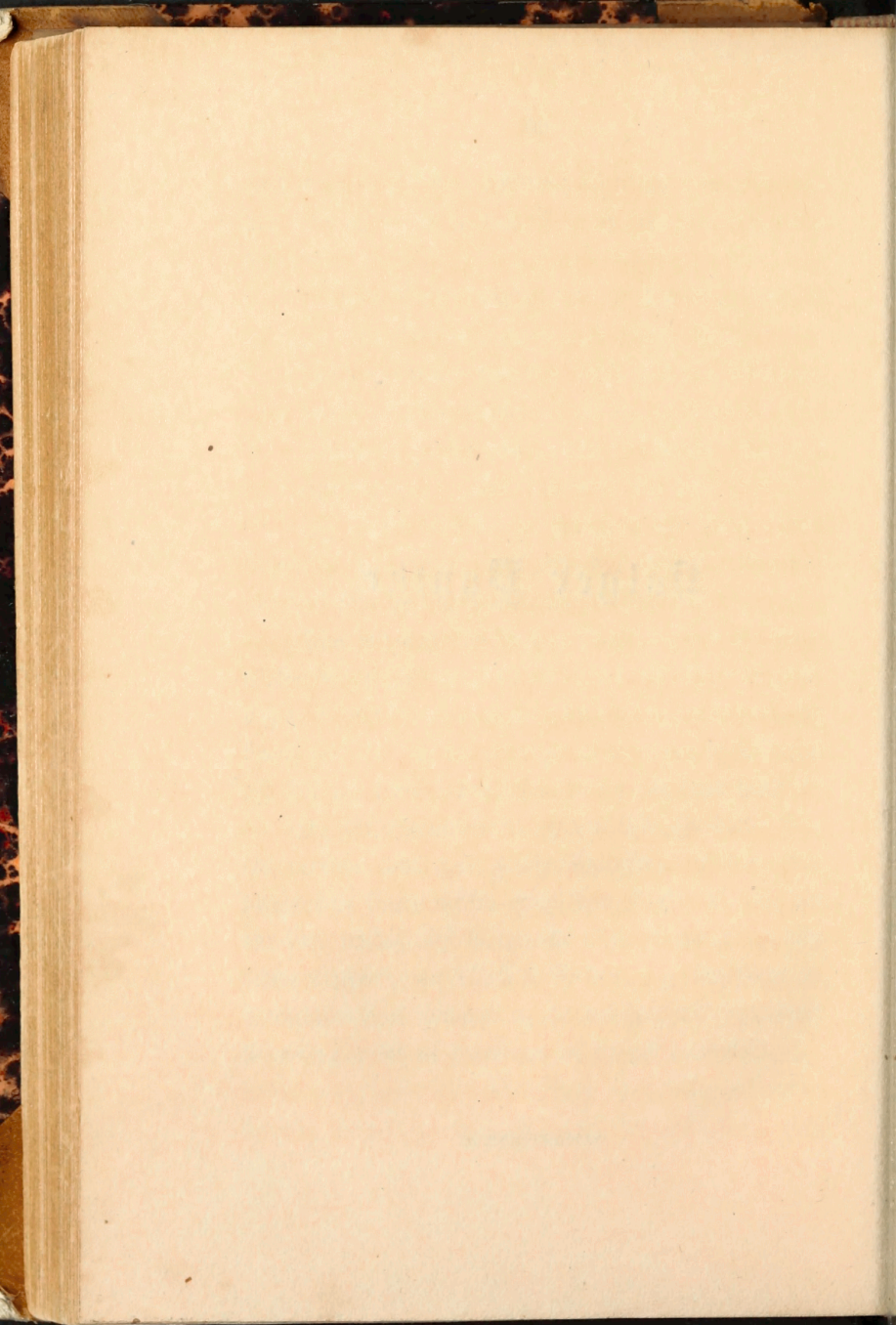
Og klinket blev han; Familien lod ham lime i Ryggen, han fik en god Klinker i Halsen, han var saa god som ny, men niffe kunde han ikke.

„De er nok bleven hovmodig, siden De har været slaaet istykker!“ sagde Gjedebukkebeens-Dver og undergeneralkrigscommandeersergeanten, „jeg synes dog ikke, at det er noget at være saa forfærdeligt af! skal jeg have hende eller skal jeg ikke have hende?”

Og Skorsteensfeieren og den lille Hyrinde saae saa rørende paa den gamle Chineseer, de vare saa bange han skulde niffe, men han kunde ikke og det var ham ubehageligt at fortælle til en Fremmed, at han havde bestandig en Klinker i Nafften, og saa bleve de Porcelains-Folk sammen og de velsignede Bedstefaders Klinker og holdt af hinanden til de gif i Stykker.

Holger Danske.

Der er i Danmark et gammelt Slot, som hedder Kronborg, det ligger lige ud i Dresund, hvor de store Skibe hver Dag seile forbi i hundredviis, baade engelske, russiske og preussiske; og de hilse med Kanoner for det gamle Slot: „bum!“ og Slottet svarer igjen med Kanoner: „bum!“ for saaledes sige Kanonerne „god Dag!“ „mange Tak!“ — Om Vinteren seile der ingen Skibe, saa ligger Alt med Is lige over til det svenske Land, men det er ordenlig ligesom en heel Landevei, der vaier det danske Flag og det svenske Flag, og danske og svenske Folk sige hinanden: „god Dag“, „mange Tak!“ men ikke med Kanoner, nei med venligt Haandtag, og den ene henter Hvedebrod og Kringler hos den anden, for fremmed Mad smager bedst. Men Pragten i det Hele er dog det gamle Kronborg og under det er det at Holger

Danske sidder i den dybe mørke Kjalder hvor Jugen kommer, han er klædt i Jern og Staal og støtter sit Hoved paa de stærke Arme; hans lange Skjæg hænger ud over Marmorbordet hvori det er voret fast, han sover og drømmer, men i Drømme seer han Alt hvad der skeer heroppe i Danmark. Hver Juleaften kommer en Guds Engel og siger ham at det er rigtigt, som han har drømt, og at han godt kan sove igjen, for Danmark er endnu ikke i nogen ordenlig Fare! men kommer det i een, ja, saa vil den gamle Holger Danske reise sig saa Bordet revner, naar han trækker Skjægget til sig! saa kommer han frem og flaaer saa det høres i alle Verdens Lande.

At dette om Holger Danske sad en gammel Bedstefader og fortalte sin lille Sønnesøn og den lille Dreng vidste, at hvad Bedstefader sagde, det var sandt. Og mens den Gamle sad og fortalte, saa snittede han paa et stort Træbillede, det skulde forestille Holger Danske og stilles forud paa et Skib, for den gamle Bedstefader var Billedsnitter, og det er saadan en Mand, som skærer ud til Skibenes Gallioner, efter som hvert Skib skal kaldes, og her havde han udskaaet Holger Danske, der stod saa rank og stolt med sit lange Skjæg og holdt i den ene

Haand det brede Slagsværd, men støttede den anden Haand paa det danske Vaaben.

Dg den gamle Bedstefader fortalte saa meget om mærkelige danske Mænd og Qvinder, at den lille Sønnesøn tilsidst syntes, at nu vidste han ligesaa meget, som Holger Danske kunde vide, der jo dog kun drømte derom; og da den Lille kom i sin Seng, tænkte han saa meget derpaa, at han ordenlig knugede sin Hage til Sengedyngen og syntes at han havde et langt Skjæg, der var voret fast i den.

Men den gamle Bedstefader blev siddende ved sit Arbeide og snittede paa den sidste Deel deri, det var det danske Vaaben; og nu var han færdig, og han saae paa det Hele og han tænkte paa Alt, hvad han havde læst og hørt og hvad han i Aften havde fortalt den lille Dreng; og han nikkede og tørrede sine Brillen, satte dem paa igjen og sagde: „ja i min Tid kommer nok ikke Holger Danske! men Drengen der i Sengen kan maaskee faae ham at see og være med naar det rigtigt gjælder, og den gamle Bedstefader nikkede, og jo mere han saae paa sin Holger Danske, des tydeligere blev det ham at det var et godt Billede han der havde gjort; han syntes ordenlig at det fik Couleur, og at Harnisket skinnede som Jern og Staal; Hjerterne i

det danske Vaaben bleve mere og mere røde og Løverne sprang med Guldkroner paa.

„Det er dog det deiligste Vaaben nogen i Verden har!“ sagde den Gamle. „Løverne ere Styrke og Hjertene ere Mildhed og Kjærlighed!“ og han saae paa den øverste Løve og tænkte paa Kong Knud, der bandt det store England til Danmarks Kongestol, og han saae paa den anden Løve og tænkte paa Waldemar, som samlede Danmark og betvang de vendiske Lande; han saae paa den tredie Løve og tænkte paa Margrethe som forenede Danmark, Sverrig og Norge; men idet han saae paa de røde Hjertes, saa skinnede de endnu stærkere end før, de bleve til Flammer som bevægede sig, og hans Tanke fulgte hver af dem.

Den første Flamme førte ham ind i et snevert mørkt Fængsel; der sad en Fange, en deilig Dvinde, Christian den Fjerdes Datter: Eleonore Ulfeld; og Flammen satte sig som en Rose paa hendes Bryst og blomstrede sammen med hendes Hjerte, hun den ædleste og bedste af alle danske Dvinder.

„Ja, det er et Hjerte i Danmarks Vaaben!“ sagde den gamle Bedstefader.

Og hans Tanker fulgte Flammen, som førte ham ud paa Havet, hvor Kanonerne buldrede, hvor Skibene laae indhyllede i Røg; og Flammen hæftede sig som et Ordensbaand paa Hvitfeldts Bryst

idet han til Flaadens Frelse sprængte sig og sit Skib i Luften.

Dg den tredie Flamme førte ham til Grønlands usle Hytter hvor Præsten Hans Egede stod med Kjerlighed i Ord og Gjerning, Flammen var en Stjerne paa hans Bryst, et Hjerte til det danske Vaaben.

Dg den gamle Bedstefaders Tanker gik foran den svævende Flamme, thi hans Tanke vidste hvor Flammen vilde hen. I Bondekonens fattige Stue stod Frederik den Sjette og skrev sit Navn med Kridt paa Bjelken; Flammen bævede paa hans Bryst, bævede i hans Hjerte; i Bondens Stue blev hans Hjerte et Hjerte i Danmarks Vaaben. Dg den gamle Bedstefader tørrede sine Dine, for han havde kjendt og levet for Kong Frederik med de sølvhvide Haar og de ærlige blaae Dine, og han foldede sine Hænder og saae stille frem for sig. Da kom den gamle Bedstefaders Sønekone og sagde at det var sildigt, nu skulde han hvile, og at Aftenbordet var dækket.

„Men deiligt er det dog hvad Du der har gjort, Bedstefader!“ sagde hun. „Holger Danske og hele vort gamle Vaaben! — Det er ligesom om jeg havde seet det Ansigt før!“

„Nei det har Du nok ikke!“ sagde den gamle Bedstefader, „men jeg har seet det, og jeg har stræbt at snitte det i Træ, saaledes som jeg husker det. Den Gang var det, da Englænderne laae paa Rheden, den danske anden April, da vi viste vi vare gamle Danske! Paa „Danmark“ hvor jeg stod i Steen Billes Gfadre, havde jeg en Mand ved min Side; det var, som Kuglerne vare bange for ham! lystig sang han gamle Viser og skjød og stred, som var han meer end et Menneske. Jeg husker hans Ansigt endnu; men hvorfra han kom, hvorhen han gif, veed ikke jeg, veed Ingen. Jeg har tidt tænkt, det var nok gamle Holger Danske selv, der var svømmet ned fra Kronborg og hjalp os i Farens Stund; det var nu min Tanke og der staaer hans Billede!“

Dg det kastede sin store Skygge heelt op ad Væggen, selv noget hen ad Loftet, det saae ud, som var det den virkelige Holger Danske selv, som stod der bag ved, for Skyggen rørte sig, men det kunde da ogsaa være fordi Flammen i Lyset ikke brændte stadigt. Dg Sønekonen kysjede den gamle Bedstefader og førte ham hen i den store Lænestol foran Bordet, og hun og hendes Mand, som jo var den gamle Bedstefaders Søn og Fader til den lille Dreng der laae i Sengen, sad og spiste deres Aftenmad, og den gamle Bedstefader talte om de danske Løve og

de danske Hjerter, om Styrken og Mildheden, og ganske tydeligt forklarede han at der var endnu een Styrke foruden den der laae i Sværdet og han pegede paa Hyliden hvor der laae gamle Bøger, hvor alle Holbergs Comedier laae, de som saa tidt vare læste, for de vare saa moersomme, man syntes ordenlig at kjende alle de Personer deri fra gamle Dage.

„See, han har ogsaa vidst at hugge!“ sagde den gamle Bedstefader; „han har hugget det Gale og Kantede af Folk saa langt han kunde!“ og gamle Bedstefader nikkede hen til Speilet, hvor Almanaken stod med det „Rundetaarn“ og saa sagde han: „Tyge Brahe, han var ogsaa een, som brugte Sværdet; ikke til at hugge i Kjød og Been, men hugge en tydeligere Bei op imellem alle Himlens Stjerner! — Og saa han, hvis Fader var af min Stand, den gamle Billedsniters Søn, han vi selv have seet med det hvide Haar og de stærke Skuldre, han som nævnes af alle Verdens Lande! ja han kunde hugge, jeg kan kun snitte! Jo, Holger Danske kan komme paa mange Maader, saa at der i alle Verdens Lande høres om Danmarks Styrke! Skal vi saa drikke Bertels Skaal!“

Men den lille Dreng i Sengen saae tydeligt det gamle Kronborg med Drefund, den virkelige Holger Danske som sad dybt dernede med Skjægget voxet fast i Marmorbordet og drømte om Alt hvad der skeer her

oppe; Holger Danske drømte ogsaa om den lille fattige Stue, hvor Billedsnitteren sad, han hørte Alt hvad der blev talt og nikkede i Drømme og sagde:

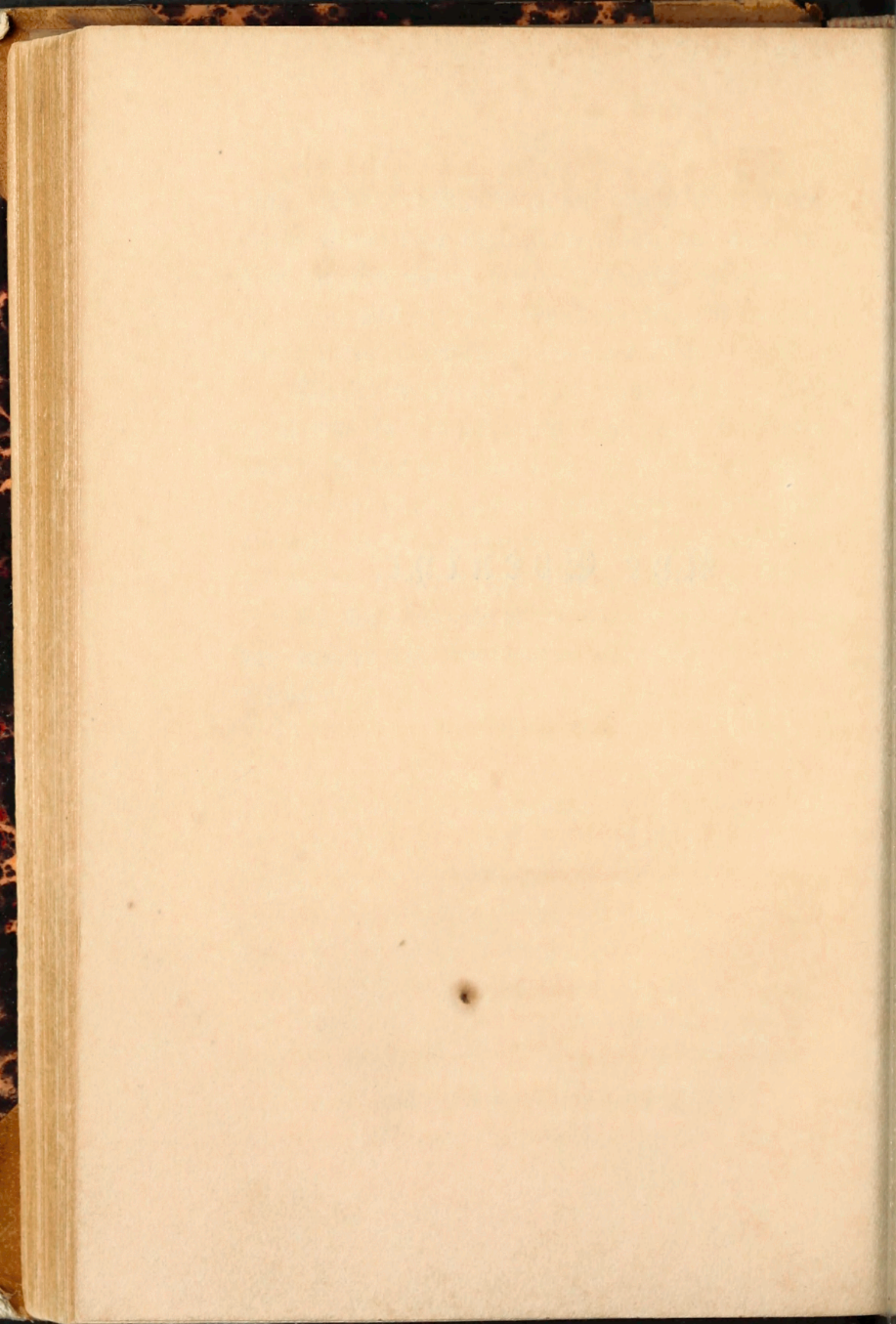
„Ja, husk kun paa mig I Danske Folk! behold mig i Tanke! jeg kommer i Nødens Time!“

Og udenfor Kronborg skinnede den klare Dag og Vinden bar Jægerhornets Toner over fra Nabolandet, Skibene seilede forbi og hilsede: „bum! bum!“ og fra Kronborg svarede det: „bum! bum!“ men Holger Danske vaagnede ikke hvor stærkt de skjøde, for det var jo bare: „god Dag! — „Mange Tak!“ Der skal skydes anderledes før han vil vaagne; men han vaagner nok, for der er Krummer i Holger Danske!

Uye Euentyr.

De Eventyr

af

H. C. Andersen.

Andet Bind.

Første Samling.

Kjøbenhavn.

Paa Universitetsboghandler C. A. Reigels Forlag.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1847.

Digteren

J. L. Heibergs Moder

den aandfulde, rigtbegavede

Fru Gyllembourg

bringer jeg, med Høiagtelse og Hengivenhed,

disse Eventyr.

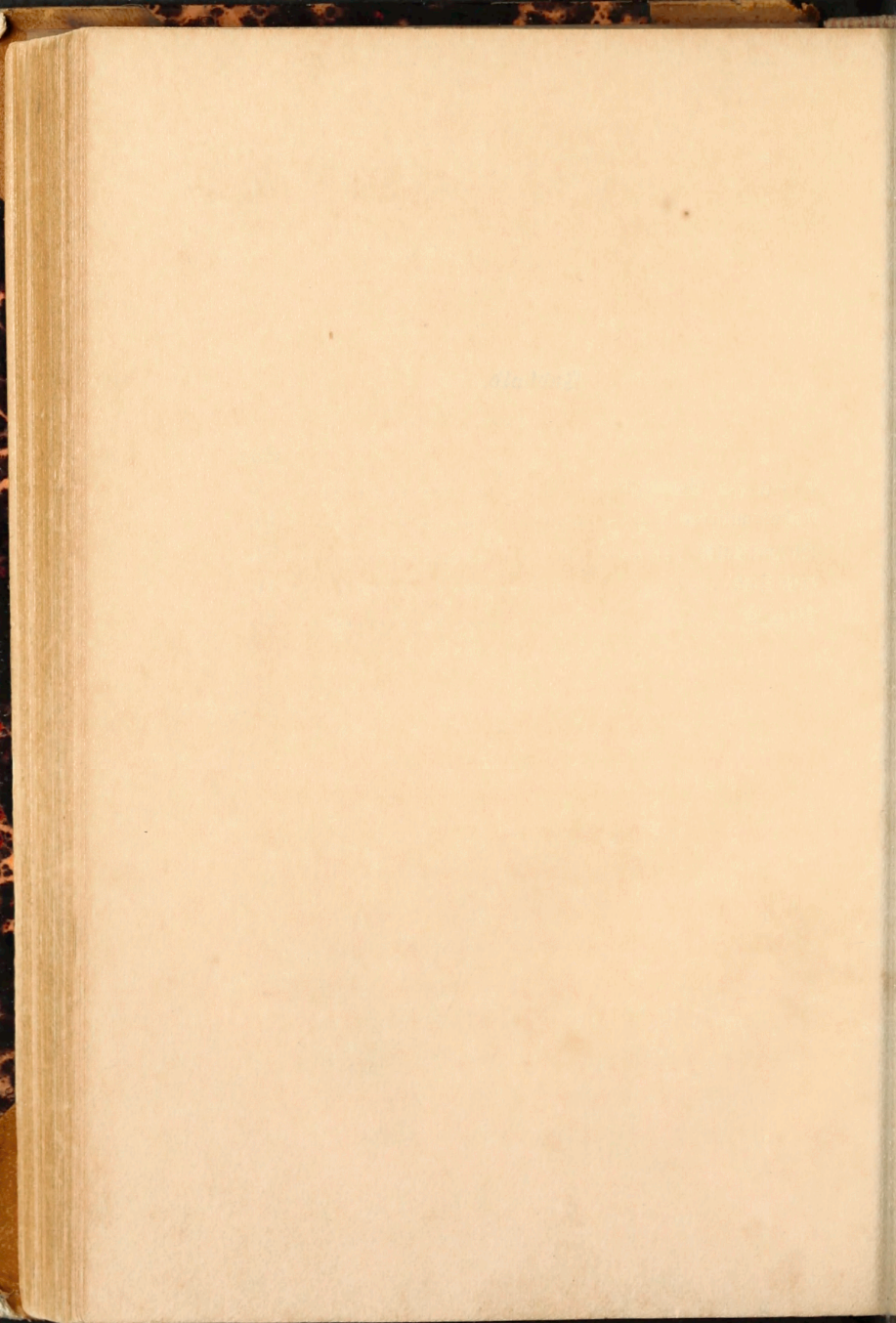
Indhold.

	Side
Den gamle Gadeløgte	1.
Nabofamilierne	15.
Stoppenaalen.....	33.
Lille Luf.....	41.
Styggen	51.

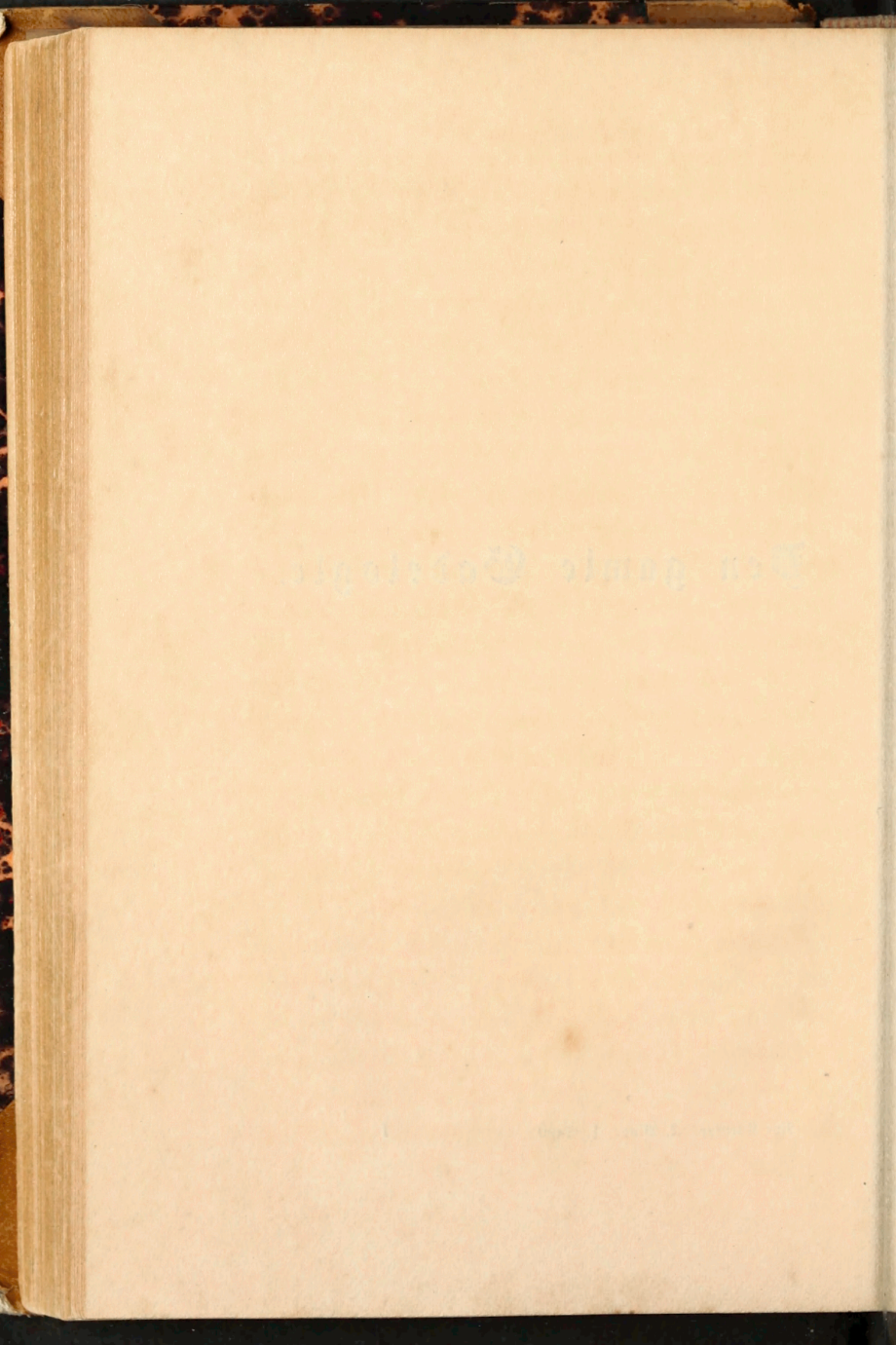

Den gamle Gadeløgte.

Har Du hørt Historien om den gamle Gadeløgte? Den er slet ikke saa overordentlig morsom, men man kan altid høre den een Gang. Det var saadan en skikkelig gammel Gadeløgte, som i mange, mange Aar havde gjort Tjeneste, men nu skulde kasseres. Det var den sidste Aften, den sad paa Bælen og lyste der i Gaden, og den var tilmode ligesom en gammel Balletfigurantinde, som danser den sidste Aften og veed at imorgen skal hun paa Loftet. Løgten havde saadan en Skræk for den Dag imorgen, thi da vidste den, at den skulde paa Raadstuen for første Gang og synes af Stadens „sex og tredive Mænd“, om den var brugelig eller ikke brugelig. Da vilde det blive bestemt om den skulde sendes ud paa en af Broerne og lyse der, eller paa Landet i en Fabrik, maaskee gif den lige til en Jernstøber og blev smeltet om, da kunde den jo rigtignok blive til ^{en} Alting, men det pinte den, at den ikke vidste om den da behøvdte Grindringen om, at den

havde været Gadeløgte. — Hvorledes det gif eller ikke, den vilde blive skilt fra Bægteren og hans Kone, hvem den betragtede ganske som sin Familie. Den blev Løgte da han blev Bægter. Konen var den Gang sin paa det, kun om Aftenen naar hun gif forbi Løgten saae hun til den, men aldrig om Dagen. Nu derimod, i de sidste Aar, da de alle tre vare blevne gamle, Bægteren, Konen og Løgten, havde Konen ogsaa pleiet den, pudset Lampen af og skænket Tran i den. Ærlige Folk var det Løgtepar, de havde ikke bedraget Løgten for een Draabe. Det var den sidste Aften i Gaden og imorgen skulde den paa Raadstuen, det var to mørke Tanker hos Løgten, og saa kan man nok vide hvorledes den brændte. Men der gif ogsaa andre Tanker igjennem den; der var saameget, den havde seet, saameget, den havde lyst til, maaskee ligesaa meget som „de sex og tredive Mænd,“ men det sagde den ikke, for det var en skuffelig gammel Løgte, den vilde Ingen fornærme, allermindst sin Dyrighed. Den huffedes saa meget, og imellem blussede Flammen op inde i den, det var som havde den en Følelse af: ja, man husker ogsaa mig! der var nu den smukke unge Mand, — ja, det er mange Aar siden! han kom med et Brev, det var paa rosenrødt Papiir, saa fint, saa fint og med Guld-Kant, det var saa nydeligt skrevet, det var en Damehaand; han

læste det to Gange og han kysjede det og han saae op til mig med sine to Dine, de sagde „jeg er det lykkeligste Menneſte!“ — Ja kun han og jeg vidſte hvad der ſtod i det første Brev fra Kjæresten. — Jeg huſſer ogsaa to andre Dine, det er underligt hvor man kan ſpringe med Tankerne! her i Gaden var en prægtig Begravelse, den unge ſmukke Frue laa i Ligkiſten paa den Fløiels-Ligvogn, der vare ſaa mange Blomſter og Krands, der lyſte ſaa mange Fakler, at jeg blev reent borte ved det; hele Fortouget var fuldt med Menneſter, de fulgte alle med Ligtoget, men da Faklerne var af Syne og jeg ſaae mig omkring, ſtod her endnu En ved Pælen og græd, jeg glemmer aldrig de to Sorgens Dine, der ſaae ind i mig!“ — Saadan gif der mange Tanker gjennem den gamle Gadeløgte, ſom iaften lyſte for ſidſte Gang. Skildvagten, ſom løſes af, veed dog ſin Eſterfølger, og kan ſige ham et Par Ord, men Logten vidſte ikke ſin og den kunde dog givet ham et og andet Vink, om Regn og Ruſt, om hvorvidt Maaneſkinnet gif paa Fortouget og fra hvad Kant Vinden blæſte.

Paa Rendeſteensbrættet ſtode tre, ſom havde fremſtillet ſig for Logten, idet de troede at det var den, ſom gav Embedet bort; den ene af diſſe var et Sildehoved, for det lyſer i Mørke, og det meente at det kunde jo være en ſand Tranſparelle, om det

kom paa Logtepalen. Den anden var et Stykke Trøffe, der ogsaa sfinner, og altid meer end en Klipfisk, det sagde den selv, desuden var den det sidste Stykke af et Træ, som engang havde været en Pragt for Skoven. Den tredie var en Sankt Hans Drm; hvor den var kommet fra, begreb Logten ikke, men Drmen var der og lyste gjorde den ogsaa, men Trøffen og Sildehovedet gave Gød paa, at det var kun til visse Tider, den lyste, og at den derfor aldrig kunde tages i Betragtning.

Den gamle Logte sagde at Ingen af dem lyste nok til at være Gadeløgte, men det troede nu ingen af dem, og da de hørte at Logten selv ikke gav Embedet bort, sagde de, at det var meget glædeligt, thi den var da ogsaa altfor affældig til at den kunde vælge.

I det samme kom Binden fra Gadehjørnet, den fufede gennem Røghatten paa den gamle Logte, og sagde til den: Hvad er det for noget, jeg hører, vil Du bort imorgen? Er det den sidste Aften jeg skal træffe Dig her? Ja saa skal Du have en Present! nu luster jeg op i din Hjernekasse, saa at Du klart og tydeligt ikke alene skal kunne huske hvad Du har hørt og seet, men naar der fortælles eller læses Noget i din Mærvarrelse, skal Du være saa klarhovedet, at Du ogsaa seer det!"

„Ja det er grumme meget!“ sagde den gamle Gadeløgte, „mange Tak! bliver jeg bare ikke støbt om!“ —

„Det skeer ikke endnu! sagde Binden, og nu blæser jeg din Hukommelse op; kan Du faae flere Presenter som den, saa kan Du have en ganske fornøielig Alderdom!“

„Bliver jeg kun ikke støbt om!“ sagde Løgten, eller kan Du da ogsaa sikkre mig Hukommelsen?“ —

„Gamle Løgte, var fornuftig!“ sagde Binden, og saa blæste den. — I det samme kom Maanen frem „Hvad giver De?“ spurgte Binden.

„Jeg giver ingen Ting!“ sagde den, „jeg er jo i Aftagende, og Løgterne have aldrig lyst for mig, men jeg har lyst for Løgterne.“ Og saa gif Maanen bag ved Skyerne igjen, for den vilde ikke plages. Da faldt lige paa Nøghætten en Vanddraabe, den var som et Tagdryp, men Draaben sagde, den kom fra de graae Skyer og var ogsaa en Present, og maaskee den allerbedste. Jeg trænger ind i Dig, saa at Du saaer den Gyne, at Du i een Nat, naar Du onsker Dig det, kan gaae over i Rust, saa Du falder heelt sammen og bliver til et Støv. Men det syntes Løgten var en daarlig Present og Binden syntes det samme; „Er der ingen bedre, er der ingen bedre?“

blæste den saa høit den kunde; da faldt et skinnende Stjernefud, det lyste i en lang Stribe.

„Hvad var det?“ raabte Sildehovedet, „faldt der ikke en Stjerne lige ned? jeg troer den gik i Løgten! — Naa, søges Embedet ogsaa af saa Høitstaaende, saa kunne vi gaae at lægge os!“ og det gjorde det, og de Andre med; men den gamle Løgte lyste med eet saa forunderligt stærkt: „Det var en deilig Present!“ sagde den. „De klare Stjerner, som jeg altid har fornøiet mig saa meget over, og som skinne saa deilige, som jeg egentlig aldrig har kunnet skinne, skøndt det var min hele Stræben og Tragten, de have lagt Mærke til mig fattige gamle Løgte og sendt En ned med en Present til mig, der bestaaer i den Gøne, at Alt hvad jeg selv husker og seer rigtig tydeligt, skal ogsaa kunne sees af dem, jeg holder af! og det er først den sande Fornøielse, for naar man ikke kan dele den med Andre, saa er den kun en halv Glæde!“

„Det er meget agtværdigt tænkt!“ sagde Binden, „men Du veed nok ikke at der hører Borlys til. Uden at der bliver tændt et Borlys inden i Dig, er der ingen af de Andre, der kunne see noget ved Dig. Det har Stjernerne ikke betænkt, de troe nu at Alt hvad der skinner, har i det mindste et Borlys i sig. Men nu er jeg træt!“ sagde Binden, „nu vil jeg lægge mig!“ og saa lagde den sig.

Næste Dag — — ja næste Dag kunne vi springe over; næsten Aften saa laa Løgten i Lænestol, og hvor —? Hos den gamle Bægter. Han havde af „de sex og tredive Mænd“ udbedet sig for sin lange tro Tjeneste, at maatte beholde den gamle Løgte; de loe af ham da han bad og saa gav de ham den, og nu laa Løgten i Lænestol tæt ved den varme Kaffelovn, og det var ordentligt ligesom den var blevet større derved, den fyldte næsten hele Stolen. Og de gamle Folk sad alt ved Aftensmaden og kastede milde Dine hen til den gamle Løgte, som de gjerne havde givet Plads ved Bordet med. Det var jo rigtignok i en Kjælder de boede, to Alen nede i Jorden; man maatte gennem en broslagt Forstue for at komme ind i Stuen, men luunt var her, for der var Klædeslister for Døren; reent og net saac her ud; Gardiner om Sengestedet, og over de smaa Vinduer, hvor der oppe paa Karmen stode to underlige Urtepotter; Matros Christian havde bragt dem hjem fra Ostindien eller Vestindien, det var af Leertoi to Elephanter, hvis Ryg manglede, men i dennes Sted blomstrede der ud af Jorden, som var lagt deri, i den ene den deiligste Burløg, det var de gamle Folks Kjoffenhave, og i den anden en stor blomstrende Geranium, det var deres Blomsterhave. Paa Bæggen hang et stort fougleurte Billed, med „Kongressen i Wien,“ der havde

de alle Konger og Keisere paa engang! — Et bornholmsk Uhr med tunge Blylodder gif „tik! tak!“ og altid for gesvindt, men det var bedre end at det skulde gaae for langsomt, sagde de gamle Folk. De spiste deres Aftensmad, og den gamle Gadeløgte laa som sagt i Lænestolen tæt ved den varme Kaffelovn. Det var for Løgten, som om der var vendt op og ned paa hele Verden. — Men da den gamle Vægter saae paa den og talte om hvad de to havde oplevet med hinanden, i Regn og i Rusk, i de klare, korte Sommernætter og naar Sneen fygede saa det var godt at komme i Kjælderskuret, da var Alt igjen i Orden for den gamle Løgte, den saae det, som om det var endnu, jo, Binden havde rigtignok godt lyst op inde i den. —

De vare saa flittige og saa flinke, de gamle Folk, ingen Time blev reent døset hen; Søndag Eftermiddag kom der en eller anden Bog frem, helst en Reisebeskrivelse, og den gamle Mand læste høit om Afrika, om de store Skove og Elephanterne, som der gif vilde omkring, og den gamle Kone hørte saadan efter og skottede saa hen til Leer-Elephanterne der vare Urtepotter! — „Seg kan næsten tænke mig det!“ sagde hun. Og Løgten ønskede saa inderligt at der var et Borlys at tænde og sætte inden i den, saa skulde hun grangivelig see Alt, saaledes som

Løgten saae det, de høie Træer, de tætte Grene slyn-
gede i hverandre, de nøgne sorte Mennecker til Hest
og hele Skarer af Elephanter, som med deres brede
Fødder knuste Rør og Buske.

„Hvad kan alle mine Øyner hjælpe, naar der
ingen Borlys er!“ sukede Løgten, „de har kun Tran
og Tællelys, og det er ikke nok!“ —

En Dag kom der et heelt Bundt Borlysstum-
per i Kjælderens, de største Stykker bleve brændte og
de mindre brugte den gamle Kone til at vore sin
Traad med naar hun syede; Borlys var der, men
de faldt ikke paa at sætte et lille Stykke i Løgten.

„Her staaer jeg med mine sjældne Øyner!“ sagde
Løgten, „jeg har Alt indeni mig, men jeg kan ikke
dele med Dem! De veed ikke, at jeg kan forvaandle
de hvide Bægge til de deiligste Tapeter, til rige
Skove, til Alt hvad De ville ønske sig! — De veed
det ikke!“

Løgten stod iøvrigt sfuret og net i en Krog hvor
den altid faldt i Dinene; Folk sagde rigtig nok at
den var et Skrumpel, men det brød de Gamle sig ikke
om, de holdt af Løgten.

En Dag, det var den gamle Bægters Ge-
burtsdag, kom den gamle Kone hen til Løgten, smi-
lede saa smaat og sagde: „Jeg vil illuminere for
ham!“ og Løgten knagede i Blikhætten, thi den

tænkte: „nu gaaer Lyset op for dem!“ men der kom Tran og ingen Borlys, den brændte hele Aftenen, men vidste nu at den Gave, Stjernerne havde givet den, den bedste Gave af Alle, blev en død Skat for dette Liv. Da drømte den, — og naar man har slige Gvner, kan man nok drømme, — at de gamle Folk vare døde, og at den selv var kommen til en Jernstøber og skulde smeltes om, den var ligesaa angest som da den skulde paa Raastuen og synes af de „sex og tredive Mænd,“ men ffjøndt den havde Gvnen at kunne falde sammen i Rust og Støv, naar den ønskede sig det, saa gjorde den det dog ikke, og saa kom den i Smeltoynen, og blev til den deiligste Jernlysestage, hvori Nogen vilde sætte et Borlys; den havde Form af en Engel, der bar en Bouquet og midt i Bouquetten blev Borlyset sat og Stagen fik Plads paa et grønt Skrivebord, og Bærelset var saa hyggeligt, der stode mange Bøger, der hang deilige Billeder, det var hos en Digter, og Alt hvad han tænkte og skrev, det rullede op rundt omkring, Stuen blev til dybe mørke Skove, til solbelyste Enge, hvor Storken gif og spankede, og til Skibsdækket høit paa det spulmende Hav! —

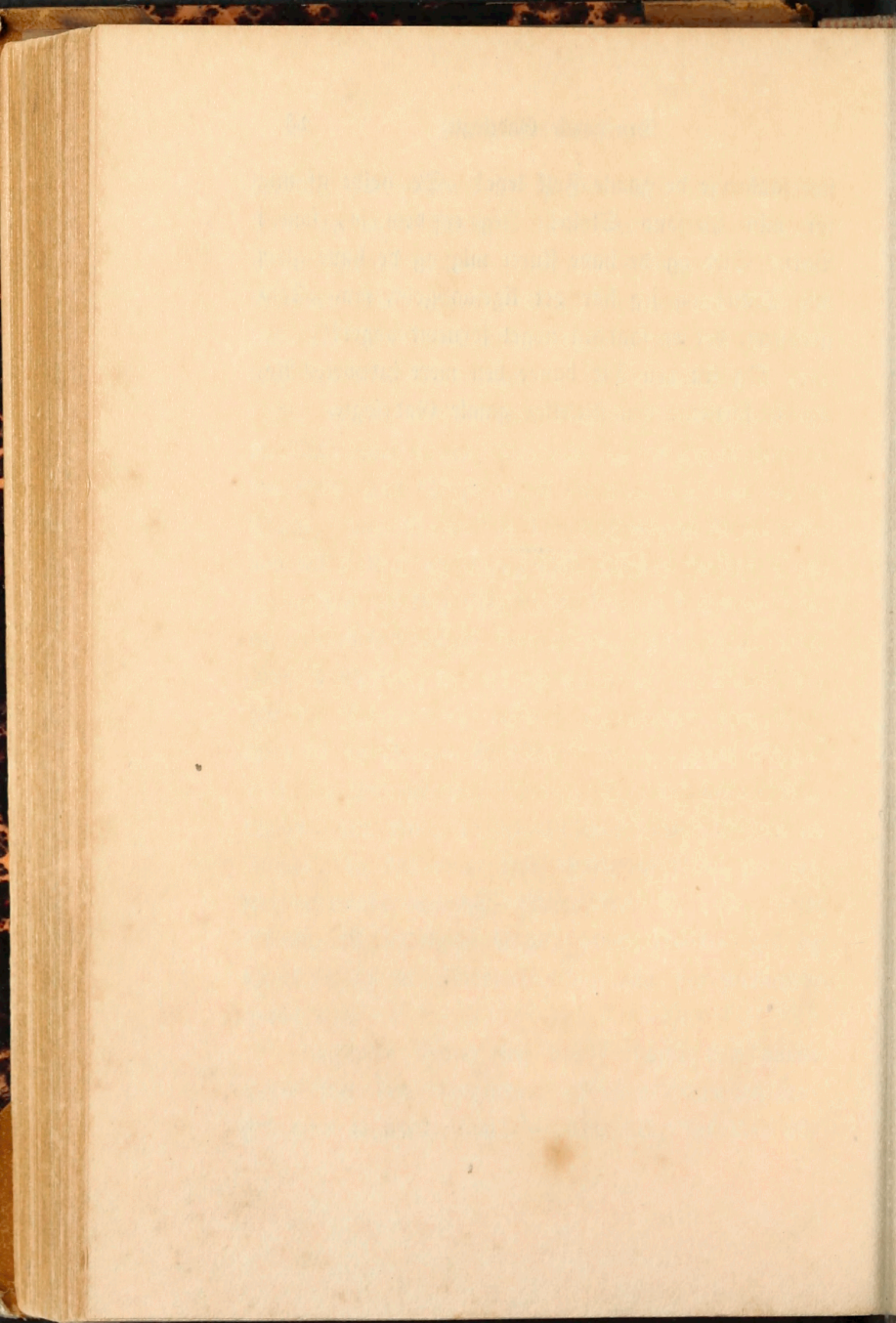
„Hvilke Gvner jeg har!“ sagde den gamle Løgte idet den vaagnede. „Næsten kunde jeg længes efter at smeltes om! — dog nei, det maa ikke

ſkee ſaalænge de gamle Folk leve! De holde af mig for min Perſons Skyld! Jeg er dem jo, ſom i Barns Sted og de have ſkuret mig og de have givet mig Tran! og jeg har det ligesaa godt, ſom „Kongreſſen“, der er ſaadant noget fornemt noget!”

Og fra den Tid havde den mere indvortes Ro, og det fortjente den ſkikkelige gamle Gadeløgte.

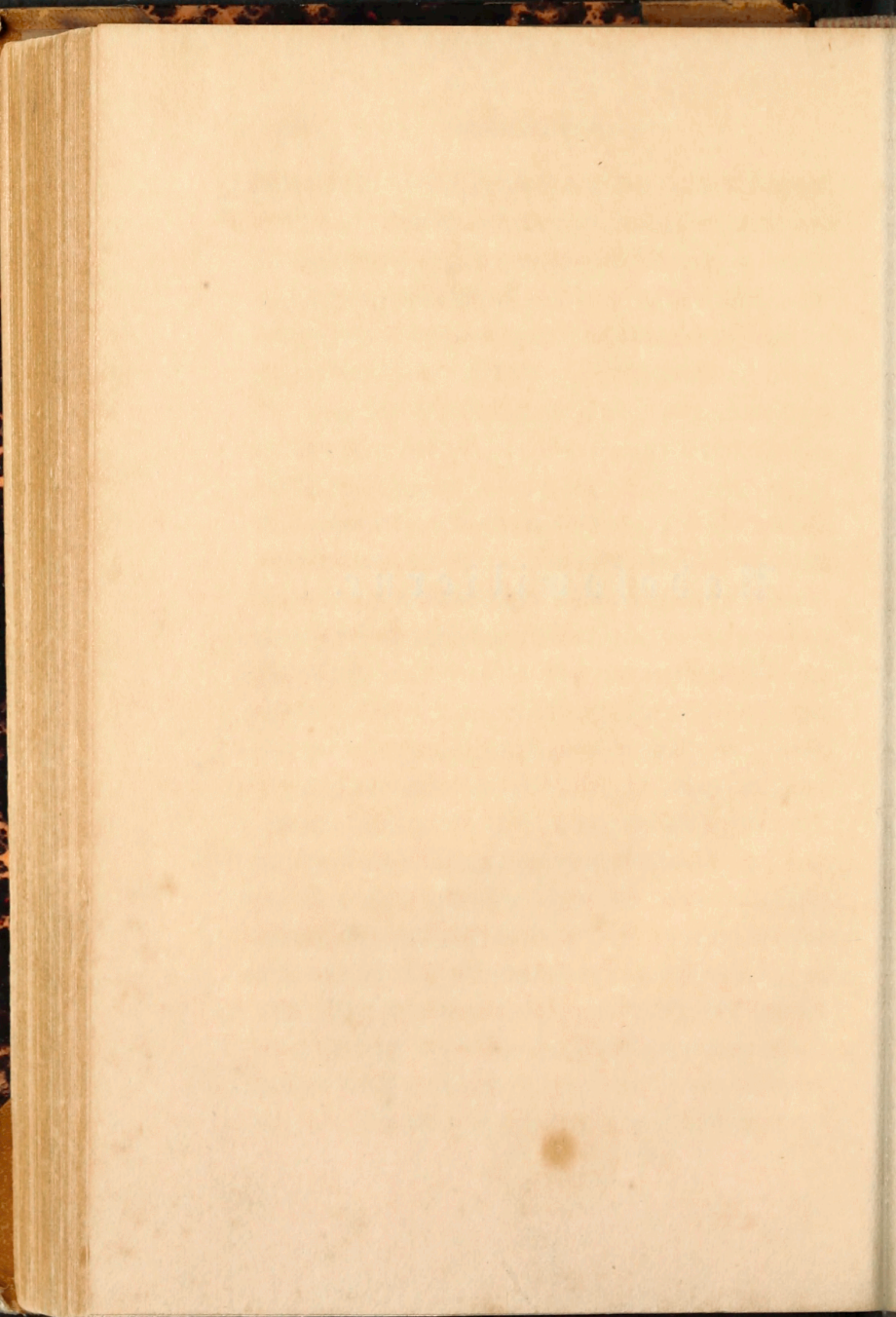

Nabofamilierne.

Man skulde rigtignok troe at der var noget paa Færde i Gadefjæret, men der var ikke noget paa Færde! Alle Wænderne, ligesom de allerbedst laae paa Bandet, nogle stode paa Hovedet, for det kunne de, satte med Gæt lige i Land; man kunde see i det vaade Leer Sporene af deres Fødder, og man kunde høre et langt Stykke borte at de skreg. Bandet kom ordentlig i Bevægelse, og nylig var det blank, som et Speilglas, man saae deri hvert Træ, hver Busk tæt ved, og det gamle Bondehuus med Hullerne i Gavlen og Svalereden, men især det store Rosentræ fuldt af Blomster, der hang fra Muren næsten lige ud over Bandet, og deri stod det Hele, ligesom et Skilderi, men Alt sammen paa Hovedet; og da Bandet kom i Uro, saa løb det ene i det andet, hele Billedet var væk. To Andeffjer, der faldt af Wænderne, som fløi, vippede ordentlig op og ned, med Gæt toge de Fart, ligesom

om der var Bind, men der var ingen Bind, og saa laa de stille, og Vandet blev speilglat igjen, man saae tydeligt Gavlen med Svalereden, og Rosentræet saae man; hver Rose speilede sig; de vare saa deilige, men de vidste det ikke selv, for Ingen havde sagt dem det. Solen skinnede ind imellem de fine Blade, der var saa fyldte med Duft; og det var for hver Rose, ligesom for os, naar vi ere ret lykkelige henne i Tanker.

„Hvor det er deiligt at være til!“ sagde hver Rose, „det Gnefte jeg veed at ønske, er at jeg kunde kysse Solen, fordi den er saa varm og klar. — Ja, Roserne dernede i Vandet vilde jeg ogsaa kysse! de ligne os ganske accurat; jeg vilde kysse de søde Fugleunger dernede i Røden; ja der er ogsaa nogle oven over os! de stille Hovederne ud og pippe saa smaat; de have slet ingen Fjer, som deres Fader og Moder. Det er gode Naboer, vi have, baade dem oven over og neden under. O, hvor det er deiligt at være til!“

De smaa Unger oppe og nede, — ja de nede var kun Skin i Vandet, — vare Spurve, Fader og Moder vare Spurve; de havde taget den tomme Svalerede fra ifjor, i den laa de og vare hjemme.

„Er det Gellingebørn, som svømme der?“ spurgte Spurveungerne, da de saae Andesjerene drive paa Vandet.

„Gjør fornuftige Spørgsmaal naar I spørge.“

sagde Moderen; „See I ikke, at det er Fjer, levende Kjøletoi, som jeg har det og I faae det, men vort er finere! Gid vi ellers havde dem heroppe i Røden, for de varme. Jeg gad vide hvad det var, som forstrækkede Vænderne! der maa have været noget i Bandet, for mig var det vist ikke! skjøndt jeg sagde rigtig nok noget stærkt „pip“ til Jer! De tykhovedede Roser burde vide det, men de veed ingen Ting, de see kun paa sig selv og lugte. Jeg er inderlig kjed af de Naboer!“ —

„Hør de søde smaa Fugle deroppe!“ sagde Roserne, „de begynde nu ogsaa paa at ville synge! — De kunne ikke, men det kommer nok! — Hvor det maa være en stor Fornøielse! Det er ganske morsomt at have saadanne lystige Naboer!“ —

I Gallop kom i det samme to Heste, de skulde vandes; en Bondedreng sad paa den ene, og han havde taget alle sine Klæder af undtagen sin sorte Hat; den var saa stor og bred. Drengen sløitede ligesom om han var en lille Fugl, og red saa ud i det dybeste af Gadeskjæret; og da han kom over mod Rosen-træet, rev han en af Roserne af og stak op i Hatten, saa troede han at være rigtig pyntet, og red saa bort med den. De andre Roser saae efter deres Søster, og spurgte hinanden: „hvor reiste hun hen?“ men det vidste Ingen.

„Jeg gad nok komme ud i Verden!“ sagde den Ene til den Anden, „men her hjemme i vort eget Grønne er ogsaa deilig! om Dagen er Solen saa varm og om Natten skinner Himlen endnu smukkere! det kan vi see igjennem de mange smaa Huller, der er paa den!“

Det var Stjernerne, som de troede hver vare et Hul, for Roserne vidste det ikke bedre.

„Vi live op om Huset,“ sagde Spurvemoderen, „og Svalereder bringe Lykke,“ sigte Folk; „derfor ere de glade ved at have os! men de Naboer der, saadan en heel Rosenbusk op ad Muren, sætter Fugtighed; jeg tænker den kommer nok bort, saa kan der dog groe et Korn. Roser ere kun at see paa og at lugte til, eller i det høieste at stikke i Hatten. Hvert Aar, det veed jeg fra min Moder, saa falde de af, Bondekonen sylter dem med Salt, de faae et fransk Navn, som jeg ikke kan sige, og heller ikke bryder mig om; og saa lægges de paa Ilden, naar der skal lugte godt. See, det er deres Levnetsløb! de ere bare for Dine og Næse. Nu veed I det!“

Da det blev Aften og Myggene dansede i den varme Luft, hvor Skyerne vare saa røde, kom Nattergalen og sang for Roserne: at det Skønne var som Solskinnet i denne Verden; og at det Skønne levede altid. Men Roserne troede at Nattergalen sang om

sig selv og det kunde man jo ogsaa tænke. Det faldt dem slet ikke ind, at det var dem, der skulde have Sangen, men glade vare de ved den og tænkte paa, om ikke alle de smaa Spurve-Unger ogsaa kunde blive til Nattergaler.

„Jeg forstod meget godt hvad den Fugl sang!“ sagde Spurveungerne, der var bare et Ord, jeg ikke forstod: Hvad er det Skjønne?“

„Det er Ingenting!“ sagde Spurve moderen, „det er bare saadanne et Udseende. Oppe paa Herregaarden, hvor Duerne har deres eget Huus, og hver Dag faae Krter og Korn strøet i Gaarden, — jeg har spiiist med dem og det skal I ogsaa komme til! siig mig, hvem Du omgaaes, saa skal jeg siige dig, hvem Du er! — der oppe paa Herregaarden har de to Fugle med grønne Hals og en Top paa Hovedet; Halen kan brede sig ud, som var den et stort Hjul, og den har alle Couleurer, saa at det gjør ondt i Dinene; Paafugle kaldes de, og de er det Skjønne! De skulde pilles lidt, da faae de ikke anderledes ud, end vi andre. Jeg havde hugget dem, dersom de ikke havde været saa store!“

„Jeg vil hugge dem!“ sagde den mindste Spurveunge og han havde endnu ikke Fjer.

Inde i Bondehuset boede to unge Folk; de holdt saa meget af hinanden, de vare saa slittige og

rafte, der var saa nydeligt hos dem. Søndagmorgen gik den unge Kone ud, tog en heel Haandsfuld af de smukkeste Roser, fattede dem i Vandglasfæt og stillede det midt paa Dragkisten.

„Nu kan jeg see, det er Søndag!“ sagde Manden, kysede sin søde, lille Kone, og de satte sig ned, læste en Psalme, holdt hinanden i Hænderne, og Solen skinnede ind af Vinduerne paa de friske Roser og paa de unge Folk.

„Det er jeg kjed af at see paa!“ sagde Graaspurve-Moderen, som fra Reden kiggede lige ind i Stuen; og saa fløi hun.

Det samme gjorde hun næste Søndag, thi hver Søndag kom der friske Roser i Glasfæt og altid blomstrede Rosenhækken lige smukt; Spurve-Ungerne, der nu havde faaet Fjer, vilde gjerne flyve med, men Moderen sagde: „J blive!“ og saa bleve de. — Hun fløi, men hvordan hun nu fløi eller ikke, med eet hang hun fast i en Fuglesnare af Hestehaar, som nogle Drengene havde bundet paa en Green. Hestehaarene trak sig fast om Benet, o saa fast, som om det skulde skjæres over; det var en Pine, det var en Stræk; Drengene sprang lige til og greb Fuglen, og de greb saa gruelig haardt. „Det er ikke andet, end en Spurv!“ sagde de, men de lode den dog ikke

flyve igjen, de gif hjem med den og hver Gang den skreg, sloge de den paa Næbet.

Inde i Bondegaarden stod der en gammel Karl, der forstod at lave Sæbe til Skjægget og til Hænderne, Sæbe i Rugler og Sæbe i Stykker. Det var saadan en omvandrende lystig gammel En, og da han saae Graaspurven, som Drengene kom med, og som de sagde at de slet ikke brod sig om, sagde han: „skal vi gjøre den skjøn“ og det gjøs i Spurvemoderen, da han sagde det. Og op af sin Kasse, hvori der laae de deiligste Couleurer, tog han en heel Mængde skinnende Bogguld, og Drengene maatte løbe ind at skaffe et Eg, og af det tog han Hviden og den smurte han hele Fuglen over med, og klinede saa Bogguldet paa, saa var Spurvemoderen forgyldt; men hun tænkte ikke paa den Stads, hun rystede over alle Lemmer. Og Sæbemanden tog en rød Lap, han rev den af Foret i sin gamle Trøie, klippede Lappen til en takket Hanekam, og klifstrede den paa Hovedet af Fuglen.

„Nu skal I see Guldflugten flyve!“ sagde han og slap Graaspurven, der i den grueligste Forfærdelse sloi afsted i det klare Solskin. Nei, hvor den skinnede! alle Graaspurve, selv en stor Krage, og det ingen Mars Unge, bleve ganske forstrækkede for det

Syn, men de fløi dog bag efter, for de vilde vide hvad det var for en fremmed Fugl.

„Hvorfra! hvorfra!“ skreg Krageren.

„Tøv lidt! tøv lidt!“ sagde Spurvene. Men den vilde ikke tøve lidt; i Angest og Forsærdelse fløi hun hjemad; hun var nærved at synke til Jorden og altid kom der flere Fugle til, smaa og store; nogle fløi lige tæt ind paa den for at hugge løs. „See’ken en! see’ken en!“ skreg de Allesammen!

„See’ken en! see’ken en!“ skreg Ungerne, da hun kom henimod Reden. „Det er bestemt en Paa-fugle = Unge, der ere alle Couleurer, som skjære i Dinene, som Moer sagde: pip! det er det Skjønne!“ Og saa huggede de med deres smaa Næb, saa at det ikke blev muligt for hende at slippe ind, og hun var saaledes af Forsærdelse, at hun ikke længer kunde sige pip, end sige: jeg er Eders Moder. De andre Fugle huggede den nu alle, saa hver Fjer gik af, og blodig sank Spurvemoderen ned i Rosenhækken.

„Det stakkels Dyr!“ sagde Roserne. „Kom vi skulle skjule Dig! Held dit lille Hoved op til os!“

Spurvemoderen bredte endnu engang Vingerne ud, knugede dem saa fast til sig igjen og var død hos Nabofamilien, de friske, smukke Roser.

„Pip!“ sagde Spurveungerne i Reden, „Hvor Mutter bliver af, det kan jeg ikke begribe! Det skulde

dog ikke være et Fik af hende, at vi nu maae sætte os selv. Huset har hun ladet os beholde til Arvepart! men hvem af os skal have det alene, naar vi faae Familie."

"Ja, jeg kan ikke have Jer Andre her, naar jeg udvider mig med Kone og Børn!" sagde den mindste.

"Jeg faaer nok flere Koner og Børn end Du!" sagde den anden.

"Men jeg er ældst!" sagde en tredie. Allesammen kom de op at skjændes, de sloge med Vingerne, huggede med Næbet, og bums, saa blev den ene efter den anden puffet ud af Reden. Der laae de, og brede vare de; Hovedet hældte de heelt om paa den ene Side og saa plirrede det Die, som vendte op; det var nu deres Maade at mule paa.

Lidt kunde de flyve, og saa øvede de sig noget mere, og bleve tilsidst enige om, at for at kunne kjende hinanden igjen naar de mødtes i Berden, vilde de sige: pip! og skrabe tre Gange med det venstre Been.

Den Unge, som blev tilbage i Reden, gjorde sig saa bred den kunde, den var jo nu Huuseier, men længe varede det ikke. — Om Natten skinnede den røde Ild gjennem Ruderne, Flammerne sloge frem under Taget, det tørre Straa gik op i Lue, hele Huset brændte, og Spurveungen med, derimod kom de nuge Folk lykkelig bort.

Da Solen næste Morgen var oppe og Alt syntes saa forfrisket som efter en mild Nattesøvn, stod der af Bondehuset ikke andet tilbage, end nogle sorte, forkullede Bjælker, der hældede sig op til Skorstenen, som var sin egen Herre; det røg stærkt fra Grunden, men foran den stod frisk og blomstrende det hele Rosentræ, der spillede hver Green og hver Blomst i det stille Vand.

„Nei hvor deilig de Roser staae der foran det nedbrændte Huus!“ raabte en Mand, som kom forbi, „Det er det yndigste lille Billede! det maa jeg have!“ og Manden tog op af Lommen en lille Bog med hvide Blade, og han tog sin Blyant, for han var en Maler, og tegnede saa det rygende Gruus, de forkullede Bjælker op til den hældende Skorsteen, for den hældede meer og meer, men allerforrest stod den store, blomstrende Rosenhæk, den var rigtignok deilig, og var jo ogsaa ene Skyld i at det Hele blev tegnet.

Op ad Dagen kom forbi to af Graaspurvene, som vare fødte her. „Hvor er Huset?“ sagde de, „hvor er Reden? — Pip, Alting er brændt op og vor stærke Broder er brændt med! det fik han fordi han beholdt Reden. — Roserne ere slupne godt fra det! de staae endnu med røde Kinder. De sørge da ikke for Naboens Ulykke. Ja jeg taler ikke til dem, og grimt er her, det er min Mening!“ Saa fløi de.

Ud paa Efteraaret var det en deilig Solskinsdag, man kunde ordenlig tro, man var midt i Sommeren. Der var saa tørt og reent i Gaarden foran den store Trappe hos Herremandens, og der gik Duerne, baade sorte og hvide og violette, de glindse i Solfinnet; og de gamle Duemødre brusede sig op og sagde til Ungerne, „staa i Gruppe! staa i Gruppe!“ — for saa toge de sig bedre ud.

„Hvad er det smaa Graa, der løber mellem os?“ spurgte en gammel Due, som havde Rødt og Grønt igjennem Dinene. „Smaa Graa! smaa Graa!“ sagde hun,

„Det er Spurve! skikkelige Dyr! vi have altid havt Ord for at være fromme, og saa faae vi lade dem pille op! — De tale ikke med og skrabe saa net med Benet!“

Saa de skrabe, tre Gange skrabe de med det venstre Been, men de sagde ogiaa Pip og saa kjendte de hverandre, det var tre Spurve fra det afbrændte Huus. —

„Her er overmaade godt at æde!“ sagde Spurvene.

Og Duerne gik rundt om hverandre, brystede sig og havde indvendig Mening.

„Seer du Brysteduen?“ sagde den ene om den anden, „og seer du hende, hvor hun sluger Orter? hun faaer for mange! hun faaer de bedste! kurr kurr!“

seer du hvor hun der bliver skaldet i Rammen! seer du det søde, det arrige Dyr! knurre, knurre!“ og saa skinnede paa dem Allesammen Dinene røde af Arrighed. „Staa i Gruppe, staa i Gruppe! Smaa Graa! smaa Graa! Knurre, knurre, kurre! gif det i et Bæk og saaledes gaaer det endnu om tusinde Aar.

Graaspurvene spiste godt, og de hørte godt, ja de stillede sig endog saa op, men det skædte ikke; mætte vare de; saa gif de fra Duerne og sagde indbyrdes deres Mening om dem, hoppede saa ind under Havestakittet, og da Døren der til Havestuen stod aaben, hoppede den ene op paa Dørtrinet, han var overmat og derfor modig: „pip!“ sagde han, „det ter jeg!“ — „pip!“ sagde den anden, „det tør jeg ogsaa og lidt til!“ og saa hoppede han ind i Stuen. Der var ingen Folk derinde, det saae den tredie nok, og saa fløi han endnu længer op i Stuen og sagde: „heelt ind, eller slet ikke! det er ellers en løierlig Menneſke-Nede den! og hvad her er stillet op! nei hvad er det!“

Lige foran Spurvene blomstrede jo Roserne, de spillede sig der i Vandet, og de fullede Bjælker laae op til den faldefærdige Skorsteen! — Nei, hvad var dog dette! hvor kom det ind i Herregaards-Stuen?

Og Alle tre Spurve vilde flyve hen over Roser og Skorsteen, men det var en flad Bæg, de fløi imod;

det Hele var et Maleri, et stort, prægtigt Stykke, som Maleren havde gjort efter sin lille Tegning.

„Pip!“ sagde Spurvene, „det er Ingenting! det seer bare ud! Pip! det er det Skønne! Kan du begribe det, for jeg kan ikke!“ og saa fløi de, for der kom Mennesker i Stuen.

Nu gif der baade Nar og Dag, Duerne havde mange Gange kurret, for ikke at sige knurret, de arrige Dyr! Graaspurvene havde frosset om Vinteren og levet høit om Sommeren; de vare allesammen forlovede eller gifte, eller hvad man nu vil kalde det. Unger havde de, og Enhvers Unge var, naturligviis, den kjønneste og den klogeste; en fløi her og en fløi der, og mødtes de, saa kjendtes de paa „pip!“ og tre Strab med det venstre Been. Den ældste af dem, det var nu saadan en gammel En, hun havde ingen Rede og hun havde ingen Unger; hun vilde saa gjerne, en Gang til en stor By og saa fløi hun til Kjøbenhavn. —

Der laa et stort Huus med mange Couleurer; det laa lige ved Slottet og Canalen, hvor der vare Skibe med Vbler og Potter. Vinduerne vare bredere for nedend end for oven, og figgede Spurvene derind, saa var hver Stue, syntes dem, ligesom om de saae ned i en Tulipan, alle mulige Couleurer og Snirkler, og midt i Tulipanen stode hvide

Mennesker; de vare af Marmor, nogle vare ogsaa af Gips, men det kommer ud paa Et for Spurve-Dine. Oven paa Huset stod en Metalvogn med Metalheste for, og Seirens Gudinde, ogsaa af Metal, hjorte dem. Det var Thorvaldsens Museum.

„Hvor det skinner! hvor det skinner!“ sagde Spurvefroskenen, „det er nok det Skjonne! pip! her er det dog større end en Paafugl!“ hun huffede endnu paa fra Lille af, hvad der var det største Skjonne, Moderen kjendte. Og hun fløi lige ned i Gaarden; der var ogsaa prægtigt, der var malet Palmer og Grene op ad Væggene, og midt i Gaarden stod en blomstrende stor Rosenbusk; den hældede sine friske Grene med de mange Roser hen over en Grav; og hun fløi derhen, for der gik flere Spurve, „pip!“ og tre Skrab med det venstre Been; den Hilsen havde hun mange Gange gjort i Aar og Dag, og ingen havde forstaaet den, for de, som ere skildte ad, de træffes ikke hver Dag; den Hilsen var blevet til Bane, men idag var der to gamle Spurve og en Unge, der sagde „pip!“ og skrabe med det venstre Been.

„Ih see god Dag, god Dag!“ det var tre Gamle fra Spurveveden og saa en lille en af Familien. „Skal vi træffes her!“ sagde de. „Det er et

fornemt Sted, men her er ikke meget at æde. Det er det Skjønne! pip!”

Dg der kom mange Folk fra Sidekamrene, hvor de prægtige Marmorstikfælsler stode, og de gik hen til Graven, der gjemte den store Mester, som havde formet Marmorstøtterne, og Alle som kom, stode med lysende Ansigter om Thorvaldsens Grav, og Enkelte opsamlede de affaldne Rosenblade og gjemte disse. Der vare Folk langveis fra; de kom fra det store England, fra Tydskland og Frankerige; og den skjønneste Dame tog en af Roserne, lagde den ved sit Bryst. Da troede Spurvene at Roserne regjerede her, at det hele Huus var bygget for deres Skyld, og det syntes de var rigtignok lidt for meget, men da Menneffene allesammen gjorde af Roserne, saa vilde de ikke staae tilbage. „Pip!” sagde de, feiede Gulvet med deres Hale, og saae med det ene Øie paa Roserne; længe saae de ikke, før de vare visse paa at det var de gamle Naboer; og det var det ogsaa. Maleren, som havde tegnet Rosenbussen ved det nedbrændte Huus, havde siden ud paa Aaret faaet Lov til at grave den op, og da givet Bygmesteren den, thi ingen Roser var deiligere; og han havde sat den paa Thorvaldsens Grav, hvor den, som Billedet paa det Skjønne, blomstrede og gav sine

røde, duftende Blade at bæres som Grindring til fjerne Lande.

„Har I faaet Ansættelse herinde i Byen?“ spurgte Spurvene. Og Roserne nikkede; de kjendte de graae Naboer og bleve saa glade ved at see dem.

„Hvor det er velsignet at leve og blomstre, at see gamle Venner og hver Dag milde Ansigtter! Her er ligesom om det hver Dag var en stor Helligdag!“

„Pip!“ sagde Spurvene, „jo det er de gamle Naboer! deres Herkomst fra Gadekjæret huske vi! pip! hvor de ere komne til Ure! Somme komme da ogsaa sovende til det. Og hvad Kart der er ved saadan en rød Klat, veed jeg ikke! — Og der sidder da et visstent Blad, for det kan jeg see!“

Og saa nippede de i det, saa at Bladet faldt af, og friskere og grønnere stod Træet, og Roserne duftede i Solfinnet paa Thorvaldsens Grav, til hvis udsødelige Navn deres Skjønhed sluttede sig.

Stoppenaalen.

(Har været trykt i "Gæa" for 1846.)

Der var engang en Stoppenaal, der var saa stin paa det, at hun bildte sig ind, at hun var en Synaal.

„Seer nu bare til, hvad I holde paa!“ sagde Stoppenaalen til Fingrene, der toge den frem. „Tab mig ikke! falder jeg paa Gulvet, er jeg istand til aldrig at findes igjen, saa stin er jeg!“

„Der er Maade med!“ sagde Fingrene og saa klemte de hende om Livet.

„Seer I, jeg kommer med Suite!“ sagde Stoppenaalen og saa trak den en lang Traad efter sig, men som dog ikke havde Knude.

Fingrene styrede Naalen lige mod Koffepigens Løffel, hvor Overlæderet var revnet og nu skulde det syes sammen.

„Det er et nedrigt Arbeide!“ sagde Stoppenaalen. „Jeg gaaer aldrig igjennem, jeg knækker! jeg knækker!“ — og saa knak hun. „Sagde jeg det ikke nok!“ sagde Stoppenaalen, „jeg er for stin!“

Nu duer hun ikke til Noget, meente Fingrene, men de maatte dog holde fast, Koffepigen dryppede Laf paa hende, og stak hende saa foran i sit Tørklæde.

„See, nu er jeg en Brystnaal!“ sagde Stoppe-naalen; „jeg vidste nok, at jeg kom til Gre; naar man er noget, bliver man altid til noget;“ og saa lo hun indvendig, for man kan aldrig see udbendig paa en Stoppenaal, at den leer; der sad hun nu saa stolt, som om hun kjørte i Karret og saae til alle Sider.

„Maa jeg have den Gre at spørge om De er af Guld,“ spurgte hun Knappenaalen, som var Ra-bo. „De har et deiligt Udseende og deres eget Hoved, men lille er det! De maa see til at det voxer ud, thi man kan ikke alle lakkes paa Enden!“ og saa reiste Stoppenaalen sig saa stolt i Beiret, at hun gif af Tørklædet og i Bassen, just som Koffepigen skyl-lede ud.

„Nu gaae vi paa Reise!“ sagde Stoppenaalen, „bare jeg ikke bliver borte!“ men det blev hun.

„Jeg er for fin for denne Verden!“ sagde hun da hun sad i Rendestenen. „Jeg har min gode Be-vidsthed og det er altid en lille Fornøielse!“ og saa holdt Stoppenaalen sig rank og tabte ikke sit gode Humeur.

Dg der feilede Alleslags hen over den, Pinde,

Straae, Stumper af Aviser. „See, hvor de seile!“ sagde Stoppenaalen. „De veed ikke hvad der stikker under dem! jeg stikker, jeg sidder her. See, der gaaer nu en Pind, den tænker paa ingen Ting i Verden uden paa „Pind“ og det er den selv; der flyder et Straa, see hvor det svaier, see hvor det dreier! tænk ikke saa meget paa dig selv, du kunde støde dig paa Brostenene! — der flyder en Avis! — glemt er det, som staaer i den og dog breder den sig! — Jeg sidder taalmodig og stille! jeg veed hvad jeg er og det bliver jeg!“ —

En Dag var der noget, der skinnede saa deligt tæt ved, og saa troede Stoppenaalen, at det var en Diamant, men det var et Flaskefaar og da det skinnede, saa talte Stoppenaalen til det og gav sig tilkjende som Brystnaal! „De er nok en Diamant?“ — „Ja, jeg er saadant noget!“ og saa troede den ene om den anden, at de vare rigtig kostbare og saa talte de om hvor hovmodig Verden var.

„Ja, jeg har boet i en Kasse hos en Jomfru,“ sagde Stoppenaalen, „og den Jomfru var Koffepige; hun havde paa hver Haand fem Fingre, men noget saa indbildsk, som de fem Fingre, har jeg ikke kjendt, og saa vare de kun til for at holde mig, tage mig af Kasse og lægge mig i Kasse!“

„Var der Glands ved dem?“ spurgte Flaskefaaret.

„Glands!“ sagde Stoppenaalen, „nei, der var Hovmod! de vare fem Brødre, alle fødte „Jingre,“ de holdt sig ranke op til hverandre, skjøndt af forskjellig Længde; den yderste af dem: Tømmeltot, var kort og tyk, han gik udenfor Geledet, og saa havde han kun eet Knæk i Ryggen, han kunde kun bukke een Gang, men han sagde: at blev han hugget af et Menneſke, saa var hele det Menneſke spoleret for Krigstjeneste. Slikpot kom i Sødte og Suurt, pegede paa Sol og Maane, og det var ham, der klemte, naar de skrev; Langemand saae de andre over Hovedet; Guldbrand gik med Guldring om Maven og lille Beer Spillemand bestilte ikke noget og deraf var han stolt. Pral var det og Pral blev det og saa gik jeg i Bassen!“

„Og nu sidde vi og glindse!“ sagde Glasſkaaret. I det samme kom der mere Vand i Rendestenen, den strømmede over alle Bredder og rev Glasſkaaret med sig.

„See nu blev det forfremmet!“ sagde Stoppenaalen, „jeg bliver siddende, jeg er for fin, men det er min Stolthed og den er agtværdig!“ og saa sad den rank og havde mange Tanker.

„Jeg skulde næsten troe at jeg er født af en Solstraale, saa fin er jeg! synes jeg ikke ogsaa, at Solen altid søger mig under Vandet. Ak, jeg er saa

fin, at min Moder ikke kan finde mig, Havde jeg mit gamle Die, som knak, saa troer jeg at jeg kunde græde! — skjøndt jeg gjorde det ikke — græde det er ikke fiint!”

En Dag laae der nogle Gadedrenge og ragede i Rendestenen, hvor de fandt gamle Søm, Skillinger og saadant noget. Det var Griseri, men det var nu deres Fornøielse.

„Av!” sagde den Ene, han stak sig paa Stoppenaalen. „Det er ogsaa en Fyr!”

„Jeg er ingen Fyr, jeg er en Froken!” sagde Stoppenaalen, men ingen hørte det; Laffet var gaaet af den og sort var den blevet, men sort gjør tyndere og saa troede den at den var endnu finere, end før.

„Der kommer en Eggesfal seilende!” sagde Drengene, og saa stak de Stoppenaalen fast i Skallen.

„Hvide Bægge og selv sort!” sagde Stoppenaalen, „det klæder! saa kan man dog see mig! — bare jeg ikke bliver søsyg, for saa knækker jeg mig!” — men den blev ikke søsyg og den knak sig ikke.

„Det er godt mod Søsyge at have Staalmaave og saa altid huske paa at man er lidt mere end et Menneske! nu er mit gaaet over! jo finere man er, desmere kan man holde ud.”

„Kraft!” sagde Eggesfalten, der gif et Bog-

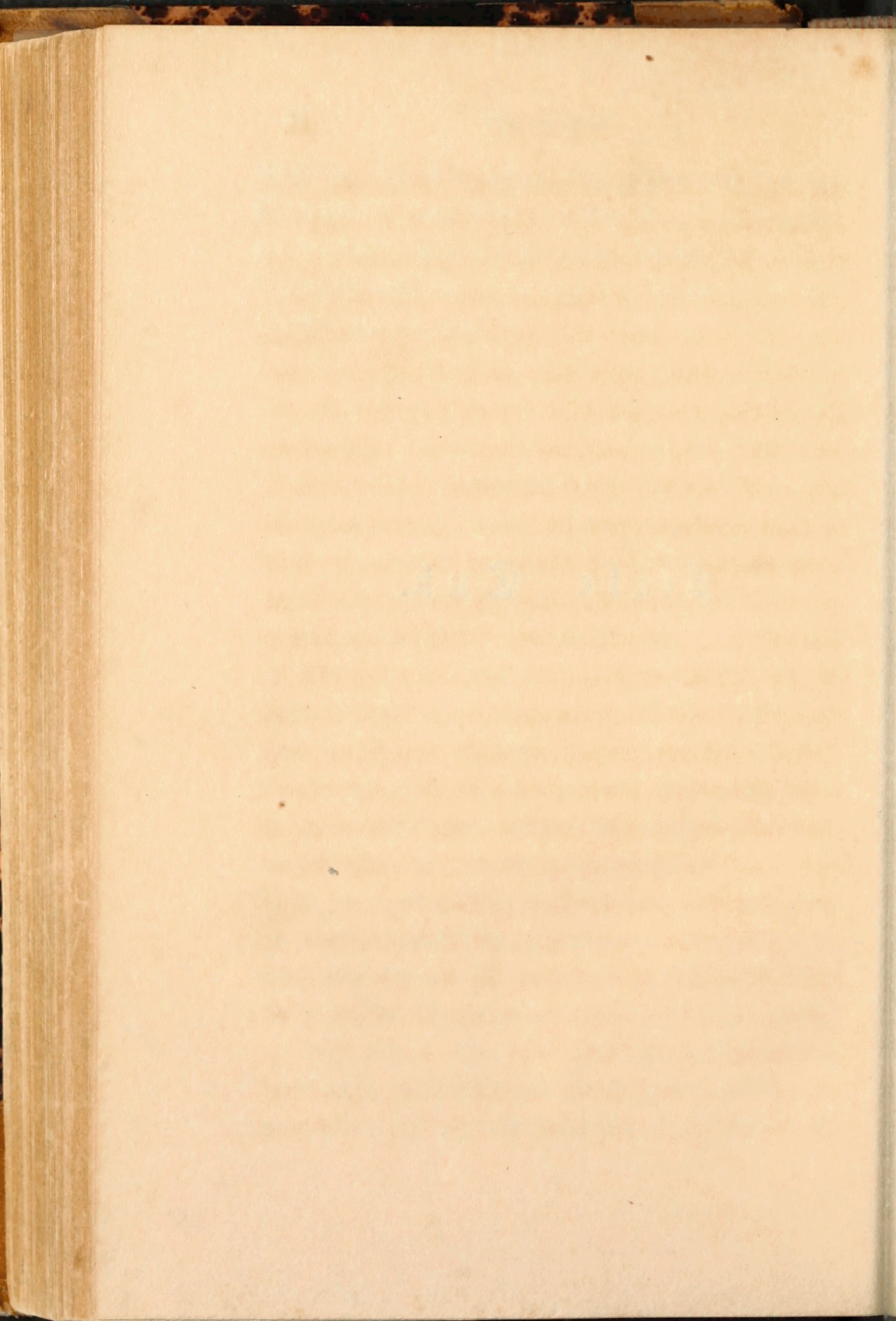

mandslæs over den. „Hu, hvor det klemmer!“ sagde Stoppenaalen, „nu bliver jeg dog søsyg! jeg knækker! jeg knækker!“ men den knak ikke, skjøndt der gik et Vognmandslæs over, den laae paa langs — og der kan den blive liggende!

Gille Cuk.

Ja, det var den lille Tuf, han hede egentlig ikke Tuf, men dengang han ikke kunde tale rigtig endnu kaldte han sig selv Tuf; det skulde betyde Carl, og det er godt man veed det; han skulde passe sin Søster Gustave, som var meget mindre, end han, og saa skulde han ogsaa lære sin Lerie, men de to Ting vil ikke gaae paa engang. Den stakkels Dreng sad med sin lille Søster paa Skjødets og sang alle de Viser, han kunde, og imidlertid stottede Dinene til Geographi=Bogen, der laa aaben for ham; han skulde til imorgen kunne udenad alle Byerne i Sjællands Stift og vide om dem Alt, hvad der kunde vides.

Nu kom hans Moder hjem, for hun havde været ude, og hun tog den lille Gustave; Tuf løb til Vinduet og læste saa at han næsten læste sig Dinene ud, for det var nær ved at blive mørkt og det blev mere, men Moder havde ikke Raad til at kjøbe Lys.

„Der gaaer den gamle Basterkone omme fra Strædet!“ sagde Moderen, idet hun saae ud af Vin-

duet. „Hun kan knap bære sig selv og saa maa hun bære Spanden fra Posten; spring du ud, lille Tuk, og vær en velsignet Dreng! hjælp den gamle Kone!“

Dg Tuk sprang ligestrax og hjalp, men da han saa kom hjem, var det mørk Aften, Lys var der ikke at jnakke om, han skulde i sin Seng; det var en gammel Slagbænk; i den laa han og der tænkte han paa sin Geographi Lexie: Sjællands Stift og Alt hvad Læreren havde fortalt. Der skulde rigtignok have været læst, men det kunde han jo ikke nu. Geographi-Bogen stak han ind under sin Hovedpude, for han havde hørt, at det skulde hjælpe betydeligt til at huske sin Lexie, men det er ikke til at stole paa.

Der laa han nu og tænkte og tænkte, og saa var det lige med eet, som om Nogen kysede ham paa Dine og Mund, han sov og sov dog ikke; det var ligesom om han saae den gamle Vaskerkones milde Dine see paa ham, og hun sagde: „det vilde være en stor Synd om du ikke skulde kunne din Lexie! du hjælp mig, nu skal jeg hjælpe dig, og vor Herre vil altid gjøre det!“

Dg lige med eet saa friblede og frablede Bogen under Hovedet paa lille Tuk:

„Kykelfy! put! put!“ det var en Høne, der kom og det fra Kjøgeby. „Jeg er een af Kjøgehøns!“ og saa sagde den hvor mange Indvaanere, og

om Slaget der havde staaet, og det var nu ikke noget at tale om.

„Krible krable, bums!“ der dumpede en; det var en Fugl af Træ, som nu kom; det var Poppegøien fra Fugleskydningen i Præstø. Den sagde, at der var ligesaa mange Indvaanere, som den havde Søm i Livet; og den var noget stolt: „Thorvaldsen har boet paa Hjørnet af mig. Bums! jeg ligger deilig!“

Men lille Tuf laa ikke, han var med eet til Hest. I Gallop, i Gallop gif det. En prægtigklædt Ridder med skinnende Hjelmbuff og vaiende Fjerbuff havde ham foran sig paa Hesten og de rede igjennem Skoven til den gamle By, Bordingborg, og den var en stor, en levende By; høie Taarne knejsede paa Kongeborgen, og Vysene skinnede langt ud igjennem Vinduerne; derinde var Sang og Dands; Kong Baldemar og stadselige unge Hoffroener gif i Dandsen. — Det blev Morgen, og ligesom Solen kom, sank Byen hen og Kongens Slot, det ene Taarn efter det andet, tilsidst stod kun eet eneste paa Banke, hvor Slottet havde staaet, og Byen var saa lille bitte og saa fattig, og Skoledrengene kom med deres Bøger under Armen og sagde „2000 Indvaanere“, men det var ikke sandt, saa mange var der ikke.

Dg lille Luf laa i sin Seng, han syntes at han drømte og at han ikke drømte; men Nogen var der tæt ved ham:

„Lille Luf! lille Luf!“ blev der sagt; det var en Sømand, en ganske lille Person, som om det kunde være en Cadet, men det var ikke en Cadet. „Jeg skal hilse saa meget slittig fra Corsøer, den er en By, som er i Opkomst! den er en levende By, den har Dampskib og Postvogn; engang skulde den altid kaldes æfel, men det var gammel Mening. „Jeg ligger ved Havet,“ siger Corsøer, „jeg har Landevei og jeg har Lystskov, og jeg har født en Digter, som var morsom, og det ere de ikke alle. Jeg har villet sende et Skib rundt om Jorden, jeg gjorde det ikke, men kunde have gjort det, og saa lugter jeg saa deilig, lige ved Porten, der blomstre de yndigste Roser!“

Lille Luf saae dem, det blev Rødt og Grønt for hans Dine, men da der kom Ro i Couleurerne var det en heel skovgroet Skrant tæt ved den klare Fjord; og oven over laa en prægtig gammel Kirke med to høie, spidse Kirketaarne: fra Skranten sprang Kilderne i tykke Vandstraaler, saa at det pladsfede efter, og tæt ved sad en gammel Konge med Guldkrone om sit lange Haar; det var Kong Groar ved Kilderne; det var ved Roeskilde By, som man kalder den nu. Dg hen over Skranten, ind i den gamle

Kirke, gif alle Danmarks Konger og Dronninger
 Haand i Haand, alle med Guldkrone paa, og Drøg-
 let spillede og Kilderne rislede. Den lille Tuf
 saae Alt, hørte Alt. „Glem ikke Stænderne!“ sagde
 Kong Hroar.

Lige med eet var Alting borte igjen; ja, hvor
 blev det af? det var ligesom man vender et Blad i
 en Bog. Og nu stod der en gammel Kone, det var
 en Lugekone, hun kom fra Sorø, hvor der voxer
 Græs paa Torvet. Hun havde sit graae Lærreds
 Forklæde over Hovedet og ned ad Ryggen; det var
 saa vaadt, det maatte have regnet: „ja, det har det!“
 sagde hun, og saa kunde hun noget Morsomt af
 Holbergs Comedier og hun vidste om Baldemar
 og Absalon; men lige med eet, saa krøb hun sam-
 men, rokkede med Hovedet, det var ligesom om hun
 vilde springe: „foar!“ sagde hun, „det er vaadt,
 det er vaadt, det er gravstille godt — i Sorø!“ hun
 var lige med eet en Frø, „foar!“ og saa var hun
 den gamle Kone igjen. „Man maa klæde sig efter
 Veiret!“ sagde hun. Det er vaadt, det er vaadt!
 min By er ligesom en Flaske; man kommer ind ved
 Proppen, og der maa man ud igjen! jeg har havt
 Maller og nu har jeg friske rødmosfede Dreng
 paa Bunden af Flasken; der lære de Viisdom: Græsk!
 Græsk! foar!“ det klang ligesom naar Frøerne synge,

eller man gaaer i Mosevand med store Støvler. Det var altid den samme Lyd, saa eens, saa kjedelig, saa kjedelig, at lille Tuf faldt i en ordentlig Søvn, og den kunde han have godt af.

Men ogsaa i denne Søvn kom en Drøm, eller hvad det nu var: hans lille Søster Gustave med de blaae Dine og det gule krøllede Haar var med eet en voren, deilig Pige, og uden at have Binger paa kunde hun flyve og de fløi henover Sjælland, over de grønne Skove og de blaae Baaede.

„Hører du Hanegal, lille Tuf! kyseky!
Hønsene flyve op fra Kjøgeby! du faaer en Høns-
gaard, saa stor, saa stor, du vil ikke lide Sult og
Nød! Poppegøien skal du flyde, som man siger,
du bliver en riig og lykkelig Mand! din Gaard skal
kneise, som Kong Baldemars Taarn, og rigt skal den
bygges med Billedstøtter af Marmor, som dem fra
Præstø-Hjørne, du forstaaer mig nok. Dit Navn
skal med Roes flyve vidt ud om Verden, som Skibet,
der skulde have gaaet fra Corsøer, og i Roeskilde-By
— — „huff paa Stænderne!“ sagde Kong Hroar;
der skal du tale godt og klogt, lille Tuf, og naar
du saa kommer engang i din Grav, skal du sove saa
stille — —“.

„— Som om jeg laae i Sorø!“ sagde Tuf,
og saa vaagnede han; det var klar Morgen, han

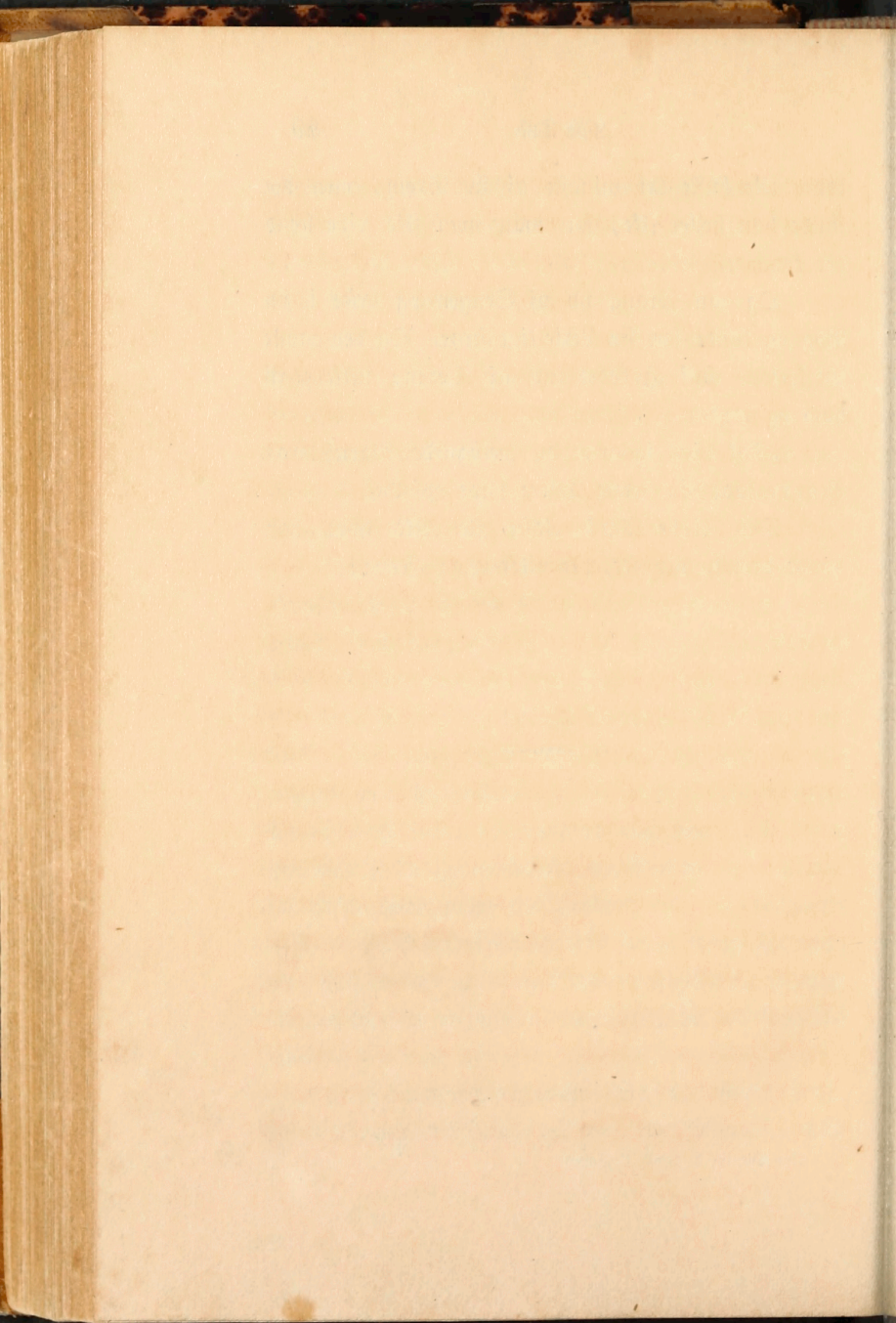
kunde ikke huske det mindste af sin Drøm, men det skulde han heller ikke, for man maa ikke vide hvad der kommer.

Dg han sprang ud af Sengen og læste i sin Bog og kunde saa sin Lexie lige strax. Dg den gamle Vasserkone stak Hovedet ind af Døren, nikkede til ham og sagde:

„Tak for igaar, du velsignede Barn! vor Herre lade din bedste Drøm blive opfyldt!“

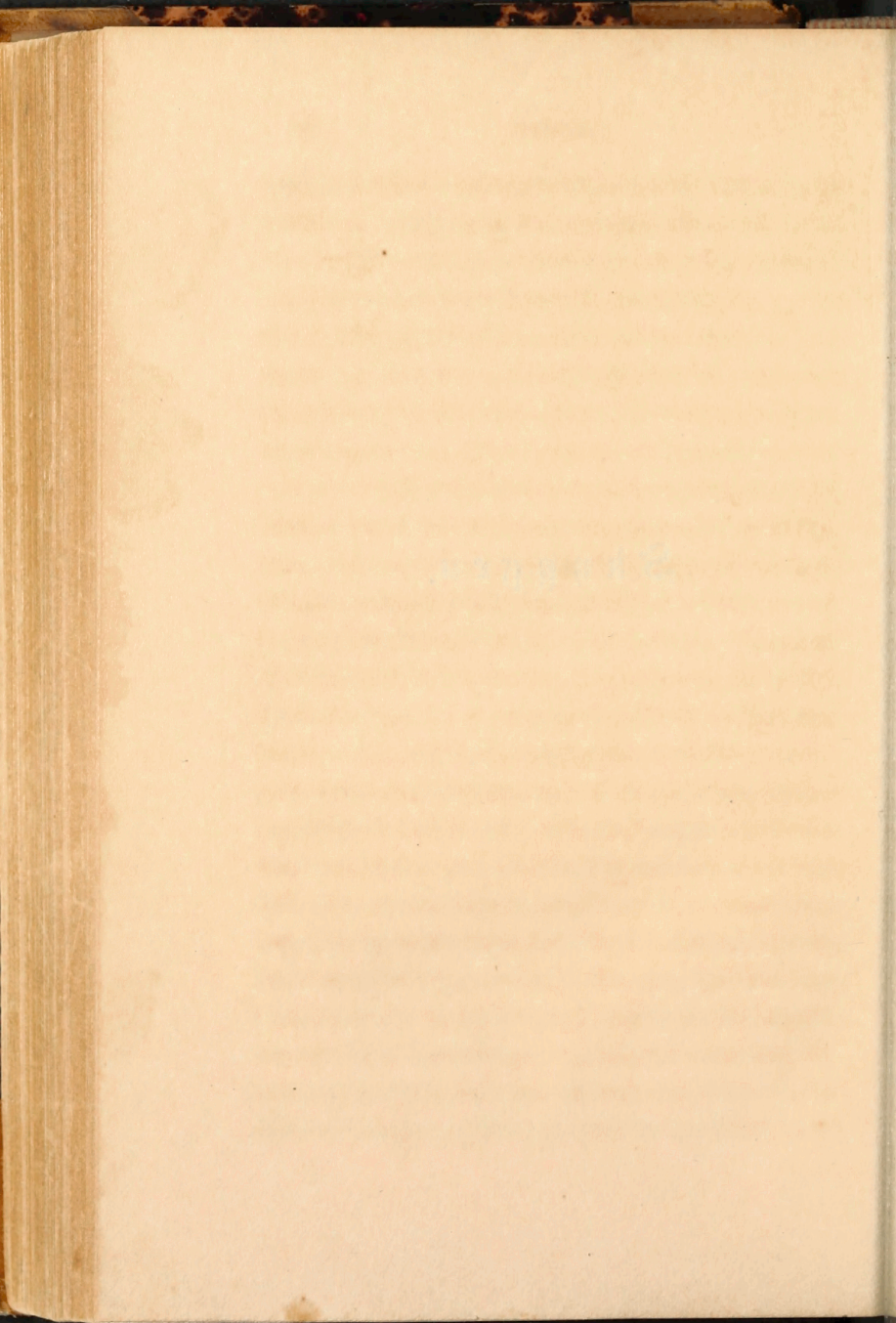
Den lille Tuf vidste slet ikke hvad han havde drømt, men see, det vidste vor Herre!

Skyggen.

I de hede Lande, der kan rigtignok Solen brænde!
Folk blive ganske mahognibrune; ja i de allerhedeste
Lande brændes de til Negre, men det var nu kun til
de hede Lande, en lærd Mand var kommen fra de
kolde; der troede han nu at han kunde løbe om, lige-
som der hjemme, jo det blev han snart vant fra.
Han og alle fornuftige Folk maatte blive inde, Vin-
dus-Skodder og Døre bleve lukkede den hele Dag;
det saae ud som hele Huset sov eller der var ingen
hjemme. Den smalle Gade med de høie Huse, hvor
han boede, var nu ogsaa bygget saaledes at Sol-
skinnet fra Morgen til Aften maatte ligge der, det
var virkelig ikke til at holde ud! — Den lærde
Mand fra de kolde Lande, det var en ung Mand,
en klog Mand, han syntes, han sad i en gloende
Duv; det tog paa ham, han blev ganske mager, selv
hans Skygge krøb ind, den blev meget mindre end

hjemme, Solen tog ogsaa paa den. — De levede først op om Astenen, naar Solen var nede.

Det var ordentlig en Fornøielse at see paa; saasnart Lyset blev bragt ind i Stuen, strakte Skyggen sig heelt op ad Bæggen, ja saa gar hen ad Loftet, saa lang gjorde den sig, den maatte strække sig for at komme til Kræfter. Den Lærde gif ud paa Altanen, for at strække sig der, og altsom Stjernerne kom frem i den deilige klare Luft, var det for ham, som kom han tillive igjen. Paa alle Altaner i Gaden, og i de varme Lande har hvert Vindue en Altan, kom Folk frem, for Luft maa man have, selv om man er vant til at være mæhogni! Der blev saa levende oppe og nede. Skomagere og Skræddere, alle Folk slottede ud paa Gaden, der kom Bord og Stol, og Lyset brændte, ja over tusind Lys brændte, og den ene talte og den anden sang, og Folk spadserede, Bognene kjørte, Gæsterne gif: klinge-lingeling! de har Klokker paa; der blev Liig begravede med Psalmesang, Gadedrengene ffjod med Troldskjællinger, og Kirkeklokkerne ringede, jo der var rigtig nok levende nede i Gaden. Kun i det ene Huus, som laa ligeoverfor hvor den fremmede lærde Mand boede, var der ganske stille; og dog boede der Nogen, for der stod paa Altanen Blomster, de groede saa deiligt i den Solhede, og det kunde de ikke, uden at de bleve vandede, og Nogen maatte jo vande dem;

Folk maatte der være. Døren derovre kom ogsaa op ud paa Aftenen, men der var mærkt derinde, i det mindste i det forreste Bærelse, dybere inde fra lod Musik. Den fremmede lærde Mand syntes, den var ganske mageløs, men det kunde nu ogsaa gjerne være at han kun bildte sig det ind, for han fandt Alting mageløst derude i de varme Lande, naar der kun ingen Sol havde været. Den Fremmedes Bert sagde at han ikke vidste, hvem der havde leiet Gjenboens Huus, man saae jo ingen Folk og hvad Musikken angik, syntes han, at den var gruelig kjedelig. „Det er ligesom om En sad og øvede sig paa et Stykke, han ikke kan komme ud af, altid det samme Stykke. „Jeg faaer det dog ud!“ siger han nok, men han faaer det dog ikke ud hvor længe han spiller.“

En Nat vaagnede den Fremmede, han sov for aaben Altandør, Gardinet foran den løstede sig i Binden, og han syntes at der kom en forunderlig Glands fra Gjenboens Altan, alle Blomsterne skinnede som Flamme, i de deiligste Farver, og midt imellem Blomsterne stod en slank, yndig Jomfru, det var som om ogsaa hun lyst; det skar ham virkelig i Dinene, han luffede dem nu ogsaa saa forskædelig meget op og kom lige af Sønnen; i et Spring var han paa Gulvet, ganske sagte kom han bag Gardinet, men Jomfruen var borte, Glandsen var borte; Blom-

sterne skinnede slet ikke, men stode meget godt, som altid; Døren var paa klem, og dybt indeklang Musikken saa blød og deilig, man kunde ordentlig falde hen i søde Tanker derved. Det var dog ligesom en Trolddom og hvem boede der? Hvor var den egentlige Indgang? Hele Stue-Øtogen var Boutik ved Boutik, og der kunde Folk jo dog ikke altid løbe igjennem.

En Aften sad den Fremmede ude paa sin Altan, inde i Stuen bag ved ham brændte Lyset, og saa var det jo ganske naturligt at Skyggen af ham gik over paa Gjenboens Bæg; ja der sad den lige over for mellem Blomsterne paa Altanen; og naar den Fremmede rørte sig, saa rørte Skyggen sig ogsaa, for det gjør den. —

„Jeg troer min Skygge er det eneste Levende, man seer derover!“ sagde den lærde Mand. „See hvor net den sidder mellem Blomsterne, Døren staaer halv paa klem, nu skulde Skyggen være saa snild og gaae indenfor, see sig om, og saa komme og fortælle mig hvad den havde seet! ja Du skulde gjøre Gavn!“ sagde han i Spøg! „Vær saa god at træde indenfor! naa! gaaer Du?“ og saa nikkede han til Skyggen og Skyggen nikkede igjen. „Ja saa gaa, men bliv ikke borte!“ og den Fremmede reiste sig og hans Skygge ovre paa Gjenboens Altan reiste sig ogsaa; og den

Fremmede dreiede sig og Skyggen dreiede sig ogsaa; ja dersom Noget ordentligt havde lagt Mærke dertil, da havde de tydeligt kunnet see, at Skyggen gik ind af den halvaabne Altandør hos Gjenboen, lige i det den Fremmede gik ind i sin Stue og lod det lange Gardin falde ned efter sig.

Næste Morgen gik den lærde Mand ud for at drikke Kaffe og læse Aviser. „Hvad er det?“ sagde han, da han kom ud i Solskinnet, „jeg har jo ingen Skygge! saa er den virkelig gaaet i Aftes og ikke kommet igjen; det er noget kjedeligt Noget!“

Og det ærgrede ham, men ikke saa meget fordi at Skyggen var borte, men fordi han vidste, at der var en Historie til om en Mand uden Skygge, den kjendte jo alle Folk hjemme i de kolde Lande, og kom nu den lærde Mand der og fortalte sin, saa vilde de sige, at han gik og lignede efter, og det behøvede han ikke. Han vilde derfor slet ikke tale derom, og det var fornuftigt tænkt.

Om Aftenen gik han ud paa sin Altan igjen, Lyset havde han meget rigtig sat bag ved sig, for han vidste at Skyggen vil altid have sin Herre til Skjærm, men han kunde ikke lokke den; han gjorde sig lille, han gjorde sig stor, men der var ingen Skygge, der kom ingen! Han sagde: hm! hm! men det hjalp ikke.

Ugerligt var det, men i de varme Lande der voxer nu Altting saa gesvindt, og efter otte Dages Forlob mærkede han, til sin store Fornøielse, at der voxede ham en ny Skygge ud fra Benene, naar han kom i Solskin, Roden maatte været blevet siddende. Efter tre Uger havde han en ganske taalelig Skygge, der, da han begav sig hjem til de nordlige Lande, vorte paa Reisen meer og meer, saa at den tilsidst var saa lang og saa stor at det Halve var nok.

Saa kom den lærde Mand hjem og han skrev Bøger om hvad der var Sandt i Verden, og om hvad der var Godt og hvad der var Smukt, og der gik Dage og der gik Aar; der gik mange Aar.

Da sidder han en Aften i sin Stue og saa banker det ganske sagte paa Døren.

„Kom ind!“ siger han, men der kom Ingen; saa lukker han op og der stod for ham saadan et overordentligt magert Menneske, saa han blev ganske underlig. Forresten var Mennesket særdeles fint klædt paa, det maatte være en fornem Mand.

„Hvem har jeg den Ære at tale med?“ spurgte den Lærde.

„Ja det tænkte jeg nok!“ sagde den fine Mand, „at De ikke kjendte mig! jeg er blevet saa meget Lægeme, jeg har ordentlig faaet Kjød og Klæder. De

har nok aldrig tænkt at see mig i saadan en Belmagt. Kjender De ikke deres gamle Skygge? Ja De har vist ikke troet at jeg mere kom igjen. Mig er det gaaet særdeles vel siden jeg sidst var hos dem, jeg er i alle Henseender bleven meget formuende! skal jeg kjøbe mig fri fra Tjenesten, saa kan jeg!" og saa raslede han med et heelt Bunt kostbare Signeter, som hang ved Uhrret, og han stak sin Haand ind i den tykke Guldkjæde, han bar om Halsen; nei, hvor alle Fingrerne glimrede med Diamants Ringe! og det var Altsammen virkeligt.

"Nei, jeg kan ikke komme til mig selv!" sagde den lærde Mand, "hvad er dog alt det!"

"Ja noget Almindeligt er det ikke!" sagde Skyggen, "men De selv hører jo heller ikke til det Almindelige, og jeg, det veed De nok, har fra Barnsbeen traadt i deres Fodspoer. Saa snart De fandt, jeg var moden til at gaae alene ud i Verden, gik jeg min egen Vej; jeg er i de allerbrillanteste Omstændigheder, men der kom en Slags Længsel over mig efter engang at see Dem før de døer, De skal jo døe! jeg vilde ogsaa gjerne gjensee disse Lande, for man holder dog altid af Fædrelandet! — Jeg veed De har faaet en anden Skygge igjen, har jeg noget at betale til den eller dem? De vil bare være saa god at siige det."

"Nei, er det virkelig Dig!" sagde den lærde

Mand, „det er dog høist mærkværdig! aldrig havde jeg troet at Gns gamle Skygge kunde komme igjen som Menneſte!“

„Siig mig hvad jeg har at betale!“ ſagde Skyggen, „for jeg vil nødig ſtaa i nogen Slags Gjæld!“

„Hvor kan Du tale ſaaledes!“ ſagde den lærde Mand, „Hvad Gjæld er her at ſnakke om! vær ſaa fri, ſom Nogen! jeg glæder mig overordentlig ved din Lykke! ſid ned, gamle Ven og fortæl mig bare lidt om hvorledes det er gaaet til, og hvad Du ſaae øvre hos Gjenboens, der i de varme Lande!“ —

„Ja, det ſkal jeg fortælle Dem,“ ſagde Skyggen og ſatte ſig ned, „men ſaa maa De ogſaa love mig, at De aldrig til Nogen her i Byen, hvor De endogſaa træffer mig, ſiger at jeg har været deres Skygge! jeg har ifinde at forlove mig; jeg kan føde mere end een Familie!“ —

„Vær ganſke rolig!“ ſagde den lærde Mand, „jeg ſkal ikke ſige Nogen hvem Du egentlig er! her er min Haand! jeg lover det og en Mand et Ord!“

„Et Ord en Skygge!“ ſagde Skyggen, og ſaaledes maatte den jo tale.

Det var ellers virkelig ganſke mærkværdigt hvor meget Menneſte den var; ganſke fortklædt var den og i det allerfineſte forte Klæde, lakerede Støvler, og Hat der kunde ſmække ſammen, ſaa at den blev bar Pul

og Skygge, ikke at tale om hvad vi allerede veed her var, Signeter, Guldhalskjæde og Diamantringe; jo, Skyggen var overordentlig godt klædt paa, og det var just det, som gjorde at den var ganske et Menneske.

„Nu skal jeg fortælle!“ sagde Skyggen, og saa satte den sine Been med de lakerede Støvler saa haardt, den kunde, ned paa Græset af den lærde Mand's nye Skygge, der laa som en Buddelhund ved hans Fodder, og det var nu enten af Fornød eller maaskee for at faae den til hænge ved; og den liggende Skygge, holdt sig saa stille og rolig, for ret at høre efter; den vilde nok vide hvorledes man saaledes kunde komme løs og tjene sig op til sin egen Herre.

„Veed De, hvem der boede i Gjenboens Huus?“ sagde Skyggen, „det var den deiligste af Alle, det var Poesien! Jeg var der i tre Uger og det er ligesaa virkende, som om man levede i tre tusind Aar og læste Alt hvad der var digtet og skrevet, for det siger jeg og det er rigtigt. Jeg har seet Alt og jeg veed Alt!“

„Poesien!“ raabte den lærde Mand! „ja, ja — hun er tidt Eremit i de store Byer! Poesien! ja jeg har seet hende et eneste kort Dieblif, men Sønnen sad mig i Dinene! hun stod paa Altanen og skinnede

som Nordlyset skinner; Fortæl, fortæl! Du var paa Altanen, Du gik ind ad Døren og saa — —!”

„Saa var jeg i Forgemaffet!” sagde Skyggen. „De har altid siddet og seet over til Forgemaffet. Der var slet intet Lys, der var en Slags Tusmørke, men den ene Dør stod aaben ligesom den anden i en lang Række Stuer og Sale; og der var lyst op, jeg var reent blevet slaaet ihjel af Lys, var jeg kommet heelt ind til Jomfruen; men jeg var besindig, jeg gav mig Tid og det skal man gjøre!”

„Dg hvad saae Du saa?” spurgte den lærde Mand.

„Jeg saae Altting, og jeg skal fortælle Dem det, men, — det er slet ingen Stolthed af mig, men — som Fri og med de Kundskaber jeg har, ikke at tale om min gode Stilling, mine fortræffelige Omstændigheder, — saa ønskede jeg gjerne at de vilde sige De til mig!”

„Om Forladelse!” sagde den lærde Mand, „det er gammel Bane, som sidder fast! — De har fuldkommen Ret! og jeg skal huske det! men nu fortæller De mig Alt hvad De saae!” —

„Altting!” sagde Skyggen, „for jeg saae Alt og jeg veed Alt.”

„Hvorledes saae der ud i de inderste Sale?”

spurgte den lærde Mand. „Var der som i den friske Skov? Var der som i en hellig Kirke? Vare Salene som den stjerneklare Himmel, naar man staaer paa de høie Bjerge?“

„Alting var der!“ sagde Skyggen. „Jeg gik jo ikke ganske heelt ind, jeg blev i det forreste Værelse i Tusmørket, men der stod jeg særdeles godt, jeg saae Alting og jeg veed Alting! Jeg har været ved Poesiens Hof, i Førgemaffet.“

„Men hvad saae De? Gik gjennem de store Sale alle Oldtidens Guder? Kjømpede der de gamle Helte? Legede søde Børn og fortalte deres Drømme?“

„Jeg siger Dem, jeg var der og De begriber, jeg saae Alting, hvad der var at see! havde De kommet derover, var de ikke blevet Menneſte, men det blev jeg! og tillige lærte jeg at kjende min inderste Natur, mit Medfødt, det Familiefab, jeg havde med Poesien. Ja den Gang jeg var hos Dem, tænkte jeg ikke over det, men altid, De veed det, naar Sol gik op og Sol gik ned, blev jeg saa underlig stor; i Maaneskin var jeg næsten ved at være tydeligere end De selv; jeg forstod ikke den Gang min Natur, i Førgemaffet gik det op for mig! jeg blev Menneſte! — Moden kom jeg ud, men De var ikke længere i de varme Lande; jeg skammede mig som Menneſte ved at gaae som jeg gik, jeg trængte til Støvler, til Klæder, til

hele denne Menneſte=Jernis, ſom gjør et Menneſte kjendeligt. — Jeg tog Bei, ja, Dem ſiger jeg det, De ſætter det jo ikke i nogen Bog, jeg tog Bei til Kaſtekonens Skjort, under det ſkjulte jeg mig; Konen tænkte ikke paa hvor meget hun glemte; forſt om Aftenen gif jeg ud; jeg løb om i Maaneſfinnet paa Gaden; jeg gjorde mig lang op ad Muren, det killer ſaa deilig i Kyggen! jeg løb op og jeg løb ned, figgede ind af de høieſte Binduer, ind i Salen og paa Tæppet, jeg figgede hvor Ingen kunde figge og jeg ſaae hvad ingen Andre ſaae, hvad Ingen ſkulde ſee! Det er i Grunden en nedrig Verden! jeg vilde ikke være Menneſte, derſom det nu ikke engang var antaget at det var noget at være det! Jeg ſaae det Allerutænkeſtigſte hos Konerne, hos Mændene, hos Forældre og hos de ſøde mageløſe Børn; — jeg ſaae“, ſagde Skyggen, „hvad ingen Menneſker maatte vide, men hvad de Alleſammen ſaa gjerne vilde vide, Ondt hos Naboen. — Havde jeg ſkrevet en Avis, den var bleven læſt! men jeg ſkrev lige til Perſonen ſelv, og der blev en Forfærdelſe i alle Byer hvor jeg kom. De bleve ſaa bange for mig! og de holdt ſaa overordentlig af mig. Profefſorerne gjorde mig til Profefſor, Skråderne gav mig ny Klæder, jeg er godt forſynet; Myntmeſteren ſlog Mynt for mig, og Konerne ſagde, jeg var ſaa kjon! — og ſaa blev jeg den Mand jeg er! og

nu siger jeg Farvel; her er mit Kort, jeg boer paa Solsiden og er altid hjemme i Regnveir!" og saa gif Skyggen.

"Det var dog mærkeligt!" sagde den lærde Mand.

Nar og Dag gif, saa kom Skyggen igjen.

"Hvorledes gaaer det?" spurgte den.

"Ak!" sagde den lærde Mand, "jeg skriver om det Sande og det Gode og det Skjonne, men Ingen bryder sig om at høre Sligt, jeg er ganske fortvivlet, for jeg tager mig det saa nær!"

"Men det gjør jeg ikke!" sagde Skyggen, "jeg bliver feed, og det er det man skal see at blive! ja De forstaaer dem ikke paa Verden. De bliver daarlig ved det. De maa reise! jeg gjør en Reise til Sommer; vil De med? Jeg gad nok have en Reisekammerat! vil De reise med, som Skygge? Det skal være mig en stor Fornøielse at have Dem med, jeg betaler Reisen!"

"Det gaaer vel vidt!" sagde den lærde Mand.

"Det er ligesom man tager det!" sagde Skyggen. "De vil have grumme godt af at reise! vil De være min Skygge saa skal De faae Alting frit paa Reisen!"

"Det er for galt!" sagde den lærde Mand.

„Men saadan er nu Verden!“ sagde Skyggen, „og saaledes bliver den!“ og saa gik Skyggen.

Den lærde Mand havde det slet ikke godt, Sorg og Plage fulgte ham, og hvad han talte om det Sande og det Gode og det Skjonne, det var for de Fleste ligesom Roser for en Ko! — han var ganske syg tilsidst.

„De seer virkelig ud ligesom en Skygge!“, sagde Folk til ham, og det gjøs i den lærde Mand, for han tænkte ved det.

„De skal tage til Bad!“ sagde Skyggen, som kom og besøgte ham, „der er ikke andet for! jeg vil tage Dem med for gammelt Bekjendtskabs Skyld, jeg betaler Rejsen og De gjør Beskrivelsen og er saadan lidt morsom for mig paa Veien! jeg vil til et Bad, mit Skjæg groer ikke ud som det skulde, det er ogsaa en Sygdom, og Skjæg maa man have! Vær De nu fornuftig og tag imod Tilbudet, vi rejse jo som Kammerater!“

Og saa reiste de; Skyggen var da Herre og Herren var da Skygge; de hjorte med hinanden, de rede og gik sammen, Side ved Side, forud og bag efter, saaledes som Solen stod; Skyggen vidste altid at holde sig paa Herrepladsen; og det tænkte den lærde Mand nu ikke saadanne over; han var et meget godt Hjerter, og særdeles mild og venlig, og da sagde han

en Dag til Skyggen: „da vi nu saaledes ere blevne Rejsefammerater, som vi er det og vi tillige ere vorne op fra Barndommen sammen, skulle vi saa ikke drikke Duus, det er dog mere fortroligt!“

„De siger noget!“ sagde Skyggen, som jo nu var den egentlige Herre. „Det er meget ligefremt og velmeent sagt, jeg vil være ligesaa velmenende og ligefrem. De, som en lærd Mand, veed vistnok hvor underlig Naturen er. Somme Mennesker kunne ikke taale at røre ved graat Papir, saa faae de ondt; Andre gaaer det gennem alle Lemmer, naar man lader et Søm glide mod en Glasrude; jeg har ligesaa en Følelse ved at høre Dem sige Du til mig, jeg føler mig ligesom trykket til Jorden i min første Stilling hos Dem. De seer at det er en Følelse, det er ikke Stolthed; jeg kan ikke lade Dem sige Du til mig, men jeg skal gjerne sige Du til Dem, saa er det halve gjort!“

Dg saa sagde Skyggen Du til sin forrige Herre.

„Det er dog vel galt,“ tænkte han, „at jeg maa sige De og han siger Du,“ men nu maatte han holde ud.

Saa kom de til et Bad, hvor der vare mange Fremmede og imellem disse en deilig Kongedatter,

som havde den Sygdom at hun saae altfor godt og det var nu saa angsteligt.

Ligestrax mærkede hun at han, der var kommet, var en ganske anden Person end alle de Andre; „han er her for at saae sit Skjæg til at vore, siger man, men jeg seer den rette Aarsag, han kan ikke kaste Skygge.“

Nysgjærrig var hun blevet; og saa gav hun sig strax paa Spadsfereturen i Tale med den fremmede Herre. Som en Kongedatter behøvede hun ikke at gjøre mange Omstændigheder, og saa sagde hun, „Deres Sygdom er at De ikke kan kaste Skygge.“

„Deres kongelig Høihed maa være betydelig i Bedring!“ sagde Skyggen, „Jeg veed, Deres Onde er at De seer alt for godt, men det har tabt sig, De er helbredet, jeg har just en ganske usædvanlig Skygge! Seer de ikke den Person, som altid gaaer med mig! Andre Mennesker have en almindelig Skygge, men jeg holder ikke af det Almindelige. Man giver sin Tjener finere Klæde i Liberiet end man selv bruger, og saaledes har jeg ladet min Skygge pudse op til Menneske! ja, De seer, at jeg endogsaa har givet ham en Skygge. Det er noget kostbart, men jeg holder af at have noget for mig selv!“ —

„Hyad?“ tænkte Prindsessen, „skulde jeg virkelig være kommet mig! Dette Bad er det første der er til! Vandet har i vor Tid ganske forunderlige Kræfter. Men jeg tager ikke bort, for nu bliver her morsomt; den Fremmede synes jeg overordenligt om. Vare hans Skjæg ikke voxer, for saa reiser han!“

Om Aftenen i den store Balsal dandsede Kongedatteren og Skyggen. Hun var let, men han var endnu lettere, saadan en Dandser havde hun aldrig havt. Hun sagde ham fra hvad Land hun var, og han kjendte Landet, han havde været der, men da var hun ikke hjemme, han havde figet ind af Binduerne foroven og forneden, han havde seet baade det Gne og det Andet, og saa kunde han svare Kongedatteren og gjøre Antydninger, saa hun blev ganske forundret; han maatte være den viseste Mand paa hele Jorden! hun fik saadan en Agtelse for hvad han vidste, og da de saa dandsede igjen, saa blev hun forliebt, og det kunde Skyggen godt mærke, for hun var færdig at see lige igjennem ham. Saa dandsede de nok engang og saa var hun lige ved at sige det, men hun var besindig, hun tænkte paa sit Land og Rige og paa de mange Mennecker, hun skulde regjere over. „En viis Mand er han,“ sagde hun til sig selv, „det er godt! og deiligt dandses han, det er ogsaa godt, men mon han har grundige Kundskaber, det er ligesaa vigtigt! han maa examineres.“ Og saa begyndte hun saa smaat at spørge ham om noget af de Allervanskeligste, hun kunde ikke selv have svart paa det; og Skyggen gjorde et ganske underligt Ansigt.

„Det kan de ikke svare paa!“ sagde Kongedatteren.

„Det hører til min Børne-Lærdom,“ sagde Skyggen, „jeg troer saagar min Skygge der henne ved Døren kan svare derpaa!“

„Deres Skygge!“ sagde Kongedatteren, „det vilde være høist mærkeligt!“

„Ja, jeg siger ikke bestemt at han kan!“ sagde Skyggen, „men jeg skulde troe det, han har nu i saa mange Aar fulgt mig, og hert efter, — jeg skulde troe det! men deres Kongelige Høihed tillader, at jeg gjør Dem opmærksom paa, at han har saa megen Stolthed af at gaae for et Menneske, at naar han skal være i rigtig Humeur, og det maa han være for at svare godt, saa maa han behandles ganske som et Menneske“

„Det kan jeg godt lide!“ sagde Kongedatteren.

Og saa gik hun hen til den lærde Mand ved Døren, og hun talte med ham om Sol og Maane, og om Menneskene baade uden paa og inden i og han svarede saa klogt og godt.

„Hvad det maa være for en Mand, der har saa viis en Skygge!“ tænkte hun, „det vil være en reen Betsignelse for mit Folk og Rige om jeg valgte ham til min Gemal; — jeg gjør det!“

Og de vare snart enige, baade Kongedatteren og Skyggen, men Ingen skulde vide derom før hun kom hjem i sit eget Rige.

„Ingen, ikke engang min Skygge!“ sagde Skyggen, og det havde han nu saadan sine egne Tanker ved! —

Saa vare de i Landet hvor Kongedatteren rejserede naar hun var hjemme.

„Hør min gode Ven!“ sagde Skyggen til den lærde Mand, „nu er jeg blevet saa lykkelig og mægtig, som Noget kan blive, nu vil jeg ogsaa gjøre noget

serdeles for Dig! du skal altid boe hos mig paa Slottet, fjøre med mig i min kongelige Bogn og have hundrede tusinde Rigsdaler om Aaret; men saa maa Du lade dig kalde Skygge af Alle og Enhver; Du maa ikke sige at du har nogensinde været Menneſke og engang om Aaret, naar jeg sidder paa Altanen i Solſkin og lader mig see, maa Du ligge ved mine Fodder, som en Skygge skal! jeg skal sige dig, jeg gifter Kongedatteren, i Aften skal Brylluppet holdes."

"Nei det er dog altfor galt!" sagde den lærde Mand, "det vil jeg ikke, det gjør jeg ikke! det er at bedrage hele Landet og Kongedatteren med! Jeg siger Altid! at jeg er Menneſket, og at du er Skyggen, du er bare klædt paa!"

"Det er der Ingen som troer!" sagde Skyggen, "vær fornuftig, eller jeg kalder paa Bagten!" —

"Jeg gaaer lige til Kongedatteren!" sagde den lærde Mand. "Men jeg gaaer først!" sagde Skyggen, og du gaaer i Arrest!" — og det maatte han, for Skildvagterne de lystrede ham, som de vidste Kongedatteren vilde have.

"Du ryster!" sagde Kongedatteren, da Skyggen kom ind til hende, "er der ſteet Noget? Du maa ikke blive syg til i aften, nu vi skal have Bryllup."

"Jeg har oplevet det Grueligste, der kan opleves!" sagde Skyggen, "tænk Dig — ja, ſaadan en ſtakkels Skyggehjerne kan ikke holde meget ud; — Tænk Dig, min Skygge er blevet gal, han troer at han er Menneſket og at jeg — tænk dig bare, — at jeg er hans Skygge!"

„Det er frygteligt!“ sagde Brindsessen, „han er dog spærret inde?“

„Det er han? Jeg er bange han kommer sig aldrig.“

„Stakkels Skygge!“ sagde Brindsessen, „han er meget ulykkelig; det er en sand Belgjerning at frie ham fra den Smule Liv han har, og naar jeg rigtig tænker over det, saa troer jeg det bliver nødvendigt at det bliver gjort af med ham i al Stilhed!“

„Det er rigtignok haardt!“ sagde Skyggen, „for det var en tro Tjener!“ og saa gav han ligesom et Suk.

„De er en ædel Character!“ sagde Kongedatteren.

Om Aftenen var hele Byen illumineret, og Kanonerne gik af: bum! og Soldaterne præsenterede Gevær. Det var et Bryllup! Kongedatteren og Skyggen gik ud paa Altanen for at lade sig see og faae nok en Gang Hurra!

Den lærde Mand hørte ikke noget til Alt det, for ham havde de taget Livet af. —

Uye Euentyr.

Nye Eventyr

af

H. C. Andersen.

Andet Bind.

Anden Samling.

Kjøbenhavn.

Paa Universitetsboghandler E. A. Reitzels Forlag.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1848.

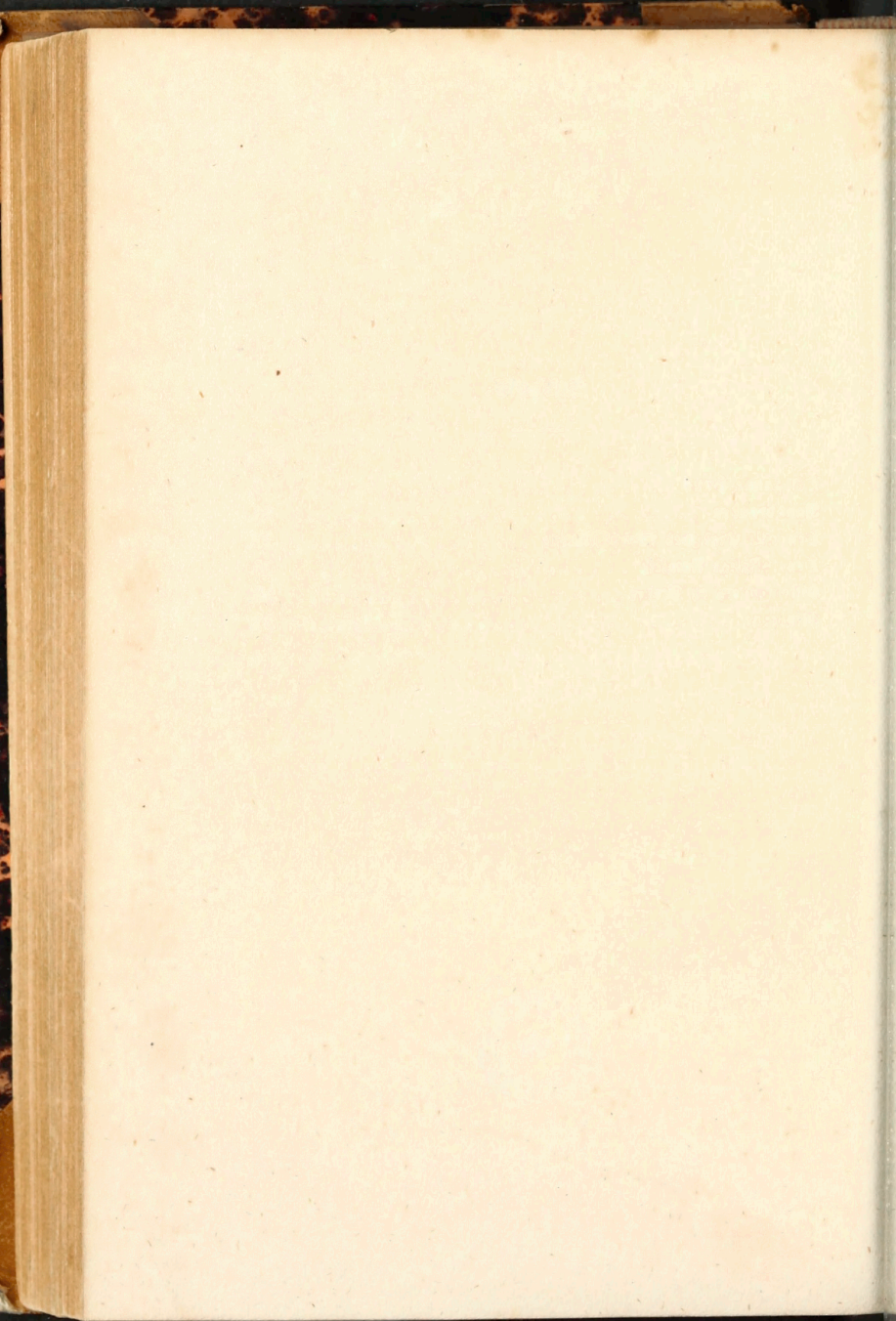
Indhold.

	Side
Det gamle Huus	7.
Banddraaben	23.
Den lille Pige med Svovlsikkerne	29.
Den lykkelige Familie	35.
Historien om en Moder	53.
Flipperne	57.

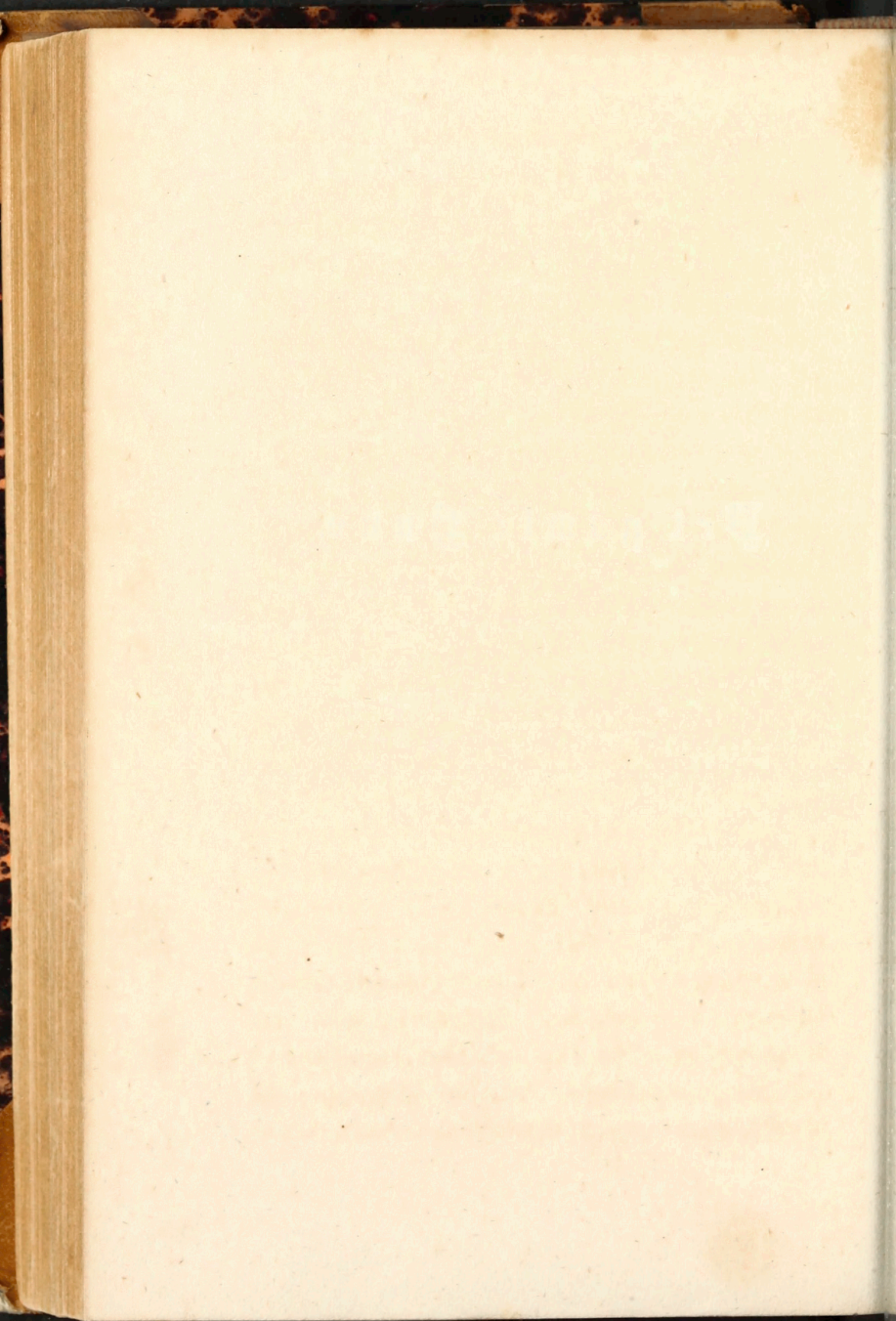

Det gamle Hus.

Der var omme i Gaden et gammelt, gammelt Huus, det var næsten tre hundrede Aar, det kunde man læse sig til paa Bjælken, hvor Aarstallet var skaaret ud tillige med Tulipaner og Humleranker; der stod hele Vers bogstaverede som i gamle Dage, og over hvert Bindue var der i Bjælken snittet et Ansigt, som vrængede; den ene Etage gik et langt Stykke ud over den anden, og lige under Taget var en Bly-Rende med Dragehoved; Regnvandet skulde løbe ud af Gabet, men det løb ud af Maven, for der var Hul paa Renden.

Alle de andre Huse i Gaden vare saa nye og saa nette, med store Ruder og glatte Vægge, man kunde nok see at de vilde ikke have noget at gjøre med det gamle Huus; de tænkte nok: hvor længe skal det Skrummel staae til Spektakel her i Gaden; saa

løber Carnappet saadan ud, at Ingen fra vore Binduer kan see hvad der skeer i den Kant! Trappen er saa bred som til et Slot og saa hei som til et Kirfetaarn. Jerngelænderet seer jo ud som Døren til en gammel Begravelse, og saa har det Mæssingknapper. Det er flaut!”

Lige over for i Gaden var ogsaa nye og nette Huse og de tænkte som de andre, men ved Vinduet her sad en lille Dreng med friske røde Kinder, med klare straalende Dine, han syntes rigtignok bedst om det gamle Huus, og det baade i Solskin og i Maaneskin. Og saae han over paa Muren, hvor Kalken var gaaet af, saa kunde han sidde og udfinde der alle de underligste Billeder, akkurat hvorledes Gaden havde seet ud før med Trapper, Karnapper og spidse Gavle; han kunde see Soldater med Hellebarder, og Tagrender der løb om som Drager og Lindorme. — Det var rigtig nok et Huus at see paa! og derovre boede en gammel Mand, som gif i Skjægs Burer, havde en Kjøle med store Mæssingknapper og en Paryk, som man kunde see var en virkelig Paryk. Hver Morgen kom der til ham en gammel Karl, som rydede op og gif Grinder, ellers var den gamle Mand i de Skjægs Burer ganske alene i det gamle Huus; imellem kom han hen til Vindues-Ruden og saae ud, og den lille Dreng nikkede til ham, og den gamle

Mand nikkede igjen, og saa vare de Bekjendtere og saa vare de Benner, skjøndt de aldrig havde talt med hinanden, men det kunde da ogsaa vare det samme.

Den lille Dreng hørte sine Forældre sige: „den gamle Mand derovre har det meget godt, men han er saa skrækkelig ene!“

Næste Søndag tog den lille Dreng og svøbte noget ind i et Stykke Papir, gik ned i Porten, og da han, som gik Grinder, kom forbi, sagde han til ham: „hør! vil du bringe den gamle Mand derovre dette fra mig! jeg har to Tinsoldater, dette er den ene; han skal have den, for jeg veed at han er saa skrækkelig ene.“

Og den gamle Karl saae ganske fornøiet ud, nikkede og bar Tinsoldaten over i det gamle Huus. Siden kom der Bud om den lille Dreng ikke havde Lyst til selv at komme over at gjøre Besøg, og det fik han Lov til af sine Forældre, og saa kom han over i det gamle Huus.

Og Mæssingknapperne paa Trappe-Gelænderet skinnede meget stærkere end ellers, man skulde troe at de vare polerede i Anledning af Besøget, og det var som om de udskaaarne Trompetere — for der var udskaaet i Døren Trompetere, som stode i Tulipanerne — blæste af alle Kræster, Kinderne saae meget tykkere

ud end før. So de blæste: „Tratteratra! den lille Dreng kommer! tratteratra!“ — og saa gif Døren op. Hele Gangen var med gamle Portrætter, Riddere i Harnisk og Fruer i Silkefjole; og Harniskerne raslede og Silkefjolerne raslede! — Dg saa kom der en Trappe, den gif et stort Stykke opad og et lille Stykke ned — og saa var man paa en Altan, der rigtignok var meget skrøbelig, med store Huller og lange Sprækker, men der vorte Græs og Blade op af dem Allejammen, for hele Altanen udenfor, Gaarden og Muren, var med saa meget Grønt, det saae ud som en Have, men det var kun en Altan. Her stode gamle Urtepotter, som havde Ansigt og Hjel-Drer; Blomsterne de vorte nu ligesom de vilde. I den ene Potte løb det over alle Bredder med Nelliker, det vil sige med det Grønne, Skud ved Skud, og ganske tydeligt sagde det: „Lusten har klappet mig, Solen har kysset mig og lovet mig en lille Blomst paa Søndag, en lille Blomst paa Søndag!“

Dg saa kom de ind i et Kammer, hvor Bæggene vare med Evinelæders Betræk og der var trykt Guldblomster paa.

„Forgyldning forgaaer,

Men Evinelæder bestaaer!“

sagde Bæggene.

Dg der stode Lænestole saa høiryggede, saa ud-

faarne, og med Arme paa begge Sider. „Sid ned! sid ned!“ sagde de „Uh, hvor det knager i mig! nu faaer jeg nok Gigt ligesom det gamle Skab! Gigt i Ryggen, uh!“

Dg saa kom den lille Dreng ind i Stuen hvor Karnappet var og hvor den gamle Mand sad.

„Tak for Tinsoldaten, min lille Ven!“ sagde den gamle Mand. „Dg tak fordi du kommer over til mig!“

„Tak! Tak!“ eller „Knak! Knak!“ sagde det i alle Meublerne; de vare saa mange at de næsten stode hyerandre iveien for at see den lille Dreng.

Dg midt paa Bæggen hang et Skilderi med en deilig Dame, saa ung, saa glad, men ganske klædt paa, som i gamle Dage, med Pudder i Haaret og Klæder, som stode stive; hun sagde hverken „tak“ eller „knak,“ men saae med sine milde Dine paa den lille Dreng, som strax spurgte den gamle Mand: „hvor har du faaet hende?“

„Omme hos Marsskandiseren!“ sagde den gamle Mand. „Der hange saa mange Billeder; Ingen kjende eller bryde sig om dem, for de ere begravede Allesammen, men i gamle Dage har jeg kjendt hende og nu er hun død og borte i et halvhundrede Aar!“

Dg under Skilderiet hang bag Glas en Bouquet visne Blomster; de vare vist ogsaa et halvhun-

drede Aar, saa gamle saae de ud. Og Perpendikelen paa det store Uhr gik frem og tilbage og Viseren dreiede og Alting i Stuen blev endnu ældre, men det mærkede de ikke.

„De sig hjemme,“ sagde den lille Dreng, at Du er saa skræffelig ene!“

„D“ sagde han, „de gamle Tanker, med hvad de kunne føre med sig, komme og besøge mig, og nu kommer du jo ogsaa! — Jeg har det meget godt!“

Dg saa tog han ned af Hylden en Bog med Billeder, der vare hele lange Optog, de forunderligste Karreeter, som man ikke seer dem nu til Dags, Soldater som Kløverknægt og Borgere med veiende Fæner; Skræderne havde deres med en Sax, som blev holdt af to Lover og Skomagerne deres uden Støvle, men med en Drn, som havde to Hoveder, for Skomagerne maa have Alting saaledes at de kunne sige: det er et Par. — Jo det var en Billedbog!

Dg den gamle Mand gik ind i den anden Stue for at hente Syltetoi, Æbler og Nodder; — der var rigtig nok velsignet ovre i det gamle Huus.

„Jeg kan ikke holde det ud!“ sagde Tinsoldaten, som stod paa Dragkisten; „her er saa eensomt og saa sørgeligt; nei, naar man har været i Familiely, kan man ikke vænne sig til dette her! — Jeg kan ikke holde det ud! Den hele Dag er saa lang og Aftenen

er endnu længer! her er slet ikke, somovre hos Dig, hvor din Fader og Moder talte saa fornøiede, og hvor Du og alle 3 søde Børn gjorde saadant et deilig Spektakel. Nei hvor den gamle Mand har det eensomt! troer Du han faaer Kys! troer Du han faaer milde Dine, eller Juletræ! Han faaer ikke noget, uden Begravelse! — jeg kan ikke holde det ud!”

„Du maa ikke tage det saa sørgeligt!“ sagde den lille Dreng; „jeg synes her er saa deiligt og alle de gamle Tanker, med hvad de kunne føre med sig, komme jo og gjøre Besøg!”

„Ja, dem seer jeg ikke og dem kjender jeg ikke!“ sagde Tinsoldaten, „jeg kan ikke holde det ud!”

„Det maa Du!“ sagde den lille Dreng.

Dg den gamle Mand kom med det meest fornøiede Anfigt, det deiligste Syltetoi, Kbler og Rødder, og saa tænkte den lille Dreng ikke paa Tinsoldaten.

Lykkelig og fornøiet kom den lille Dreng hjem, og der gif Uger og der gif Dage, og der blev nikket til det gamle Huus og fra det gamle Huus, og saa kom den lille Dreng derover igjen.

Dg de udskaarne Trompeter blæste: „tratteratratra! der er den lille Dreng! tratteratratra!” og Sværd og Rustning paa Ridderbillederne raslede og Silke-

hjølerne raslede, Svinelæderet talte og de gamle Stole havde Gigt i Ryggen: „av!“ det var affurat ligesom første Gang, for derovre var den ene Dag og Time ligesom den anden.

„Jeg kan ikke holde det ud!“ sagde Tinsoldaten, „jeg har grædt Tin! her er altfor sørgeligt! lad mig heller gaae i Krig og miste Arme og Been! det er dog en Forandring. Jeg kan ikke holde det ud! — nu veed jeg hvad det er at have Besøg af sine gamle Tanker, med hvad de kunne føre med! jeg har havt Besøg af mine og Du kan troe, det er ingen Forneielse i Længden, jeg var tilsidst nær ved at springe ned af Dragkisten. Alle I derovre i Huset saae jeg saa tydeligt, som om I virkeligt var her; det var igjen den Søndag-Morgen, som Du veed nok! Alle I Børn stode foran Bordet og sang eders Psalme, som I synge den hver Morgen; I stode andægtige med foldede Hænder, og Fader og Moder vare ligesaa høitidelige, og saa gik Døren op og den lille Søster Maria, som ikke er to Aar endnu, og som altid dandser naar hun hører Musik eller Sang, hvad Slags det endogsaa er, blev sat ind, — hun skulde det nu ikke, — og saa begyndte hun at dandse, men kunde ikke komme i Tact, for Tonerne vare saa lange, og saa stod hun først paa det ene Been og hældede Hovedet heelt forover, og saa paa det andet Been og hældede

Hovedet heelt forover, men det vilde ikke flaae til. I stode meget alvorlige, Allesammen, skøndt det var nok svært, men jeg loe indvendig og derfor faldt jeg ned af Bordet og fik en Bule, som jeg endnu gaaer med, for det var ikke Ret af mig at lee. Men det Hele gaaer nu igjen indeni mig, og Alt hvad jeg saadan har oplevet; og det er nok de gamle Tanker med hvad de kunne føre med! — Siig mig, om I synge endnu om Søndagen? Siig mig Lidt om den lille Maria! og hvordan har min Kammerat det, den anden Tinsoldat! ja han er rigtignok lykkelig! — jeg kan ikke holde det ud!”

„Du er foræret bort!“ sagde den lille Dreng, „Du maa blive. Kan Du ikke indsee det?”

Dg den gamle Mand kom med en Skuffe, hvori der var meget at see, baade Kridthuus“, og „Balsombøsse“, og gamle Kort, saa store og saa forgyldte, som man aldrig seer dem nu. Dg der blev aabnet flere Skuffer og Claveret blev aabnet, det var med Landskab indvendigt paa Laaget, og det var saa høft da den gamle Mand spillede paa det; og saa nynnede han en Vise.

„Ja, den kunde hun synge!“ sagde han og saa nikkede han til Bortrættet, som han havde kjøbt hos Marschandiseren, og den gamle Mand's Dine de skin- nede saa klare.

„Jeg vil i Krig! jeg vil i Krig!“ raabte Tinsoldaten saa høit han kunde og styrtede sig lige ned paa Gulvet. —

Ja, hvor blev han af? Den gamle Mand søgte, den lille Dreng søgte, borte var han og borte blev han. „Jeg finder ham nok!“ sagde den Gamle, men han fandt ham aldrig; Gulvet var alt for aabent og huller; — Tinsoldaten var faldet gjennem en Sprække og der laae han i aaben Begravelse.

Dg den Dag gif og den lille Dreng kom hjem, og Ugen gif og der gif flere Uger. Vinduerne vare ganske froosne; den lille Dreng maatte sidde og aande paa dem for at faae et Kighul over til det gamle Huus, og der var Sneen syget ind i alle Snirkler og Indskrifter, den laae heelt op over Trappen, ligesom om der var Ingen hjemme, og der var heller Ingen hjemme, den gamle Mand var død!

Om Aftenen holdt en Bogn udenfor, og ned i den bar man ham i hans Kiste, han skulde ud at ligge paa Landet i sin Begravelse. Der fjorte han nu, men Ingen fulgte, alle hans Venner vare jo døde. Dg den lille Dreng kysede paa Fingeren efter Kisten da den fjorte.

Nogle Dage efter blev der Auction paa det gamle Huus, og den lille Dreng saae fra sit Vindue, hvor man bar bort: de gamle Riddere og de gamle Damer,

Urtepotterne med lange Drer, de gamle Stole og de gamle Skabe; noget kom her og noget kom der; Portrættet af hende, som var fundet hos Marstkandiseren, kom til Marstkandiseren igjen og der hang det altid, for Ingen kjendte hende mere, Ingen brød sig om det gamle Billede.

I Foraaret rev man Huset selv ned, for det var et Skrummel, sagde Folk. Man kunde see fra Gaden lige ind i Stuen til det Svineskinds Betræk, som blev slænget og revet; og det Grønne om Altanen hang ganske vildsomt om de faldende Bjælker. — Og saa blev der ryddet op.

„Det hjalp!“ sagde Nabohusene.

*

*

*

Og der blev bygget et deiligt Huus med store Vinduer og hvide, glatte Mure, men foran, hvor egentlig det gamle Huus havde staaet, plantedes en lille Have og op af Naboens Mure vorte vilde Biinranker; foran Haven kom et stort Jerngitter med Jernport, det saae stadseligt ud, Folk stode stille og kigede derind. Og Spurveene hang sig i Sneseviis, paa Biinranterne, snakkede i Munden paa hverandre, saa godt de kunde, men det var ikke om det gamle Huus, for det kunde de ikke huske, der var gaaet saa mange Aar, at den lille Dreng var voret op til en heel Mand,

ja en dygtig Mand, som hans Forældre havde Fornøielse af; og han var lige blevet gift og med sin lille Kone flyttet ind i Huset her, hvor Haven var; og han stod hos hende der i det hun plantede en Markblomst, som hun fandt saa yndig. Hun plantede den med sin lille Haand og klappede Jorden til med Fingrene. — Av! hvad var det? Hun stak sig. Der sad noget Epidst lige op af den bløde Jord.“

Det var — ja tænk! det var Tinsoldaten, ham som var blevet borte oppe hos den gamle Mand, og var rumlet og tumlet mellem Tommer og Gruus og tilsidst havde ligget mange Aar i Jorden.

Og den unge Kone tørrede Soldaten, først med et grønt Blad og saa med sit fine Lommetørklæde, det havde saadan en deilig Lugt! og det var for Tinsoldaten, ligesom om den vaagnede op af en Dvale.

„Lad mig see ham!“ sagde den unge Mand, loe og rystede saa med Hovedet. „Ja ham kan det nu ikke være, men han husker mig paa en Historie med en Tinsoldat jeg havde, da jeg var en lille Dreng!“ og saa fortalte han sin Kone om det gamle Huus, og den gamle Mand, og om Tinsoldaten han sendte over til ham, fordi han var saa skrækkelig ene, og han fortalte det saa akkurat, som det virkelig havde været, saa at den unge Kone fik Taarer i Øinene over det gamle Huus og den gamle Mand.

„Det kan dog være at det er den samme Tinsoldat!“ sagde hun, „jeg vil gjemme den og huske paa Alt hvad Du har fortalt mig; men den gamle Mand's Grav maa Du vise mig!“

„Ja den veed jeg ikke,“ sagde han, „og Ingen veed den! alle hans Venner vare døde, Ingen passede den og jeg var jo en lille Dreng!“

„Hvor han maa have været skrækkeligt ene!“ sagde hun.

„Skrækkeligt ene!“ sagde Tinsoldaten, „men deilig er det, ikke at blive glemt!“

„Deiligt!“ raabte Noget tæt ved, men Ingen uden Tinsoldaten saae at det var en Lap af det Svineslæders Betræk, det var uden al Forgyldning, det saae ud, som vaad Jord, men en Mening havde det og den sagde det:

„Forgyldning forgaaer,
Men Svinelæder bestaaer.“

Dog det troede Tinsoldaten ikke.

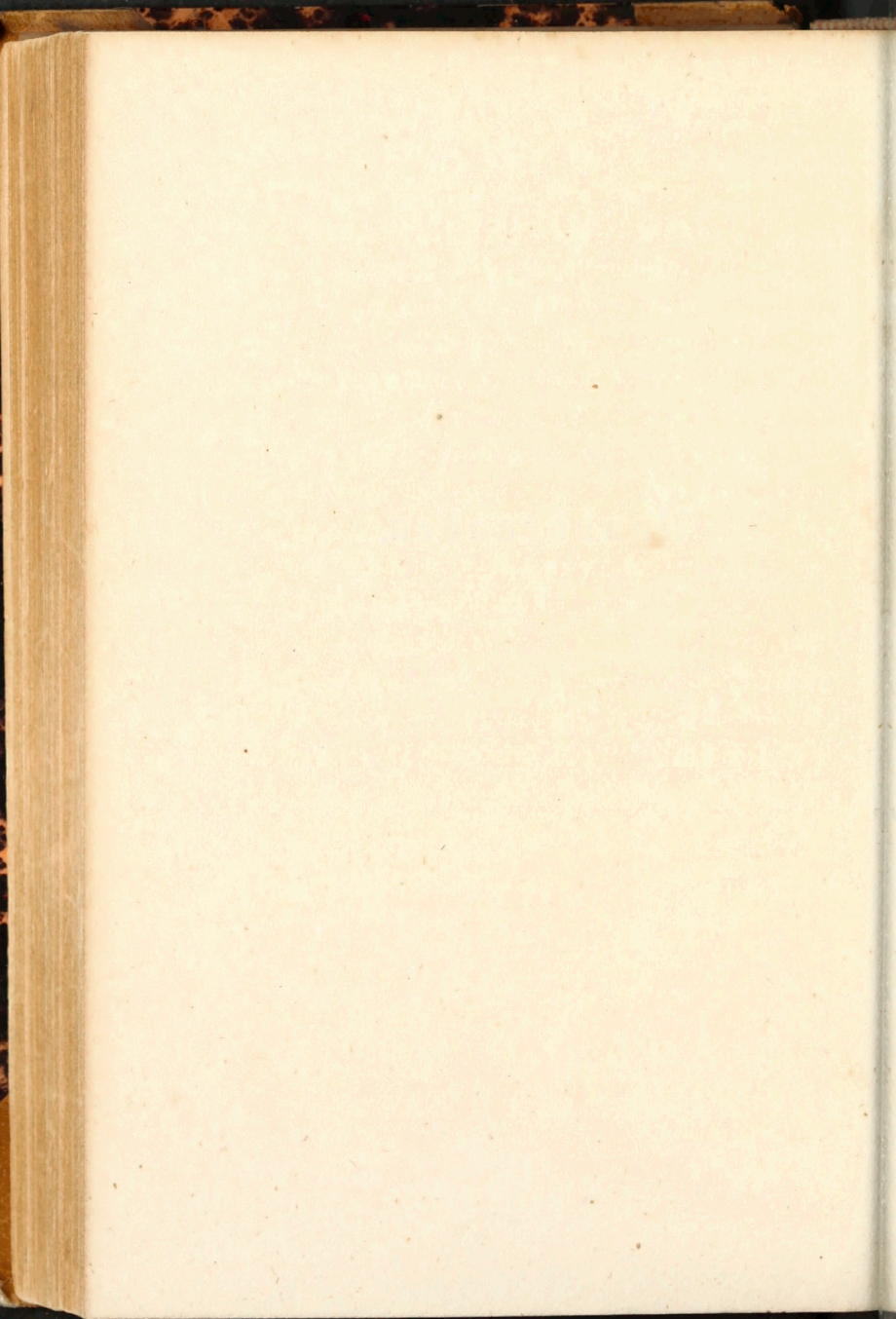

Vanddraaben.

Du kjender da sagtens et Forstørrelsesglas, saadan et rundt Brillerglas, der gjør Alting hundred Gange større end det er? Naar man tager og holder det for Diet og seer paa en Vanddraabe ude fra Dammen, saa seer man over tusinde underlige Dyr, som man ellers aldrig seer i Vandet, men de ere der og det er virkeligt. Det seer næsten ud, som en heel Talerken fuld af Keier, der springe mellem hverandre, og de ere saa glubende, de rive Arme og Been, Guder og Kanter af hverandre og dog ere de glade og fornøiede, paa deres Maade.

Nu var der engang en gammel Mand, som alle Folk kaldte Krible = Krable, for det hedte han. Han vilde alletider have det Bedste ud af enhver Ting og naar det slet ikke vilde gaae, saa tog han det med Trolddom.

Nu sidder han en Dag og holder sit Forstørrelsesglas for Diet og seer paa en Vanddraabe,

der var taget ude af en Byt Vand i Grøsten. Nei hvor det kriblede og krablede der! alle de tusinde Smaadyr hoppede og sprang, traf i hverandre og aad af hverandre.

„Ja, men det er jo affhyeligt!“ sagde gamle Krible=Krable, „kan man ikke faae dem til at leve i Fred og Ro, og hver at passe sit!“ og han tænkte og tænkte, men det vilde ikke gaae, og saa maatte han trolde. „Jeg maa give dem Couleur, at de kunne blive tydeligere!“ sagde han, og saa hældte han ligesom en lille Draabe rød Viin i Vanddraaben, men det var Hæreblood, den allerfineste Slags til to Skilling; og saa bleve alle de underlige Dyr rosenrøde over hele Kroppen, det saae ud som en heel By af nøgne Bildmand.

„Hvad har Du der?“ spurgte en anden gammel Trold, som ikke havde Navn, og det var det Fine ved ham.

„Ja kan Du gjette hvad det er“, sagde Krible=Krable, „saa skal jeg forære Dig det; men det er ikke let at finde ud, naar man ikke veed det!“

Og Trolden, som intet Navn havde, saae igjennem Forstørrelsesglæset. Det saae virkelig ud, som en heel By, hvor alle Mennester løbe om uden Klæder! det var gyseligt, men endnu mere gyseligt at see hvor den Ene puffede og stødte den Anden,

hvor de nippedes og nappedes, bed hinanden og trak hinanden frem. Hvad der var nederst skulde øverst og hvad der var øverst skulde nederst! „see! see! hans Been er længer end mit! baf! væk med det! der er Een som har en lille Knop bag Dret, en lille uskyldig Knop, men den piner ham, og saa skal den pine meer! og de hakkede i den, og de trak i ham og de aad ham for den lille Knops Skyld. Der sad Een saa stille, som en lille Jomfrue og ønskede alene Fred og Rolighed, men saa skulde Jomfruen frem, og de trak i hende og de fleed i hende og de aad hende!”

„Det er overordenligt moersomt!“ sagde Trolden.

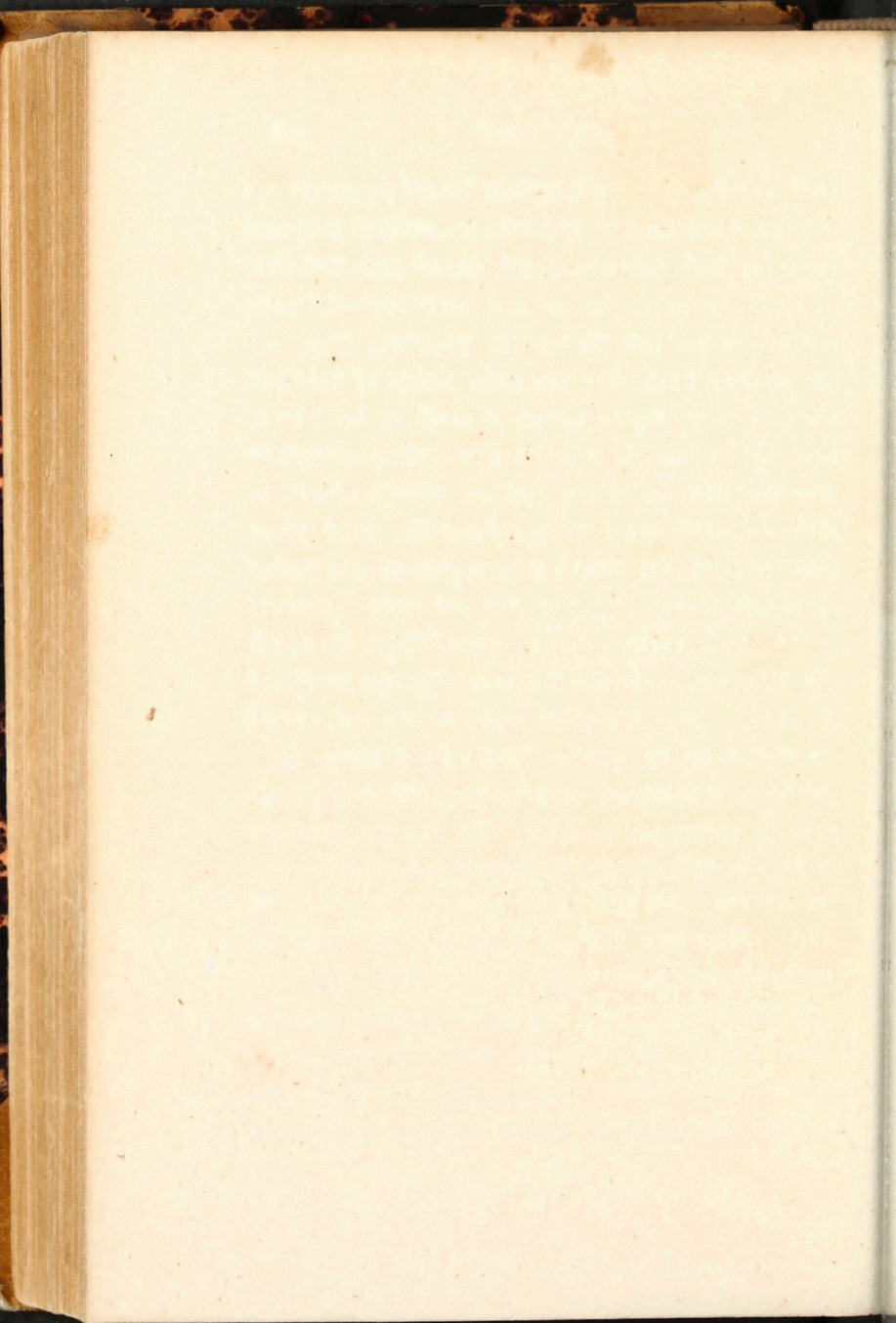
„Ja men hvad troer Du det er? spurgte Krible=Krable. „Kan Du finde det ud?“

„Det er da godt at see!“ sagde den anden, „det er jo Kjøbenhavn eller en anden stor By, de ligne jo allesammen hinanden. En stor By er det!“

„Det er Grøstevand!“ sagde Krible=Krable.

Den lille Pige
med Sneestikkerne.

(Dette Eventyr har været aftrykt i „danst Folkekalender“ for 1846.)

Det var saa grueligt koldt; det sneede og det begyndte at blive mørk Aften; det var ogsaa den sidste Aften i Aaret, Nytaarsaften. I denne Kulde og i dette Mørke gif paa Gaden en lille, fattig Pige med bart Hoved og nøgne Fødder; ja hun havde jo rigtignok havt Tøfler paa, da hun kom hjemme fra; men hvad kunde det hjælpe! det var meget store Tøfler, hendes Moder havde sidst brugt dem, saa store vare de, og dem tabte den Lille, da hun skyndte sig over Gaden, i det to Vogne foer saa grueligt stærkt forbi; den ene Tøffel var ikke at finde og den anden løb en Dreng med; han sagde, at den kunde han bruge til Bugge, naar han selv fik Born.

Der gif nu den lille Pige paa de nøgne smaa Fødder, der vare røde og blaa af Kulde; i et gammelt Forklæde holdt hun en Mængde Svovlstikker og eet Bundt gif hun med i Haanden; Ingen havde den hele Dag kjøbt af hende; Ingen havde givet hende en lille Skilling; sulten og forfrossen gif hun og saae saa forkuet ud, den lille Staffel! Sneesnoffene faldt i hendes lange gule Haar, der krollede saa

smukt om Naffen, men den Stads tænkte hun rigtig nok ikke paa. Ud fra alle Binduer skinnede Lyse og saa lugtede der i Gaden saa deilig af Gaasesteg; det var jo Nytaarsaften, ja det tænkte hun paa.

Henne i en Krog mellem to Huse, det ene gik lidt mere frem i Gaden end det andet, der satte hun sig og krob sammen; de smaa Been havde hun trukket op under sig, men hun frøs endnu mere og hjem turde hun ikke gaae, hun havde jo ingen Svovlstikker solgt, ikke faaet en eneste Skilling, hendes Fader vilde slaae hende og koldt var der ogsaa hjemme, de havde kun Taget lige over dem og der peeb Vinden ind, skøndt der var stoppet Straa og Klude i de største Sprækker. Hendes smaa Hænder vare næsten ganske døde af Kulde. Ak! en lille Svovstikke kunde gjøre godt. Turde hun bare trække een ud af Bundet, stryge den mod Bæggen og varme Fingrene. Hun trak een ud, „ritsch!“ hvor sprudde den, hvor brændte den! det var en varm, klar Lue, ligesom et lille Lys, da hun holdt Haanden om den; det var et underligt Lys! Den lille Pige syntes hun sad foran en stor Jernkaffelovn med blanke Messingfugler og Messingtromle; Jlden brændte saa velsignet, varmede saa godt! nei, hvad var det! — Den Lille strakte allerede Fodderne ud for ogsaa at varme disse, — — da sluktedes Flammen, Kaffelovnen forsvandt, — hun

sad med en lille Stump af den udbrændte Svovlstikke i Haanden.

En ny blev streget, den brændte, den lystede, og hvor Skindet faldt paa Muren, blev denne gennemfigtig, som et Flor; hun saae lige ind i Stuen, hvor Bordet stod dækket med en skinnende hvid Dug, med fint Porcellain, og deilig dampede den stegte Gaas, fyldt med Svedsker og Æbler! og hvad der endnu var prægtigere, Gaasen sprang fra Fadet, vraltede hen af Gulvet med Gaffel og Kniv i Ryggen; lige hen til den fattige Pige kom den; da sluffedes Svovlstikken og der var kun den tykke, kolde Muur at see.

Hun tændte en ny. Da sad hun under det deiligste Juletræ; det var endnu større og mere pyntet, end det hun gennem Glasdøren havde seet hos den rige Kiøbmand, nu sidste Juul; tusinde Lys brændte paa de grønne Grene og brogede Billeder, som de der pynte Boutikvinduerne, saae ned til hende. Den Lille strakte begge Hænder i Beiret — da sluffedes Svovlstikken; de mange Julelys gif høiere og høiere, hun saae de vare nu de klare Stjerner, een af dem faldt og gjorde en lang Ildstriben paa Himlen.

„Nu døer der Een!“ sagde den Lille, for gamle Mormoer, som var den eneste, der havde været god mod hende, men nu var død, havde sagt: naar en Stjerne falder, gaaer der en Sjæl op til Gud.

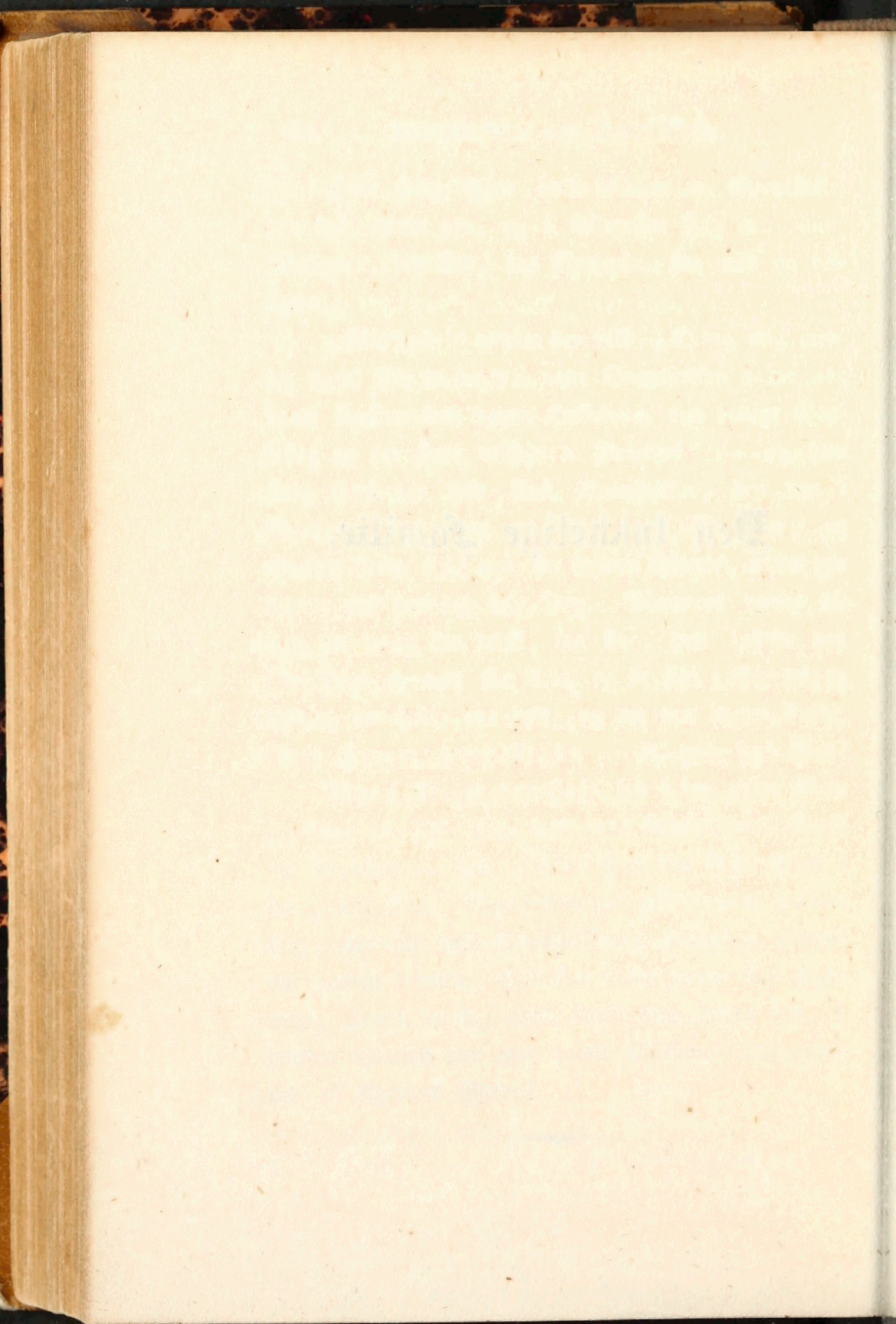
Hun strøg igjen mod Muren en Svovlstikke, den lyste rundt om, og i Glandsen stod den gamle Mormoer, saa klar, saa skinnende, saa mild og velsignet.

„Mormoer!“ raabte den Lille, „D tag mig med! jeg veed, Du er borte, naar Svovlstikken gaaer ud; borte ligesom den varme Kaffelovn, den deilige Gaa-sesteg og det store velsignede Juletræ!“ — og hun strøg ihast den hele Rest Svovlstikker, der var i Bundtet, hun vilde ret holde paa Mormoer; og Svovlstikkerne lyste med en saadan Glands, at det var klarere end ved den lyse Dag. Mormoer havde aldrig før været saa smuk, saa stor; hun loftede den lille Pige op paa sin Arm, og de fløi i Glands og Glæde, saa heit, saa heit; og der var ingen Kulde, ingen Hunger, ingen Angst, — de vare hos Gud!

Men i Krogen ved Huset sad i den kolde Morgenstund den lille Pige med røde Kinder, med Smil om Munden — død, frosset ihjel den sidste Aften i det gamle Aar. Nytaarsmorgen gik op over det lille Liig, der sad med Svovlstikkerne, hvoraf et Knippe var næsten brændt. Hun har villet varme sig! sagde man; Ingen vidste, hvad smukt hun havde seet, i hvilken Glands hun med gamle Mormoer var gaaet ind til Nytaars Glæde!

Den lykkelige Familie.

Det største grønne Blad her til Lands, det er da rigtignok et Skræppeblad; holder man det foran paa sin lille Mave, saa er det ligesom et heelt Forklæde, og lægger man det paa sit Hoved, saa er det i Regnsveir næsten ligesaa godt, som en Paraply, for det er saa forsærdeligt stort. Aldrig voxer een Skræppe alene, nei hvor der groer een, der groe flere, det er en stor Deilighed, og al den Deilighed er Sneglemad. De store hvide Snegle, som fornemme Folk i gamle Dage lod lave til Fricasee, spiste og sagde „hum! hvor det smager!“ for de troede nu det smagte saa deiligt, de levede af Skræppeblade og derfor bleve Skræpperne saaede.

Nu var der en gammel Herregaard, hvor man ikke længer spiste Snegle, de vare ganske uddøde, men Skræpperne vare ikke uddøde, de vorte og vorte over alle Gange og alle Bede, man kunde ikke mere faae Bugt med dem, det var en heel Skræppeffov,

hifst og her stod et Aplez og et Blommes-Træ, ellers kunde man nu aldrig have tænkt at det var en Have. Alt var Skræpper, og derinde boede de to sidste, inderlig gamle Snegle.

De vidste ikke selv hvor gamle de vare, men de kunde godt huffe at de havde været mange flere, at de var af en Familie fra fremmede Lande og at for dem og deres var hele Skoven plantet. De havde aldrig været udenfor, men de vidste at der var endnu noget til i Verden, som heed Herregaarden, og deroppe blev man kogt, og saa blev man sort og saa blev man lagt paa Sølvfad, men hvad videre der ffete vidste man ikke. Hvorledes det iøvrigt var at blive kogt og at ligge paa Sølvfad, kunde de ikke tænke sig, men deilig skulde det være og særdeles fornemt. Hverken Oldenborren, Skruptudsen eller Regnormen, som de spurgte ad, kunde give Besked, ingen af dem havde været kogt eller ligget paa Sølvfad.

De gamle hvide Snegle vare de fornemste i Verden, vidste de, Skoven var til for deres Skyld, og Herregaarden var til for at de kunde blive kogte og lagte paa Sølvfad.

De levede nu meget censomt og lykkeligt, og da de selv ikke havde Børn, saa havde de taget en lille almindelig Snegl til sig, som de opdrog som deres

egen, men den Lille vilde ikke vore, for han var almindelig; men de gamle, især Mutter, Sneglemutter, syntes hun kunde dog bemærke, hvor han tog til, og hun bad Fatter, dersom han ikke kunde see det, han da vilde føle paa det lille Sneglehuus, og saa følte han og fandt at Mutter havde Ret.

Gen Dag var det stærk Regn.

„Hør hvor det tromme = romme = rommer paa Skræpperne“, sagde Sneglefader.

„Der kommer ogsaa Draaber!“ sagde Sneglemoer. „Det løber jo lige ned af Stikken! Du skal see her bliver vaadt! Jeg er glad ved vi have vort gode Huus og den Lille ogsaa har sit! Der er rigtig nok gjort mere for os end for alle andre Skabninger; man kan da see, at vi er Herrefabet i Verden! Vi have Huus fra Fødselen og Skræppefoven er saadet for vor Skyld —! jeg gad vidst hvor langt den strækker sig og hvad der er udenfor!“

„Der er ikke noget udenfor!“ sagde Sneglefader. „Bedre end hos os kan der ingen Steder være, og jeg har ikke noget at ønske!“

„Jo,“ sagde Moer, „jeg gad nok komme paa Herregaarden, blive kogt og lagt paa Sølvfad, det ere alle vore Forfædre blevne, og Du kan troe, der er noget aparte ved det!“

„Herregaarden er muligviis faldet sammen!“

sagde Sneglesæer, „eller Skræppestoven er voret hen over den, saa at Menneffene ikke kunne komme ud. Det har da heller ingen Hast, men du iler altid saa forfærdelig og det begynder den Lille ogsaa med; har han nu ikke i tre Dage krøbet op ad den Stilk, jeg faaer ondt i Hovedet naar jeg seer op paa ham!“

„Du maa ikke skjænde“, sagde Sneglemoer, „han kryber saa sindig, vi faae nok Fornøielse af ham og andet have vi Gamle jo ikke at leve for! Men har Du tænkt paa det: hvor faae vi en Kone til ham. Troer Du ikke der langveis inde i Skræppestoven skulde være nogen af vor Art?“

„Sorte Snegle troer jeg nu nok der er“, sagde den Gamle, „sorte Snegle uden Huus, men det er saa simpelt og de have Indbildninger, men vi kunne give det i Commission til Myrerne, de løbe frem og tilbage, som om de havde noget at bestille, de veed vist en Kone til vor lille Snegl!“

„Jeg veed rigtignok den allerdeiligste!“ sagde Gen af Myrerne, men jeg er bange det gaaer ikke, for hun er Dronning!“

„Det gjør ikke noget!“ sagde de Gamle. „Har hun Huus?“

„Hun har Slot!“ sagde Myren, „det deiligste Myreslot med syv hundrede Gange“.

„Tak!“ sagde Sneglemoer, „vor Søn skal ikke

i en Myretue! veed I ikke bedre, saa give vi det i Commission til de hvide Myg, de flyve vidt omkring i Regn og i Solskin, de kjende Skræppestoven forinden og foruden."

"Vi have en Kone for ham!" sagde Nyggen, "hundrede Menneſkeſkridt herfra ſidder paa en Stikkelsbærbusk en lille Snegl med Huus, den er ganſke eenſom og gammel nok til at giſte ſig. Det er bare hundrede Menneſkeſkridt!"

"Ja lad hende komme til ham!" ſagde de Gamle, "han har en Skræppeſtov, hun har kun en Buſk!"

Dg ſaa hentede de den lille Snegle=Irofen. Det varede otte Dage før hun kom, men det var juſt det Rare ved det, ſaa kunde man ſee hun var af Arten.

Dg ſaa holdt de Bryllup. Ser Sanct=Hans Orme lyſte ſaa godt de kunde; ellers gif det Hele ſtille af, for de gamle Snegle=Iolk kunde ikke taale Sviir og Lyſtighed; men en deilig Tale blev der holdt af Sneglemoer, Fatter kunde ikke, han var ſaa bevæget, og ſaa gav de dem i Arv den hele Skræppeſtov og ſagde, hvad de altid havde ſagt, at det var det Bedſte i Verden, og naar de levede redelig og ſkikkelig og formerede ſig, vilde de engang og deres Børn komme paa Herregaarden, blive fogte ſorte og lagte paa Solvſad.

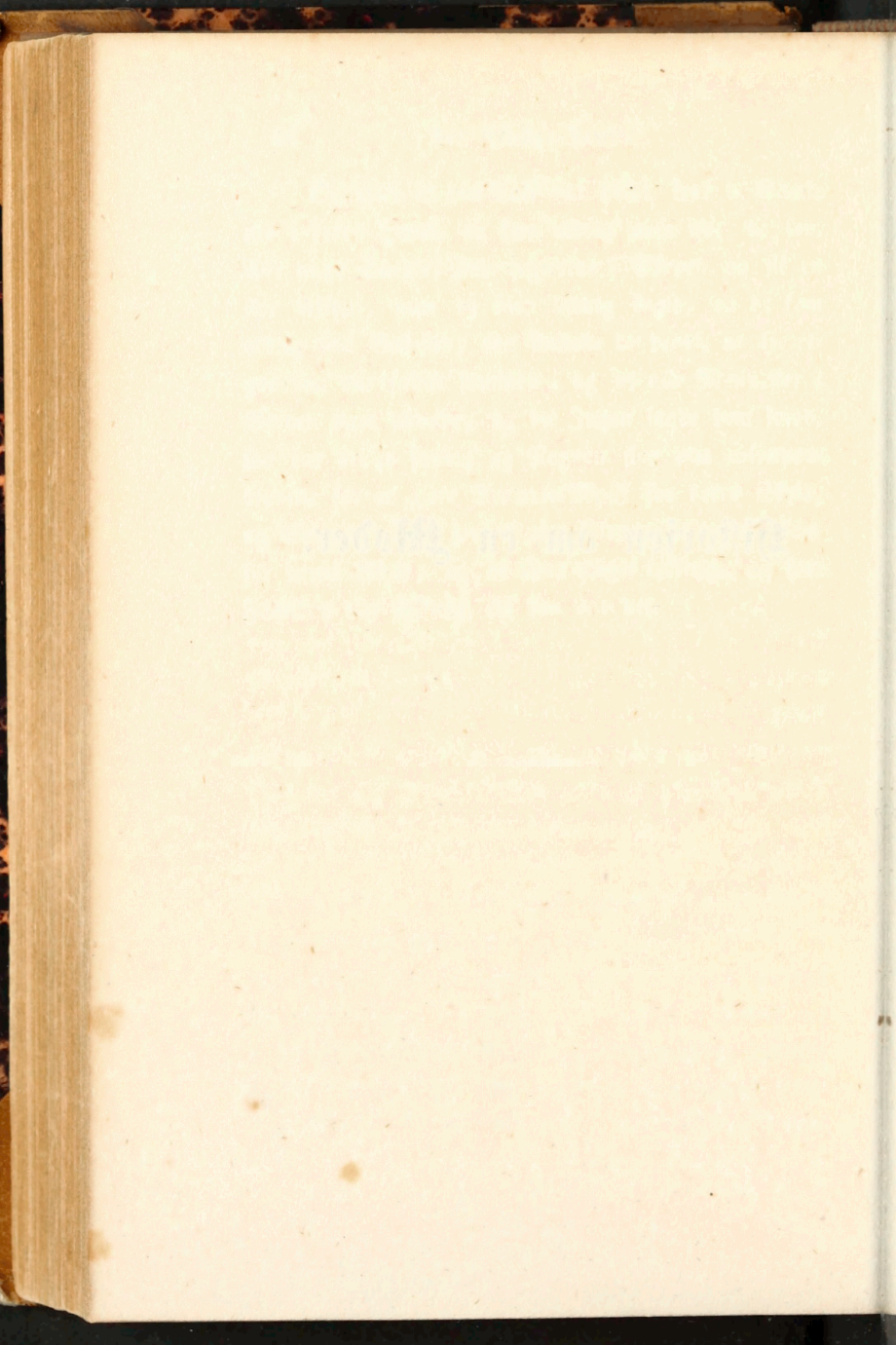

Dg efter at den Tale var holdt, krøb de Gamle ind i deres Huus, og kom aldrig mere ud; de sov. Det unge Snegle=Par regjerede i Skoven og fik en stor Afkom, men de blev aldrig fogte, og de kom aldrig paa Sølvfad, saa sluttede de deraf, at Herregaarden var faldet sammen, og at alle Menneſter i Verden vare uddøde, og da Ingen ſagde dem imod, ſaa var det jo ſandt; og Regnen ſlog paa Skræppebladene for at gjøre Tromme=Muſik for deres Skyld, og Solen ſkinnede for at give Skræppeſtoven Couleur for deres Skyld, og de vare meget lykkelige, og hele Familien var lykkelig, thi den var det.

Historien om en Moder.

Der sad en Moder hos sit lille Barn, hun var saa bedrøvet, saa bange for at det skulde døe. Det var saa blegt, de smaa Dine havde luffet sig, det trak saa sagte Beiret, og imellem med et dybt Drag ligesom om det suffede; og Moderen saae endnu mere sorrigfuld paa den lille Sjæl.

Da bankede det paa Døren og der kom en fattig, gammel Mand svøbt ligesom i et stort Hestedækken, for det varmer, og det trængte han til, det var jo kold Vinter; Alting udenfor laae med Is og Snee, og Vinden blæste saa at det skar i Ansigtet.

Og da den gamle Mand rystede af Kulde, og det lille Barn sov et Dieblik, gif Moderen hen og satte Ol i en lille Potte ind i Kaffelovnen, at det kunde varmes til ham; og den gamle Mand sad og vuggede og Moderen satte sig paa Stolen tæt ved ham, saae paa sit syge Barn der trak saa dybt Beiret, og løftede den lille Haand.

„Troer Du ikke nok at jeg beholder ham?“ sagde hun, „vor Herre vil ikke tage ham fra mig!“

Dg den gamle Mand, det var Døden selv, han nikkede saa underligt, det kunde lige saa godt betyde ja, som nei. Dg Moderen saae ned i sit Skjød og Taarerne løb hende over Kinderne; — hendes Hoved blev saa tungt, i tre Nætter og Dage havde hun ikke lukket sit Øie, og nu sov hun, men kun eet Øieblik, saa foer hun op og rystede af Kulde: „hvad er det!“ sagde hun og saae til alle Sider; men den gamle Mand var borte og hendes lille Barn var borte, han havde taget det med sig; og henne i Krogen snurrede og snurrede det gamle Uhr, det store Blylod løb lige ned til Gulvet, bum! og saa stod ogsaa Uhret stille.

Men den stakkels Moder løb ud af Huset og raabte paa sit Barn.

Derude, midt i Sneen, sad en Kone i lange, sorte Klæder og hun sagde: „Døden har været inde i din Stue, jeg saae han skyndte sig bort med dit lille Barn; han gaaer stærkere til end Vinden, han bringer aldrig tilbage hvad han tog!“

„Sig mig blot hvad Bei han gif!“ sagde Moderen, „sig mig Veien og jeg skal finde ham!“

„Jeg veed den!“ sagde Konen i de sorte Klæder, „men før jeg siger den maa Du først synge for

mig alle de Viser Du har sjunget for dit Barn! jeg holder af dem, jeg har hørt dem før, jeg er Natten, jeg saae dine Taarer mens Du sang dem!

„Seg vil synge dem alle, alle!“ sagde Moderen, „men stands mig ikke at jeg kan naae ham, at jeg kan finde mit Barn!“

Men Natten sad stum og stille, da vred Moderen sine Hænder, sang og græd, og der vare mange Viser, men endnu flere Taarer; og saa sagde Natten: „gaae til høire, ind i den mørke Granskov, der saae jeg Døden tage Bei med dit lille Barn!“

Dybt inde i Skoven frydsede Beiene sig og hun vidste ikke længer hvor hun skulde gaae; da stod der en Tornebusk, der var hverken Blad eller Blomst paa den, det var jo ogsaa i den kolde Vintertid og der hang Jisflag paa Grenene.

„Har du ikke seet Døden gaae forbi med mit lille Barn?“

„Jo!“ sagde Tornebusken, „men jeg siger Dig ikke hvilken Bei han tog, uden at Du først vil varme mig op ved dit Hjerte! jeg fryser ihjel, jeg bliver til bare Jis!“

Dg hun trykkede Tornebusken til sit Bryst, saa fast, for at den ret kunde opvarmes, og Tornene gif lige ind i hendes Kjød, og hendes Blod slød i store Draaber, men Tornebusken skjød friske grønne Blade

og der kom Blomster paa i den kolde Vinter=Nat, saa varmt var der ved en bedrøvet Moders Hjerte; og Tornebusken sagde hende Veien, som hun skulde gaae.

Da kom hun til en stor Sø, hvor der hverken var Skib eller Baad. Søen var ikke frosset nok til at den kunde bære hende, og heller ikke aaben og lav nok til at hun kunde vade igjennem, og over den maatte hun, vilde hun finde sit Barn; saa lagde hun sig ned for at drikke Søen ud, og det var jo umueligt for et Menneske, men den bedrøvede Moder tænkte, at der dog kunde skee et Mirakel. —

„Nei, det gaaer aldrig!“ sagde Søen, „lad os to heller see at blive enige! jeg holder af at samle paa Perler og dine Dine ere de to klareste jeg har seet, vil Du græde dem ud til mig, saa skal jeg bære Dig over til det store Drivhuus, hvor Døden boer og passer Blomster og Træer; hver af dem er et Menneskeliv!“

„O, hvad giver jeg ikke for at komme til mit Barn!“ sagde den forgrædte Moder og hun græd endnu mere og hendes Dine sank ned paa Havsens Bund og bleve to kostbare Perler, men Søen løstede hende, som om hun sad i en Gynge, og hun fløi i een Svingning til Kysten paa den anden Side, hvor der stod et milebredt, underligt Huus, man vidste

ikke om det var et Bjerg med Skov og Huler, eller om det var tømret op, men den stakkels Moder kunde ikke see det, hun havde jo grædt sine Dine ud.

„Hvor skal jeg finde Døden, som gif med mit lille Barn!“ sagde hun.

„Her er han ikke kommet endnu!“ sagde den gamle Grav-Kone, som gif og skulde passe paa Dødens store Drivhuus. „Hvor har Du kunnet finde her hen og hvem har hjulpet Dig!“

„Vor Herre har hjulpet mig!“ sagde hun, „han er barmhjertig og det vil Du ogsaa være! hvor skal jeg finde mit lille Barn!“

„Ja, jeg kjender det ikke,“ sagde Konen, „og Du kan jo ikke see! — Mange Blomster og Træer ere visnede i Nat, Døden vil snart komme og plante dem om! Du veed vel, at hvert Menneske har sit Livstræ eller sin Blomst, saaledes, som nu enhver er indrettet; de see ud, som andre Værter, men de har Hjerte-Slag; Barne-Hjerte kan ogsaa banke! gaae efter det, maaskee kan Du kjende dit Barns; men hvad giver Du mig for at sige Dig hvad Du mere skal gjøre!“

„Jeg har ikke noget at give,“ sagde den bedrøvede Moder, „men jeg vil gaae for Dig til Verdens Ende!“

„Ja der har jeg ikke noget at gjøre!“ sagde Ko-

nen, „men Du kan give mig dit lange sorte Haar, Du veed nok selv det er kjønt, og det kan jeg lide! Du skal faae mit hvide igjen, det er altid noget!“

„Forlanger Du ikke andet,“ sagde hun, „det giver jeg Dig med Glæde!“ Og hun gav hende sit smukke Haar og fik den Gamles sneehvide igjen.

Og saa gik de ind i Dødens store Drivhuus, hvor Blomster og Træer vorte underligt imellem hverandre. Der stode fine Hyazinther under Glasflokker, og der stode store bomstærke Pioner; der vorte Båndplanter, nogle saa friske, andre halvsyge, Båndsnogene lagde sig paa dem, og sorte Krebs klemte dem om Stilkken. Der stode deilige Palmetræer, Ege og Plataner, der stod Petersillie og blomstrende Timian; hvert Træ og hver Blomst havde sit Navn, de vare hver et Menneskeliv, Mennesket levede endnu, Gen i China, Gen i Grønland, rundt omkring i Verden. Der vare store Træer i smaa Potter, saa at de stode saa forkuede og vare færdige ved at sprænge Potten der var ogsaa mange Steder en lille, kjedelig Blomst i feed Jord, med Mos rundt om og dægget og pleiet. Men den bedrøvede Moder boiede sig over alle de mindste Planter og hørte inden i dem hvor Menneskehjertet bankede, og imellem Millioner kjendte hun sit Barns.

„Der er det!“ raabte hun og strakte Haanden

ud over en lille blaa Krokus, som hang ganske syg til den ene Side.

„Rør ikke ved Blomsten!“ sagde den gamle Kone, „men stil Dig her, og naar saa Døden kommer, jeg venter ham før jeg veed det, lad ham da ikke rykke Planten op, og tru Du med at Du vil gjøre det med de andre Blomster, saa bliver han bange! han skal svare vor Herre til dem, Ingen tør rykkes op før han giver Lov.“

Med Et fusede det iiskoldt igiennem Salen, og den blinde Moder kunde mærke, at det var Døden der kom.

„Hvor har Du kunnet finde Wei her hen?“ Spurgte han, „hvor kunde Du komme hurtigere end jeg?“

„Jeg er en Moder,“ sagde hun.

Dg Døden strakte sin lange Haand hen imod den lille fine Blomst, men hun holdt sine Hænder fast om den, saa tæt, og dog bange for at hun skulde røre ved et af Bladene. Da blæste Døden paa hendes Hænder og hun følte at det var koldere end den kolde Vind, og hendes Hænder faldt matte ned.

„Du kan dog ikke gjøre Noget imod mig!“ sagde Døden.

„Men det kan vor Herre!“ sagde hun.

„Jeg gjør kun hvad han vil!“ sagde Døden

„Jeg er hans Urtegaardsmand! jeg tager alle hans Blomster og Træer og planter dem ud i den store Paradisets Have i det ubekjendte Land, men hvorledes de der groe og hvorledes der er, tør jeg ikke sige Dig!“

„Giv mig mit Barn tilbage!“ sagde Moderen og græd og bad; med eet greb hun med hver Haand om to smukke Blomster tæt ved og raabte til Døden: „jeg river alle dine Blomster af, for jeg er i Fortvivlelse!“

„Rør dem ikke!“ sagde Døden. „Du siger, at Du er saa uhykkelig, og nu vil Du gjøre en anden Moder ligesaa uhykkelig —!“

„En anden Moder!“ sagde den stakkels Kone og slap strax begge Blomsterne.

„Der har Du dine Line,“ sagde Døden, „jeg har fisset dem op af Søen, de skinnede saa stærkt; jeg vidste ikke at det var dine; tag dem igjen, de ere nu klarere end før, see saa ned i den dybe Brønd tæt ved, jeg skal nævne Navnene paa de to Blomster, Du vilde rive op og Du seer deres hele Fremtid, deres hele Mennekeliv, seer hvad Du vilde forstyrre og ødelægge!“

Og hun saae ned i Brønden; og det var en Lykialighed at see, hvor den ene blev en Betsignelse for Berden, see hvormegen Lykke og Glæde der ud-

foldede sig rundt om. Og hun saae den Andens Liv og det var Sorg og Nød, Rædsel og Glendighed.

„Begge Dele ere Guds Billie!“ sagde Døden.

„Hvilken af dem er Ulykkens Blomst og hvilken er Betsignelsens?“ spurgte hun.

„Det siger jeg Dig ikke,“ sagde Døden, „men det skal Du vide af mig, at den ene Blomst var dit eget Barns, det var dit Barns Skjæbne Du saae, dit eget Barns Fremtid!“

Da skreeg Moderen af Skræk, „hvilken af dem var mit Barn! sig mig det! frels den Ukyldige! frels mit Barn fra al den Glendighed! bær det heller bort! bær det ind i Guds Rige! glem mine Taarer, glem mine Bønner og Alt hvad jeg har sagt og gjort!“

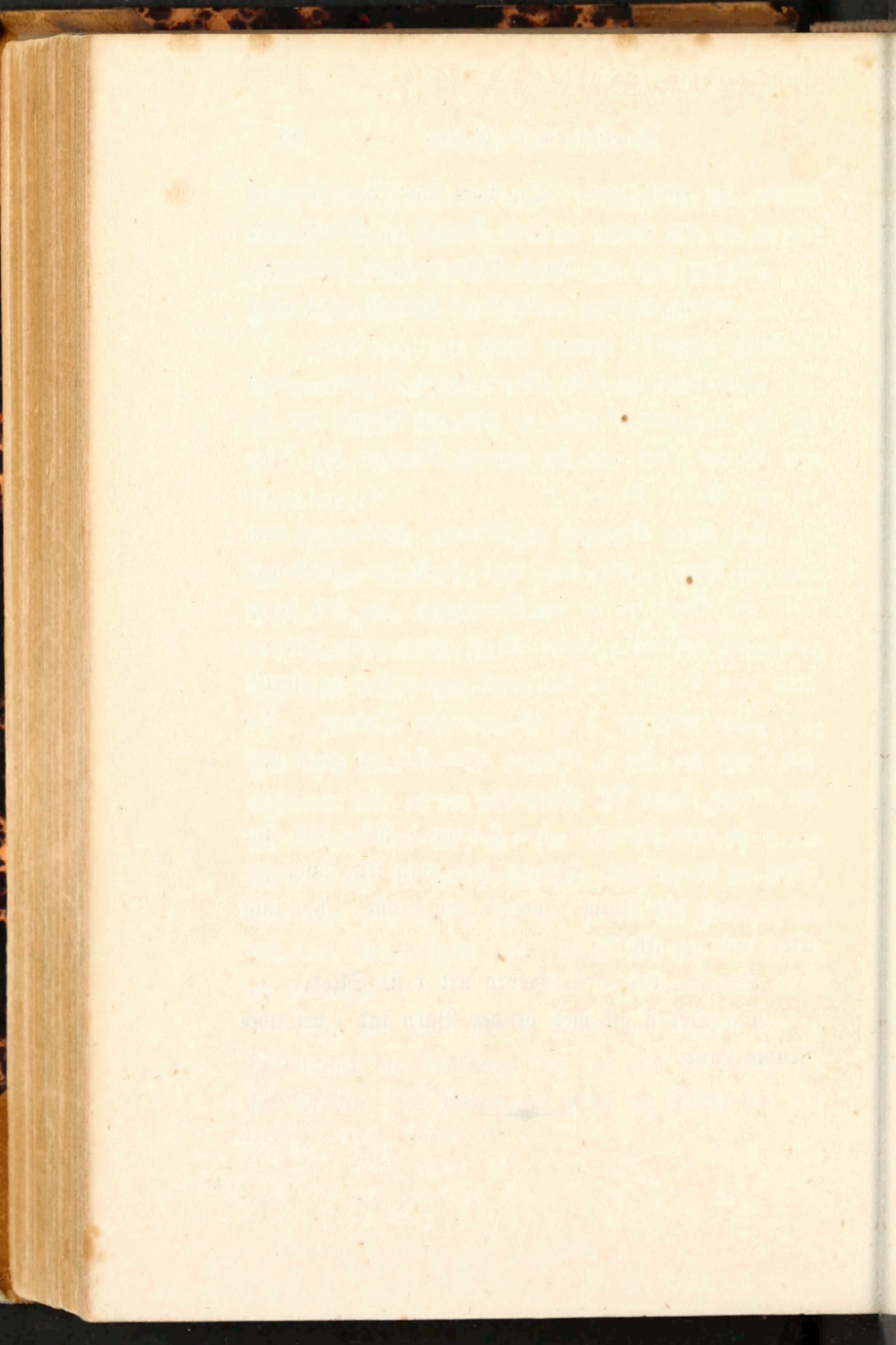
„Jeg forstaaer Dig ikke!“ sagde Døden. „Vil Du have dit Barn tilbage, eller skal jeg gaae med det derind, hvor Du ikke veed!“ —

Da vred Moderen sine Hænder, faldt paa sine Knæ og bad til vor Herre: „Hør mig ikke, hvor jeg beder imod din Billie, som er den bedste! hør mig ikke! hør mig ikke!“

Og hun boiede sit Hoved ned i sit Skjød.

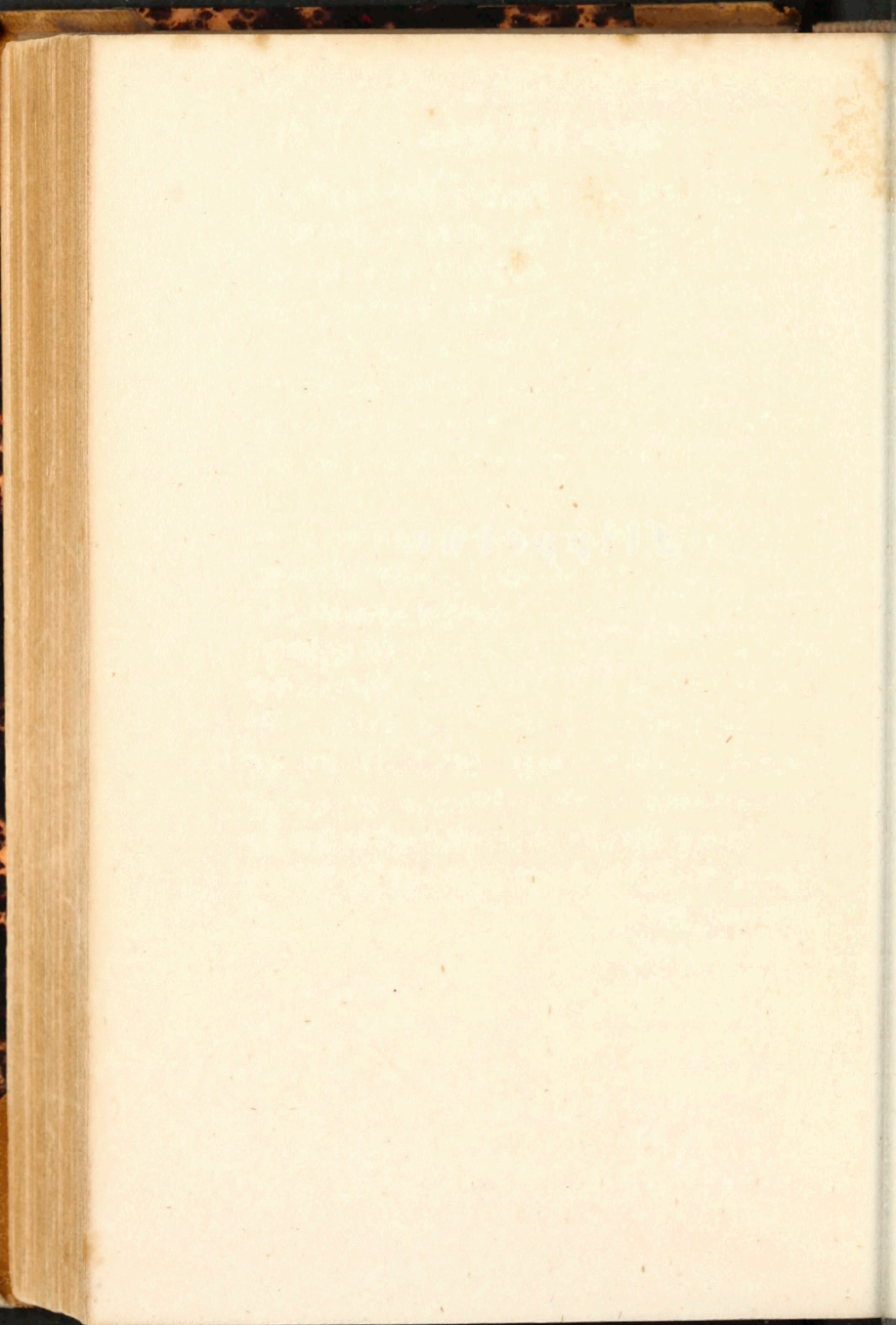
Og Døden gif med hendes Barn ind i det ubeskjendte Land.

Flipperne.

Der var en Gang en fin Cavaleer, hvis hele Bohave var en Stovleknægt og en Redekam, men han havde de deiligste Flipper i Verden og det er om Flipperne vi skulle høre en Historie: — De vare nu saa gamle at de tænkte paa at gifte sig, og saa traf det at de kom i Badst med et Strømpebaand.

„Nei!“ sagde Flipperne, „nu har jeg aldrig seet nogen saa slank og saa fin, saa blød og saa nysfelig. Maa jeg ikke spørge om deres Navn?“

„Det siger jeg ikke!“ sagde Strømpebaandet.

„Hvor hører de hjemme?“ spurgte Flipperne.

Men Strømpebaandet var saa undseelig af sig og syntes at det var noget underligt at svare paa.

„De er nok Livbaand!“ sagde Flipperne, „saa= dan indvortes Livbaand! jeg seer nok de er baade til Nytte og Stads lille Zomfru!“

„De maa ikke tale til mig!“ sagde Strømpebaan= det, „jeg synes jeg har slet ikke givet Anledning!“

„Jo, naar man er saa deilig som de!“ sagde Flipperne, „det er Anledning nok!“

„Lad være at komme mig saa nær!“ sagde Strømpebaandet. „De seer saa mandfolkeagtig ud!“

„Jeg er ogsaa sin Cavaleer!“ sagde Flipperne, „jeg har Stovleknægt og Kedekam!“ og det var nu ikke sandt, det var jo hans Herre, der havde dem, men han pralede.

„Kom mig ikke nær!“ sagde Strømpebaandet, „det er jeg ikke vant til!“

„Snærpe!“ sagde Flipperne og saa blev de tagne af Badsken; de fik Stivelse, hang paa Stolen i Solskin og blev saa lagt paa Strygebrædt; der kom det varme Jern.

„Frue!“ sagde Flipperne, „lille Enkefrue! jeg bliver ganske varm! jeg bliver en anden En, jeg kommer reent ud af Folderne, de brænder Hul i mig! „uh! — Jeg frier til dem!“

„Lås!“ sagde Strygejernet og gik stolt hen over Flipperne; for det bildte sig ind det var en Dampkjædel, der skulde ud paa Jernbanen og trække Vogne.

„Lås!“ sagde det.

Flipperne flossede lidt i Kanterne, og saa kom Papirs-Saxen og skulde klippe Flosset af.

„D!“ sagde Flipperne! „de er nok første Dandsferinde! hvor de kan strække Been! det er det Undigste jeg har seet! det kan intet Menneske gjøre dem efter!“

„Det veed jeg!“ sagde Saxen.

„De fortjente at være Grevinde!“ sagde Flipperne, „Alt hvad jeg har, er en fin Cavaleer, en Støvleknægt og en Redekam —! bare jeg havde Grevskab!“

„Frier han!“ sagde Saren, for den blev vred og saa gav den ham et ordenligt Klip, og saa var han fæsjet.

„Jeg maa nok frie til Redekammen! Det er mærkeligt hvor de beholder alle deres Tænder lille Froken!“ sagde Flipperne. „Har de aldrig tænkt paa Forlovelse!“

„Jo det kan de vel nok vide!“ sagde Redekammen, „jeg er jo forlovet med Støvleknægten!“

„Forlovet!“ sagde Flipperne; nu var der ingen flere at frie til og saa foragtede han det.

En lang Tid gik, saa kom Flipperne i Kasse hos Papirmølleren; der var stort Klude=Selvskab, de fine for sig, de grove for sig, saaledes som det skal være. De havde alle meget at fortælle, men Flipperne mest, det var en ordenlig Pralhans.

„Jeg har havt saa frygtelig mange Kjærestes!“ sagde Flipperne, „jeg kunde ikke gaae i Ro! jeg var nu ogsaa fin Cavaleer, med Stivelse! jeg havde baade Støvleknægt og Redekam, som jeg aldrig brugte! — de skulde have seet mig den Gang, seet mig naar jeg laae paa Siden! Aldrig glemmer jeg min første Kjæ-

reste, hun var Livbaand, saa fin, saa blød og saa nydelig, hun styrtede sig i en Vandballe for min Skyld! — Der var ogsaa en Enkefrue, som blev gloende, men jeg lod hende staae og blive fort! Der var den første Dandsende, hun gav mig den Flønge jeg nu gaaer med, hun var saa glubsk! min egen Redekam var forliebt i mig, hun tabte alle sine Tænder af Kjæresteforg. Ja jeg har oplevet meget af den Slags! men det gjør mig meest ondt for Strømpebaandet, — jeg mener Livbaandet der gif i Vandballen. Jeg har meget paa min Samvittighed, jeg kan trænge til at blive til hvidt Papir!”

Og det blev de, alle Kludene bleve hvidt Papir, men Flipperne bleve netop til dette Stykke hvide Papir vi her see, hvorpaa Historien er trykt, og det var fordi at de pralede saa trygteligt bagefter af hvad der aldrig havde været; og det skal vi tænke paa, at vi ikke bære os ligesaadan ad, for vi kunne saamæn aldrig vide, om vi ikke ogsaa engang komme i Kludekassen og blive gjort til hvidt Papir og faae vor hele Historie trykt for paa, selv den allerhemmeligste og maa saa selv løbe om og fortælle den, ligesom Flipperne.

Nye Eventyr

af

H. C. Andersen.

Andet Bind.

Kjøbenhavn.

Paa Universitetsboghandler C. A. Reitzels Forlag.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1848.

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON

FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE PRESENT TIME
BY
NATHANIEL BENTLEY
OF BOSTON

IN TWO VOLUMES.
VOL. I.

BOSTON: PUBLISHED BY
J. B. BENTLEY, 1822.

Printed and Published by
J. B. BENTLEY, 1822.

Indhold af andet Bind.

Første Samling.

	Side
Den gamle Gadelegte.....	1.
Nabofamilierne	15.
Stoppenaalen.....	33.
Ville Tuf	41.
Styggen	51.

Anden Samling.

Det gamle Huus.....	7.
Vanddraaben	23.
Den lille Pige med Svovlstikkerne.....	29.
Den lykkelige Familie.....	35.
Historien om en Moder.....	53.
Flipperne	57.
